CAROLE DEAN

Când apare curcubeul

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– …și sper că vei continua să-mi citești cărțile cu plăcere. Restul îl știi deja, încheie James, semn că-și pierduse rapid interesul pentru scrisoarea la care tocmai răspundeau.

James se cufundă în scaun cu ochii închiși, iar ea îl privi nemulțumită.

Părea că șeful ei nu era în apele lui în dimineața aceea, neputându-se concentra asupra corespondeței de care se ocupau de obicei în acest interval de timp.

– James? îndrăzni ea, nesigură dacă el voia sau nu să continue; nu-l mai văzuse atât de abătut.

El îi aruncă o privire veselă, de parcă înfățișarea ei, cu părul acela roșcat și cu ochii ei albăstrui, l-ar fi liniștit întrucâtva.

– Unde eram ?

Nu-i stătea în fire să-și piardă ideile, ceea ce o miră.

– Tocmai îi mulțumeai doamnei Smyhte pentru lauda adusă cărții tale, îi aminti ea, privindu-l îngrijorată pe sub genele lungi, cu vârfurile arcuite.

Cel care o ajutase încă din prima zi de muncă, în urmă cu trei luni, începea s-o neliniștească.

– A, da, oftă el și-și trecu degetele prin părul blond. Ne putem opri? Am o durere de cap.

– Bineînțeles.

Ea își închise imediat carnețelul și se întinse după cele două grămezi de scrisori; la una răspunseseră, la cealaltă nu.

– Oricum, am destule de făcut, îl asigură ea.

– Nu știam că am atâția admiratori, zise el și se lăsă din nou în scaun, închizând ochii.

Holly și-ar fi dorit să poată face ceva pentru a-l liniști, pentru a-i alina durerea ce părea că-l chinuie. Îi plăcea de el, îi plăcuse încă din prima clipă, atunci când o chemase la interviul pentru postul de secretară; admira modul cum se descurcase în viață, în ciuda handicapului care-l țintuise într-un scaun cu rotile, în urma unui accident de mașină petrecut cu doi ani în urmă.

Cu toate acestea, James era un bărbat înalt, bine făcut, cu riduri adânci lăsate de rănile accidetului pe fața și așa brăzdată de cei treizeci și șase de ani lăsați în urmă. Părul blond căpăta tente lucioase-aurii în lumina zilei, exact așa cum arăta acum, după ce lucrase în grădină. Când privea marea din casă de la el, ochii îi deveneau albaștri-verzui. Într-adevăr, îl adora, și era conștientă că ceva îl tulbură. Când ajunse în dreptul ușii, se opri, căci n-ar fi vrut să-l abandoneze chiar așa.

– E doar o durere de cap, James ?

– Nu, recunoscu el, ridicându-se în scaun. Cred că pot să-ți spun și ție: Maxine se întoarce în după-amiaza aceasta.

Holly încercă să pară neutră. Maxine Benedict era soția lui James de cinci ani, o femeie care la cei treizeci de ani ai săi își păstrase silueta de viespe, dobândită în urma anilor perecuți ca fotomodel. În ultimele trei luni, de când Holly se afla în casa lor ca secretară a lui James, petrecuse doar câteva săptămâni acasă; ultima escapadă, la Londra, durase trei săptămâni, cea mai îndelungată perioadă de până atunci. Se întorcea pentru alte câteva zile, pentru a-i deranja și mai mult programul lui James, după care avea să-l părăsească lăsându-l în toane proaste, însingurat și incapabil să mai lucreze.

– Ce bine, sări ea, sperând ca el să nu-i simtă lipsa de interes.

– Serios?

– Bineînțeles, insistă ea.

– Era așa liniște. M-am simțit…în largul meu cu tine, în ultimele săptămâni, Holly. Aproape împăcat cu mine însumi.

Obrajii ei prinseră culoare, căci același sentiment îl încercase și ea pe durata absenței soției lui. Nu-i convenea nici ei întoarcerea lui Maxine. Femeia o intimida cu felul ei sofisticat de a fi și cu înfățișarea ei perfectă, mai ales că bănuia cu ce se ocupa în timpul călătoriilor la Londra. Bănuia că și James e conștient, deși nu recunoștea deschis.

– Ah, câteodată mi-aș dori să…Nu mai contează…Poți, te rog, să bați la mașină din scrisorile alea cât mai repede și să mi le aduci să le citesc? Mă îndoiesc că o să pot lucra ceva cât Maxine stă pe-aici.

Și Holly avea aceeași temere. Când stătea acasă, Maxine ocupa întreg programul lui James, deci și al lui Holly. Maxine era o femeie imprevizibilă; adesea se decidea din senin că vrea să facă ceva sau că vrea să iasă, insistând ca James s-o însoțească.

Holly se duse în biroul ei, în spatele casei vechi, destul de departe de locul unde se afla James, încât să nu-l deranjeze cât timp scria la mașină. În singurătate, dădu frâu liber nemulțumirii provocate de întoarcerea lui Maxine; ura faptul că tot programul îi va fi dat peste cap. Îi plăcea să aibă viața organizată, fără acțiuni inoportune.

James Benedict era un binecunoscut autor de thriller-uri, al căror conținut avea de obicei legătură cu o cursă de mașini, vechea lui ocupație, care-l și adusese în scaunul cu rotile. Începuse să scrie în lungile zile petrecute în spitalul unde se recupera, iar norocul – sau poate taletul său – făcuse ca prima carte să-i fie acceptată când încă era țintuit la pat. Următoarele patru cărți fuseseră la fel de bine primite, datorită suflului proaspăt, incitant și totodată original, pe care-l aduceau.

Holly se bucurase când obținuse postul, și de-a dreptul încântată când o rugase să-l asiste la cercetările pe care le desfășura. Ar fi reprezentat o provocare față de rutina zilnică a muncii de secretariat din ultimii patru ani de zile; îi plăcea și faptul că putea locui la el și nici nu-i fusese prea greu a se despărți de apartamentul închiriat.

Putea să fie lângă el ori de câte ori James avea nevoie, și de multe ori, cei doi chiar își petreceau serile lucrând, ceea ce n-o deranja, dimpotrivă.

Însă gândul la Maxine Benedict era de-ajuns pentru a-i strica toată ziua. Era întruchiparea a tot ce disprețuia la o femeie: flirturile, frumusețea căreia nu-i putea resista niciun bărbat, și cel mai rău, promiscuitatea. Ultimul aspect ar fi fost de neiertat, ori ea nu vedea alt motiv pentru care Maxine petrecea atât de mult timp la Londra. Holly nu cunoștea exact în ce măsură era James rănit, dar bănuia că nu mai putea juca activ rolul de soț, ceea ce făcea ca atitudinea lui Maxine să fie cu atât mai oribilă.

Dinadins, Holly se refugie în bibliotecă după-prânz, lucrând la cercetarea despre America de Sud de care James avea nevoie pentru capitolele următoare. Deși era o muncă laborioasă, nu se plângea; în public, nu se comentau detaliile cărților lui James, ceea ce-i convenea.

Auzi vocea groasă a lui Maxine în salon, atunci când traversă holul spre biroul ei; ținea sub braț notițele luate, cu gândul de a i le arăta mai târziu lui James.

Se opri ca trăsnită în prag, căci în picioare, în fața ei, stătea un bărbat; era cu spatele și se uita pe geam, însă părul acela auriu îi era așa de cunoscut.

– James… ? exclamă fără a-i veni a crede.

Înseamnă că el tăinuise în tot acest timp…

Bărbatul îi spulberă însă speranțele, când se întoarse la auzul suspinului ei. În afară de fizicul și de culoarea părului, alte similitudini nu existau între cei doi. Ochii batjocoritori ai celuilalt aveau luciri verzui, nasul acvilin îi dădea o notă de aroganță, gura și maxilarul bine conturate înghețaseră într-un rictus, iar ea continua să-l privească.

Deși liniile feței trădau încercările vieții, bărbatul era mai tânăr decât James.

Avea un aer masculin, provocator prin senzualitatea lui, care-i răpi lui Holly toate armele defensive. Felul în care se mulau blugii pe picioarele sale viguroase, cămășa descheiată până la piept – un mod de a-și arăta virilitatea – o lăsaseră fără cuvinte. Era un bărbat care credea cu străşnicie în puterea lui de seducție!

Holly trecu pe lângă el pentru a se așeza la birou; astfel realiză cât de înalt era, căci ea îi ajungea doar până la umeri. El plonjă pe canapeaua de lângă birou sub privirile ei purpurii.

– Imposibil, șopti ea ca pentru sine, după ce-și recăpătă controlul.

– Imposibil, o îngână el. Doar dacă nu și-a pus în gând să se ridice și să umble. Dar cum e înconjurat de oameni ca tine și de servitori, oare ar vrea să facă acest lucru? continuă ironic.

– Cum îți permiți ? strigă ea, indignată.

– Foarte bine, și-ncepu să râdă, dezvelind niște dinți foarte albi ce contrastau cu tenul său bronzat.

– Văd, zise, nervoasă și-și trânti notițele într-un sertar. Nu știu cine ești, și, drept să-ți spun, nici nu-mi pasă. Dar mă dezgustă faptul că-ți bați joc de un om infirm!

– James nu e infirm. Doar dacă iei în considerare și capacitatea lui de gândire.

– James e foarte inteligent, răspunse ea, și mai revoltată. Dacă i-ai fi citit cărțile, ai fi știut asta!

– Le-am citit.

– Atunci, trebuie să accepți faptul că e deștept!

– Întotdeauna îl aperi la fel de…vehement? întrebă el, făcând ochii mari.

– Da, dacă e nevoie! și obrajii i se îmbujorară.

– Și, de obicei, are…nevoie?

Holly se scandaliză de-a dreptul, simțind aluzia.

– Dacă ești vreunul dintre prietenii lui…

– Nu sunt.

– Nu… ? îl privi ea neîncrezătoare, pe măsură ce în minte îi încolțea alt motiv al prezenței lui. Înseamnă că ești prieten cu Maxine.

– Da? se miră el, încrucișându-și brațele la piept.

– Ești?

– Cred că da, zise el după un moment de gândire.

– Înțeleg…

Holly îi disprețuia și mai mult. Maxine nu se limitase la a-și părăsi soțul pentru mai multe săptămâni, dar venise și cu amantul. Nu-i ajungea că-l rănea pe James de la distanță?

– Oare? o provocă el, observându-i reacțiile. Mă îndoiesc.

– Poți să fii sigur. Maxine a sosit de la Londra cu puțin timp în urmă, iar tu ai venit cu ea.

– Iar asta îți sugerează ceva, nu?

– Da!

– Dar te înșeli. N-am venit cu ea, ci am ajuns la puțin timp după.

– A, deci ți-a oferit mașina ei, nu? izbucni Holly vehement.

O nemulțumea prezența acelui bărbat acolo, precum și faptul că nu avea respect pentru un om ca James, însă își jurase să nu se

mai implice în viața nimănui, pentru că rezultatele ar fi fost oricum dezastruoase.

– Holly Macey, ești cam obraznică! zise el, iar ochii îi luceau precum smaraldul.

– Îmi știi numele!

– Bineînțeles. Am fost trimis să te chem alături de noi, în salon.

Își întorse privirea de la el, tremurând ușor chiar dacă nu-l cunoștea.

– Mai am încă puțin de lucru.

– Nu crezi c-ar fi bine să vii să-l aperi pe James? o provocă el.

– N-are nevoie de nimeni să-l apere; obrajii ei îmbujorați o făceau să pară mai tânără decât cei douăzeci și unu de ani pe care-i avea. E destul de puternic pentru a se apăra și singur.

– Și totuși nu poate, o ironiză bărbatul. Să se ridice în picioare, vreau să spun.

– Ce cruzime să spui așa ceva! zise ea, șocată.

– Da? E și mai crud faptul că el continuă să rămână în același scaun zi după zi.

– Dar nu poate umbla!

– Ai dreptate, nu poate.

– Atunci, de ce-ți bați joc de el?

– Pentru că refuz să-i plâng de milă! E un laș și…

– James nu e laș!

– Atunci când are să se ridice din scaun și are să meargă, am să-mi schimb părerea, zise el, îndepărtându-se către ușă. Cursele de mașini, motivul pentru care a ajuns așa, și viteza cu care

conducea doar de dragul adrenalinei, constituie un mod al naibii de stupid de a-ți câștiga existența.

– Crezi că tu ai mijloace mai inteligente, nu ?

– Adică ?

– Fiind " prietenul " lui Maxine.

– Cel puțin am satisfacția lucrului pe care-l fac!

– Ești dezgustător!

– Dacă nu te-aș găsi amuzantă,aș fi al naibii de revoltat față de sugestiile tale la adresa mea și a lui Maxine, râse el. Holly, să știi că James scrie doar niște cărți polițiste, cu povești de dragoste printre pagini. Nu trebuie să-l crezi pe cuvânt. Și de ce o disprețuiești atât de mult pe Maxine ? Ce ți-a făcut ?

– Nimic, răspunse ea sec.

– Dar n-o agreezi, nu-i așa? o cercetă el de sub genele mult prea lungi pentru un bărbat.

– Sunt aici doar de trei luni, nu prea o cunosc.

– Poate ar trebui să ții cont de asta, domnișoară Macey. N-o cunoști pe Maxine. Și nici pe mine, de altfel.

– Nici nu cred că-mi doresc, răspunse ea.

– Păcat, continuă el, amuzat. Pentru că atât eu, cât și Maxine, o să rămânem aici.

– Pentru cât timp? se interesă Holly.

Era prea târziu pentru a-și retrage replica insolentă, mai ales că ea era o simplă angajată, pe când el venise ca musafir, indiferent de motivele pe care le avea.

– Adică, stați mai mult timp? se corectă ea.

– Știu ce voiai să spui. Dar deocamdată n-am idée.

De ce, te incomodează prezența mea?

– Nu mă privește, cred, și-i evită privirea.

– Așa e…Abia aștept să ne întâlnim la cină, Holly Macey, și părăsi încăperea fluierând.

Rămasă singură, Holly realiză că tremură. Ce necioplit! După ce că avea o aventură cu Maxine, mai venise și la ea acasă!

Nu mai întâlnise pe nimeni asemănător. Tipul nu părea a lua nimic în serios, nici măcar infirmitatea lui James. Părea forte superficial. Îl disprețuia la fel de mult cum o disprețuia și pe Maxine, și ideea de a fi nevoită să stea împreună cu ei la masă. Dar era conștientă că nu putea refuza, James nu merita să rămână singur să-i înfrunte.

Își alese garderoba cu mai multă grijă ca de obicei, din cauza musafirilor. Maxine întotdeauna arăta perfect, iar înfățișarea o ajuta foarte mult; pesimțea că nici prietenul ei nu va apărea prea comun îmbrăcat.

În plus, Robert, omul care-l ajuta pe James, avea să-l îmbrace adecvat pentru ocazie. Când își dăduse prima oară seama că James avea pe cineva care-l ajuta în situațiile curente, precum baia sau îmbrăcarea, Holly se întrebase cum de suporta un astfel de intrus în viața lui; totuși, Robert era genul de om care se retrăgea atunci când nu era nevoie de el, pentru a reapărea exact când trebuie. Maxine nu-l agrea, amănunt ignorat de ambii bărbați; cum cei doi soți aveau dormitoare separate, întâlnirile dintre servitor și Maxine se reduceau pe cât posibil. Cu toate că James își iubea soția, Holly n-ar fi putut spune care dintre ei ar fi dispărut în cazul unei confruntări, Robert sau Maxine.

Holly îmbrăcă o rochie clasică pe gât, cu mâneci lungi și care-i ajungea până la genunchi. Machiajul discret, cu genele rimelate puternic, îi puneau în valoare culoarea ochilor. Părul roșcat îi strălucea, proaspăt spălat. Nu era înaltă, ceea ce o dezavantaja pe lângă aerul sofisticat al lui Maxine, dar era conștientă că nu putea fi trecută cu vederea. Cine ar fi putut-o observa când Maxine se afla prin preajmă? Avea încredere în forțele proprii, și asta era de-ajuns.

Coborî și găsi salonul gol, așa că se îndreptă spre bar pentru a-și turna un pahar de lichior; James o sfătuise să facă așa, în caz că el întârzia să apară. Când se întoarse, îl găsi pe prietenul lui Maxine în prag, zâmbind ironic.

Exact cum prevăzuse, tipul îmbrăcase un sacou alb cu pantaloni negri, și purta un papion.

Holly își pierdu brusc controlul asupra picioarelor pe măsură ce el continua să fixeze paharul din mâna ei.

– Bei pe ascuns, nu ?

– Deloc…

– Muști momeala prea repede, o tachină el. Cred că are să fie o ședere plăcută pentru mine, de data aceasta.

– Ai mai fost aici? se miră ea.

– De multe ori, surâse el, iar ea ar fi trebuit să-și dea seama după siguranța cu care se descurca prin casă.

– Dar n-ai dat pe-aici în ultimele trei luni.

– Așa e, de când ești tu, n-am mai fost. Poate că aș fi venit, știindu-te cât de înverșunată ești.

– Nu sunt înverșunată….cel puțin de obicei.

– Să consider asta un compliment? zise el și-și tună un pahar de whisky.

– Nu!

– Așa mă gândeam și eu. Înseamnă că nu-ți pierzi năravul, murmură el. Și ce zici, eu mi-l pierd?

– Ce nesuferit poți fi!

– În afară de asta, o ignoră el.

– Nu-ți ajunge?

– Nu cred. M-ai displăcut de la prima vedere.

– Sunt sigură că multe femei te consideră atrăgător, îl informă ea. Însă eu te consider îngrozitor.

– O noutate… zise el cu cinism.

– Nu iei chiar nimic în serios? întrebă ea, disperată de atitudinea lui.

– Viața e prea scurtă pentru așa ceva. Și nu cred că vorbești prea serios când spui că mă disprețuiești.

– Ești un înfumurat…

– Nu-i adevărat, Holly, o liniști el. Sunt pur și simplu intrigat de faptul că orice ți-aș spune, tu ai o reacție adversă. Când m-am întors în salon azi după-amiază, James te lăuda încontinuu și nu-mi venea să cred că tipa despre care vorbea era aceeași pe care eu tocmai o cunoscusem. Poate că ești într-adevăr deșteaptă, iar figura ta pare să confirme acest lucru, însă nu te poți stăpâni ; și se vede. Mă întreb dacă prezența mea determină brusca ta schimbare de caracter.

– Ți-am spus deja că te consider insuportabil.

– Iar eu ți-am spus că nu e de-ajuns, o cercetă el.

Poate că te dezgustă asemănarea mea cu James. Îl aperi ca și cum ți-ai apăra propriul copil. Mă întreb…

– Îmi torni încă un lichior, te rog? ceru ea dintr-o dată.

– Credeam că nu bei, remarcă el, după ce-i îndeplini dorința.

– Așa e.

– Sper că nu-l bei pe stomacul gol, și arătă spre paharul care deja se golise. Cum devii la beție, veselă sau aprigă?

Holly păli și trânti paharul pe măsuță, vărsând o parte din conținutul rămas.

– Nu m-am îmbătat niciodată, îl înfruntă. Niciodată!

– Holly… o liniști el.

– A, Zack, dragul meu!

Era Maxine Benedict, care intră în cameră parcă plutind, cu părul curgându-i în valuri pe umeri, perfect machiată și împodobită de rochia ce i se mula extraordinar pe corpul ei de fotomodel.

Stilul celor două femei contrasta puternic, Holly arătând ca o mironosiță pe lângă Maxine!

– Pune-mi și mie ceva, dragul meu, știi ce-mi place. Salut, Holly! Ce s-a întâmplat cu tine, azi după– amiază?

Holly privea înmărmurită la cealaltă femeie, în timp ce Zack o cerceta întrebător.

– Ce s-a întâmplat? îngăimă ea, căci nu știa ce motiv invocase Zack.

– Zack te-a căutat, iar James a devenit îngrijorat când ne-a spus că nu te găsește, continuă femeia, acceptând paharul oferit.

– Am….Eram în bibliotecă.

– Păcat că nu m-am gândit să te caut și acolo, interveni el ironic.

– Serios? răspunse fata calmă.

– N-o mai necăji, Zack. Ce Dumnezeu face James? adăugă femeia, nerăbdătoare. Poate că Robert nu știe cu ce să-l îmbrace.

Era evident o ironie pe care Holly o înghiți cu greu. Nu-și explica de ce se întorsese, dacă avea de gând să se poarte astfel.

– Poate ar fi trebuit să-i dai vreun sfat, sugeră ea.

– N-are decât să-l ceară, răspunse Maxine, plictisită.

Or James n-ar fi cerut niciodată nici ajutorul, nici din timpul și nici din dragostea soției sale. Oare Maxine chiar nu putea să-și dea seama? Sau…

– Chiar ai ochii violeți? o întrebă Zack din senin.

– Așa se zice…

– Să știi, Zack, că ochii lui Holly nu sunt foarte interesanți, interveni Maxine.

– Pentru mine, sunt. N-am mai întâlnit pe nimeni cu asemenea ochi; poate doar Elizabeth Taylor îi are așa, în filmele ei.

– Nu prea seamănă, răspunse cealaltă, privind neîncetat spre ușă.

– Mda, zise Zack, privind-o admirativ pe Holly, mai degrabă aduce a roșcata Audrey Hepburn.

– Îți trezește instinctul protector, nu-i așa, dragul meu?

– Puțin, admise el. Poate ar trebui să te duci să vezi ce-l reține atâta pe James, sugeră el. E aproape ora opt.

Chiar și Holly începuse a fi îngrijorată din cauza întârzierii lui James; faptul că Maxine îl ascultă pe Zack o lăsă cu gura căscată.

– Poți să închizi gura, o ironiză el, când se văzură singuri.

Deși dădea impresia unei nepăsări totale, tipului nu-i scăpa niciun detaliu din ceea ce-l înconjura.

– Și pe viitor, ai putea să-ți păstrezi părerile despre Maxine și James pentru tine, adăugă.

– Poftim?

– M-ai auzit, continuă el, fără a mai schița niciun zâmbet. Au deja destule probleme și fără o a treia persoană care să le invadeze teritoriul.

– Dacă există o a treia persoană care nu e dorită aici, aceea nu sunt eu. Tu…

Nu mai continuă pentru că auzi mișcarea liftului de sus, care-l ajuta pe James, apoi se întoarse pentru a-i întâmpina pe cei doi.

James părea mai obosit ca niciodată, ceea ce-i întări lui Holly disprețul față de ceilalți. Cum îndrăznea Zack să-i spună să nu intervină, când el și cu Maxine erau cei care-l răneau pe James!

– Holly, draga mea, o salută James. Maxine mi-a spus că azi după– amiază erai în bibliotecă.

– Da…o vreme, răspunse ea, deși nu-i plăcea să-l mintă.

– Dar ai făcut cunoștință cu Zack, nu?

– Păi…

– N– am avut ocazia încă, interveni celălalt.

– Maxine, de ce nu…

– Pentru că atunci când am coborît i-am găsit împreună, și am presupus că Zack s-a prezentat singur. De obicei, nu rămâne chiar atât de mult în umbră.

– Cred că ți-ai făcut o părere proastă despre manierele noastre, Holly, adăugă James, iritat. El e fratele meu, Zack. Zack, secretara mea, Holly.

Fratele lui – singurul cuvânt pe care-l reținu. Nu era de mirare că-i confundase la prima vedere, doar aveau o genă comună. Cum de-l disprețuia Zack așa de mult pe fratele său, aducându-i atâtea injurii la adresa infirmității lui?

– Domnule Benedict…

– Zack, o corectă el. Sau Zachary, dacă vrei, dar nu-mi spune domnul Benedict. Sunt sigur că ești obinuită cu tonul familiar.

Holly se îmbujoră la aluzia că de fapt, ea era intrusul acolo, dar nu-i putu da replica din cauza prezenței celuilalt cuplu. Zack o dirijase chiar el spre o altă presupoziție a motivelor pentru care se afla acolo, și profită încă de efectele atitudinii lui, zâmbind cu subînțeles. Oare se înșelase și cu privire la Maxine? Simplul fapt că cei doi erau frați, nu excludea posibilitatea unei relații între el și Maxine, ba chiar o întărea.

Ochii de smarald ai lui Zack o cercetau, căutând să-i citească gândurile.

– Acum ne-am liniștit, interveni Maxine. Putem să ne așezăm la masă ? Eu și cu Zack n-am mâncat de ceva ore.

– Dar a fost bun ce-am mâncat. Gătești foarte bine.

– Da, cred că da, iradie femeia la adresa complimentului. James, o mai ții minte pe Abigail ?

– Da, bineînțeles. Eu am angajat-o.

– A trecut ceva timp de când n-ai mai vizitat apartamentul din Londra pe care eu…

– Sunt țintuit într-un scaun, Maxine, dar nu sunt senil! Și acum, hai să mâncăm!

– James...

– Suntem la masă, repetă el autoritar.

De data asta, Maxine era cea care-l conducea pe James, iar Holly se văzu nevoită să accepte brațul lui Zack. Atitudinea lui James o șocase, nu-l mai auzise să-i vorbească soției sale pe un asemenea ton, încât dădea de bănuit. Probabil că și el avea dubii în ce privește raporturile dintre ea și fratele lui.

Masa mică fusese aranjată pentru patru persoane, iar unul dintre scaune lipsea, pentru ca James să intre acolo. Holly și Maxine i se alăturaseră într-o parte și-n cealaltă, iar Zack se așeză în fața lui.

Departe de cinele liniștite pe care Holly le împărtășea cu el, cea de acum se dovedi a fi mai posacă; James mânca în tăcere, ceilalți doi erau pierduți în propriile gânduri, încât atmosfera devenise foarte tensionată pentru Holly.

– Cum merge cu scrisul, James? se interesă Zack, într-un final.

– Bine.

– Sunt sigur că te inspiră foarte mult prezența lui Holly, sugeră Zack.

– Holly e...o prezență liniștitoare.

– Da? se miră fratele lui. Mie nu mi se pare.

– Holly trezește în Zack instinctul protector, interveni Maxine.

– Adică? întrebă James.

– De fapt, nu e adevărat, răspunse Zack. Știi să cânți, Holly?

– Să cânt? întrebă fata.

Zack se uita provocator la gura paharului pe care ea îl ținea în mână.

– La fața pe care o ai, cu niște haine sexy pe tine și cu o voce bună, ai ajunge departe.

– Cel puțin, mai departe de patul tău, dragule, începu Maxine să râdă.

– Maxine! izbucni James, trântind paharul. Păstrează cuvintele astea pentru prietenii tăi din Londra; nici Holly și nici eu nu le agreem.

– Dar știm cu toții că patul lui Zack e întotdeauna ocupat de vreo privighetoare…

– Mă flatezi, o întrerupse Zack. N-am avut întotdeauna noroc.

– Nu suntem interesați de performațele tale în această privință, îl întrerupse fratele lui.

– Nu? se întoarse el spre Holly.

– Întotdeauna am considerat că dacă un tip ține să facă public câte femei are, înseamnă că are ceva probleme, se înroși fata.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că preferă bărbații, sau e prea superficial, sau îi este teamă de a se îndrăgosti, răspunse ea sec, întâlnindu-i privirea.

Maxine găsi replica foarte amuzantă și, pentru o clipă, se debarasă de atitudinea de femeie sofisticată.

– Ce zici de asta Zack ? și o fixă îngăduitor pe fată.

– Mda…Poți să uiți prima chestiune, răspunse el. Prefer femeile, asta-i un lucru cert. Nu cred nici că sunt superficial. Poate doar cinic. Cât despre dragoste….

Nici asta nu se potrivește. Dar tu, ce scuză ai?

– Pentru ce? se încruntă ea.

– Pentru că nu ești căsătorită.

– Păi…

– Holly are doar douăzeci și doi de ani, o apără James. E prea tânără pentru căsătorie.

– La vârsta ta, eram logodită, observă Maxine.

– Dar era o diferență, interveni el.

– Da?

– Cred că da.

– Care?

– Maxine…

– Ce era diferit, James? insistă ea.

– Nu e momentul să discutăm, stărui el.

– Niciodată nu e, și se ridică zgomotos. Mă scuzați, nu mai am poftă de mâncare.

– Maxine! strigă James.

– Da? se întoarse ea din capătul celălalt al camerei.

– Treci înapoi!

– Du-te dracului!

– Ți-am spus să te întorci! insistă el.

– Forțează-mă!

– Scorpie! îi aruncă el și-și aruncă șervetul, împingându-și scaunul spre ușă, trântind-o cu putere.

Totul se cufundă în liniște după aceea.

Maxine izbucni în plâns și părăsi și ea încăperea.

Capitolul 2

Holly rămase oripilată de modul în care Maxine abuzase de infirmitatea lui James. Deși nu se afla întotdeauna acasă, nu-i mai auzise certându-se cu atâta patos.

– Rămâi pe loc.

Încercase inconștient să se ridice, uitând complet de prezența lui Zack. Nu agrea să i se spună ce să facă, mai ales când persoana respectivă nu era îndreptățită !

– Poftim?

– Lasă-i, o sfătui el. Cearta asta plutește de mult timp asupra lor.

– Dar…

– Ți-am zis să-i lași în pace, Holly, repetă el binevoitor. La urma urmei, nu văd de ce am pierde și noi cina. Maxine și James trebuie să-și rezolve singuri problemele conjugale. Deci, ia loc, și să continuăm.

– Dar…

– Eu pot să te forțez, o avertiză.

Îl credea în stare. În cea mai mare parte a timpului, părea relaxat, nepăsător, și totuși, sub imaginea elegantă a îmbăcăminții sale se ascundea un bărbat puternic, care nu pregetase a-și arăta forța fizică, deși încerca din răsputeri să ascundă acest aspect.

Ea căzu înapoi în scaun, reluându-și masa.

– Nu mi-ai spus dacă știi să cânți sau nu, îi aminti el după-masă, în timp ce se retrăgeau în salon pentru cafea.

– Nu știu, răspunse ea, cu gândul la James.

– Ai încercat vreodată ?

– Nu, și nici nu vreau ! Te pomenești că ești vreun "impresar"! încercă ea să-l tachineze.

– De fapt, sunt producător de discuri, zâmbi el. Dezamăgită? întrebă, văzând-o cam abătută.

– Deloc, și se așeză la oarecare distanță de el pe canapea, pentru ca picioarele lor să nu se mai atingă. Sunt sigură că e o altă modalitate de a te mândri.

– De ce nu mă placi, Holly?

Nu era chiar replica la care se așteptase.

– Ar trebui? întrebă ea fără a-l privi, conștientă de încordarea și de apropierea lui.

– Nu ești nevoită s-o faci…

– Cred că nu ești obișnuit ca o femeie să ți se împotrivească, îl ironiză ea.

– Poate nu la prima vedere, ci după.

Ultimul cuvânt nu mai avea nevoie de nicio explicație.

Deși înfățișarea lui fermecătoare și modul original de a flirta nu o atrăgeau, Holly era sigură că existau multe femei care nu-i rezistau.

– Eu sunt o excepție, adăugă ea, ridicându-se

– Poate că nu, zise el, urmând-o. Hai să vedem, și se apropie de ea.

– Nu… ! se panică ea.

– Ba da, înaintă el. Relaxează-te !

Cu brațele o împiedică să mai facă vreo mișcare, apoi își apleca ușor capul, încercând s-o sărute. Ea simțea că se cufundă tot mai adânc și-și înfipse unghiile în pielea lui pe măsură ce încerca să revină la realitate.

– Hei, o domoli el, nu vreau să ajungem la masochism !

– Te rog…

– Bine, Holly. Cum vrei tu, și-și aplecă din nou capul.

Ea continuă să se zbată chiar și când gura lui o acoperi pe a ei, însă fără prea mult efect. Când coborî spre gât, ea simți că leșină; respira sacadat. Nu mai simțea decât buzele și palmele sale pe corpul ei; nu mai conta cine e, ci doar că trebuia să se oprească. Din instinct, se trezi cu toată forța la realitate, și-i auzi gemetele, în timp ce mâinile lui căzură dintr-o dată.

Abia după câteva minute găsi puterea de a deschide ochii. Zack stătea aplecat. Îi observă paloarea feței, pe care se citea o durere fizică, și transpirația de pe frunte.

Deodată, își asumă vinovăția pentru imaginea jalnică a celui din fața ei.

– Te simți…bine?

El nu se putea îndrepta de spate, iar ochi lui îi aruncară săgeți veninoase.

– Dacă sunt, nu e datorită ție, răcni el. Ce naiba ai încercat să faci ? Să mă mutilezi pe viață?

Se lăsă pe canapea, sub privirile ei neputincioase.

– Pot să-ți aduc ceva? Să te ajut?

– Nu mi-ai făcut destule?

– Am… înghiți ea în sec.

– Coniac, ceru el brusc. Adu-mi, te rog, niște coniac.

Holly îi turnă un pahar plin, apoi i-l întinse cu mâini tremurânde, ferindu-se să-l mai atingă, mai ales că Zack îi urmărea ironic fiecare mișcare.

– Cred că ajunge, zise el după ce luă o înghițitură.

Niciun mușchi al feței nu i se clintise când dăduse pe gât lichidul înțepător.

– Pentru Dumnezeu, femeie, puteai să mă distrugi complet !

– Îmi… pare rău.

– Îți pare rău?! repetă el, dezgustat. Crede-mă că dacă era să fie mai grav, situația ta devenea mai tragică. Cine naiba te-a-nvățat să faci așa ceva unui bărbat? A fost ideea fratelui tău, sau vreo glumă de-a tăticului pentru a proteja inocența fetiței lui? Încercam doar să te sărut, ce naiba!

Goli paharul dintr-o înghițitură.

– N-am frate, iar tata a murit, răspunse Holly încet. De mult. În ultimul an de școală am învățat metode de autoapărare.

– Chiar și pentru fete?

– Au fost doar fete, dezvălui ea, conștientă de efectul replicii.

– Acum înțeleg… iar gura i se schimonosi.

– Nu sunt cine știe ce fandosită care nu acceptă bărbații în preajma ei, se aprinse ea. M-ai sărutat împotriva voinței mele, deci era dreptul meu să mă apăr.

– Și-ai făcut-o foarte bine! Presupun că mai ai și alte trucuri.

– Câteva.

– Ar fi bine să nu le încerci pe mine, și dădu să facă o mișcare. Chiar știi cum să tai elanul unui bărbat!

– Da.

– Dar nu trebuie să fii chiar așa de mândră. Pentru un sărut, mormăi el, doar un sărut.

– Împotriva voinței mele.

– Puteai să refuzi pur și simplu…

– Am făcut-o.

– Nu prea convingător.

– Și cât de convingătoare trebuia să fiu?

– Bine,bine….Să zicem c-ai refuzat, dar de unde era să știu dacă n-o faci doar de amorul artei.

– De obicei, femeile tale își înfig unghiile în tine? se interesă ea.

– Câteodată, zâmbi el, provocator.

– La doar câteva ore după ce-ați fost prezentați?

– Câteodată…

Holly îi întoarse spatele, îndreptându-se spre ușă, văzând că el începea să-și revină.

– Unde pleci? Nu sunt sigur că o să mai pot umbla, nu poți pleca doar așa….

Măcar dă-mi mâna ca să mă ridic! și-ncepu să se agite pe canapea.

Cutele ce-i apărură pe față, din nou, o determinară pe Holly să se întoarcă la el, întinzându-i o mână.

– Îmi pare foarte rău…

– Pun pariu…

– E adevărat!

– Ia spune-mi ceva, o fixă Zack, dacă James ar fi încercat să te sărute, primea același răspuns?

– Nu fi ridicol, păli ea.

– Ce-i atât de ridicol? o cercetară ochii lui de smarald. Sau faptul că e într-un scaun cu rotile îl diferențiază de restul bărbaților ?

– Nu asta, ci faptul că e căsătorit!

– Deci, nu negi…

– James e angajatorul meu.

– Iar tu crezi că ești îndragostită de el, i-o aruncă Zack.

– Nu…

– Ba da, Holly. Poate crezi că ești confidenta lui, prietena lui. Sau poate bietul de el apelează la tine pentru că e neajutorat, ceea ce-ți dă iluzii sentimentale.

– Nu-i adevărat ! Doar pentru că te-am refuzat, asta nu înseamnă că sunt îndrăgostită de un alt bărbat.

– Nu de orice bărbat, ci de James.

– Nu…

– Ba da. Și crede-mă că dacă eu văd, văd și alții, poate chiar James.

– Nu.. îl imploră ea.

– Ba da, insistă Zack cu voce moale. Și-ai să fii rănită. E posibil ca James și Maxine să treacă printr-o perioadă mai grea, dar se iubesc foarte mult. Iar tu o să rămâi pe dinafară.

– Te înșeli în privința mea, se depărtă ea, căutând disperată mânerul ușii. Spui asta doar din cauza avetunrii tale cu Maxine. Ai…

– Poftim? Știu că azi după-amiază te-am lăsat să fabulezi cât ai vrut pentru că m-a amuzat, dar sper că nu crezi în poveștile astea!

– De ce nu?

Deschisese ușa, gata să țâșnească afară la cea mai mică aprindere.

– James e fratele meu!

– Iar tu-l disprețuiești. Ți-ai bătut joc de profesia lui, de infirmitatea lui; de ce n-ai fi trecut și la soția lui?

Zack aproape gâfâia de nervi, cu o figură înghețată, cu ochi glaciali, încordat.

– Nu mă poți acuza de așa ceva.

– Ba da.

– Ieși afară…cât mai poți, porunci el cu mari eforturi de a-și stăpâni reacțiile.

Încrederea pe care o afișase până atunci începu s-o părăsească, îndoindu-se, pentru o clipă, de acuzațiile pe care le adusese. Apoi, își aminti de apropierea celor doi din seara aceea, de intimitățile dintre ei.

Nu se putea înșela. Iar Zack se înșelase în privința ei; într-adevăr, ținea la James, dar nu iubea niciun bărbat.

– Mă duc. Dar să nu crezi că mă încred în vorbele tale. Iar dacă Maxine a ales deja, l-a luat pe cel mai slab.

– Maxine a ales acum mulți ani, se răsti Zack. Și l-a ales pe cel mai potrivit, spuse el și-i întoarse spatele, uitând complet de rană. Du-te la culcare, Holly. Cred că ți-ai epuizat numărul pentru seara asta.

Ea îl ascultă și ieși, închizând fără zgomot ușa în urmă. Ultimele lui cuvinte păreau a spune că, odată, chiar existase între ei o rivalitate, și că Maxine îl alesese pe James. Oare de aceea era Zack așa de acuzator la adresa fratelui său?

Când se așeză în pat, vorbele lui Zack încă-i mai stăruiau în minte. Oare chiar era îndrăgostită de James? Nu considera că e adevărat. Îi purta de grijă, dar asta nu era dragoste. Cunoștea atât de puține despre acest sentiment, deși relația părinților ei putea fi un exemplu.

Ea însăși se ferise de vreo relație cu un bărbat de când…nici măcar nu suporta să-și amintească numele lui!

Alex…Alex Chance. Îi făcuse mai mult rău decât ar fi avut dreptul să facă oricărei ființe umane, cu atât mai puțin celei pe care susținea că o iubește. Din cauza lui, nu mai îndrăznea să se mai implice emoțional cu niciun bărbat. Nu credea că va mai fi în stare să retrăiască acele senzații cu altcineva.

***

Nici James și nici Maxine nu coborâră la micul dejun a doua zi; însă era o zi de sâmbătă, ceea ce le motiva oarecum absența. James lucra foarte rar în weekend, iar Maxine nu obișnuia să se trezească devreme. Nici Zack nu părea prea matinal, căci continua să caște când apăru în sufragerie, la puțin timp după Holly.

Ea nu îndrăznea să-și ridice ochii din cana de cafea. Dar îi citise mișcările încă de la prima ochire, din momentul în care el intra. Era îmbrăcat aproape la fel ca la întâlnirea din ziua precedentă, cu blugi și o cămașă descheiată până la piept. Arăta cam neglijent.

– Lamă blestemată, îngâna el, așezându-se în fața ei.

– Cum… ? dar după pansamentul ce-i atârna de bărbie, înțelese imediat aluzia.

După felul precipiat în care se despărțiseră noapte precedentă, nu se putea spune cu exactitate cum aveau să decurgă lucrurile, însă imaginea lui îi stârni pe loc amuzamentul. Nu credea că ar fi putut găsi vreodată vreo sursă de umor în persoana lui Zack, însă acel semn de slăbiciune, cum că se tăiase în timpul bărbieritului, o făcu să izbucnească în râs.

El o urmări, profund emoționat.

– Ai idee cât de mare e diferența? întrebă el, într-un final.

– Poftim?

– Când râzi, e ca și cum ar răsări soarele. Superb.

O făcu să roșească.

– Ai idee ce nostim arăți? răspunse ea.

– Ai fi preferat să te surprind cu omaginea oribilă a unei tăieturi din care sângele să curgă șiroaie?

Scuze c-am întrebat asta, zâmbi. Rămânem la partea amuzantă.

– Domnule Benedict… deveni ea serioasă.

– Hai să nu începem din nou.

– Bine. Uite ce e, știu că n-am început prea bine, dar dacă o să mai stai aici o perioadă, nu putem rămâne pe aceleași poziții opuse.

Meditase la toate acestea pe parcursul nopții; ca angajată a lui James, nu putea fi la cuțite cu fratele lui, cu toate că el o provoca neîncetat.

Oricât de mult îi displăcea să bată în retragere, era conștientă că situația nu putea rămâne la fel de încordată între ei.

– Îmi pare rău că am fost obraznică ieri seară. Cearta lui James cu Maxine…m-a șocat puțin.

– Apoi a venit a noastră, continuă el.

– Da…

– De ce te-ai oprit?

– Adică? se miră ea.

– Din râs. Ai luminat toată încăperea, și se lăsă pe spătarul scaunului. Ai dreptate, nu putem rămâne certați. Deci, ce sugerezi, să ne împrietenim ?

– Mă gândeam, mai degrabă, la o acceptare a celuilalt, înghiți ea în sec, conștientă de aluzie.

– N-am avut niciodată asemenea raporturi cu o femeie, dar ar putea fi interesant, și sorbi din cafea. Presupun că așa mă poți întreba de sănătate.

– Ești…bine? se interesă Holly, aproape să se înece cu ultima îmbucătură.

– Cred că trebuie să o las mai moale în următoarele zile, răspunse Zack foarte natural. Dar cred că o să-mi revin.

Răspunsul nevinovat o făcu din nou să râdă. Zack putea fi cu adevărat un om special!

– Ia spune-mi, și se aplecă mai mult spre ea, crezi că mi s-a oprit sângerarea fatală?

– Da, cred că da, zise ea, cu mari eforturi de a părea serioasă. Ești la fel de îngăduitor întotdeauna? încerca să readucă în discuție scena din seara precedentă.

– Doar cu femeile care au ochii lui Elizabeth Taylor. Acum, fii fetiță cuminte și dă-mi jos pansamentul. Dacă ți se pare că mai sângerează, lipește-l la loc. Asta e a doua cămașă curată pe ziua de azi.

Holly ar fi fost rezervată cu asemenea intimități față de orice alt bărbat; dar știa că el ar putea încerca s-o sărute încă o dată, apoi încă o dată și-ncă o dată!

– La ce te gândești? deveni el curios.

– La nimic.

– Nu bag mâna în foc, și-i întinse bărbia. Ochii aceștia fatali ascund o mulțime de lucruri nebănuite.

– Nu atât de multe ca ai tăi, și-și fixă privirea într-a lui.

Zack începu să râdă cu poftă.

– Sunt sigur de asta. Deci…? Bandajul?

Pielea lui era aspră în locul în care-i creștea barba. De ani de zile nu mai atinsese astfel un bărbat și încercă să dezlipească pansamentul cât mai repede.

– Dă-mi o veste proastă.

Rana era destul de adâncă, iar locul arăta destul de rău.

– O tăietură neferictă.

– Nu știu de ce, nu-mi stătea mintea la ceea ce făceam când mi s-a întâmplat.

După felul în care o privea, se putea deduce că ea purta o parte, dacă nu toată vina. Holly se îmbujoră și vru să-l evite. Însă ușa se deschise, și, înainte ca Zack să apuce să mai scoată vreo vorbă, Holly se repezi la scaunul lui James. Ochii acestuia din urmă păreau a-l acuza disprețuitor pe fratele lui.

– James, salută Zack.

Cum se simte Maxine ?

Holly observă o urmă de nemulțumire pe fața lui James și se întrebă de ce atâta ură între cei doi frați. Întrebarea despre Maxine venise să pună gaz pe foc, deși Zack era pe deplin conștient de acest lucru.

– N-am idee, i-o tăie James. Și, ca de obicei, cred că nu ne va onora cu prezența ei până la prânz. Am venit să văd dacă ai vrea să lucrăm în dimineața asta, Holly ?

– Eu...

– Sâmbăta, James? izbucni celălalt. Lasă-i fetei timp să respire.

– Holly? îl ignoră James.

Nu se odihnise deloc, ba chiar arăta și mai rău decât ieri. Se vedea că între el și Maxine lucrurile nu se schimbaseră prea mult. Adesea, lucra cu James în zilele de sâmbătă, deși se așteptase ca planurile să se schimbe odată cu întoarcerea soției sale.

– De ce nu mănânci mai întâi? sugeră Zack, înainte ca ea să-i răspundă. Relaxează-te și tu puțin.

– M-am relaxat ieri, îl săgetară ochii lui James, acum e timpul să lucrez din nou, și o privi insistent pe Holly.

– Sunt gata oricând, se oferi ea imediat.

– Acum, șuieră el, și-și împinse scaunul afară din cameră, așteptându-se ca ea să-l urmeze.

Holly îl urmări, îndurerată; nu-i vorbise niciodată astfel, iar tachinările lui Zack stârniseră și mai mult temperametul vulcanic al fratelui său.

– N-ar trebui să-l lași să aștepte, ironiză Zack. Mai are puțin și explodează!

– N-ai fost de prea mare ajutor!

– Trebuia?

– James e fratele tău…

– Iar ieri și azi sunt primele ocazii când îl văd atât de afectat și de înverșunat de la accident. Și aș face orice ca situația să continue.

– Chiar dacă l-ai răni?

– Da, și ochii îi scăpărară, chiar și-așa. Cel puțin știu că trăiește!

– Zack…? nu-i înțelegea atitudinea vehementă.

– Du-te la treabă. Nu-ți face griji că-l presez prea tare. Știu ce fac.

Îl părăsi îngândurată și coborî spre biroul lui James, așezându-se repede la biroul pe care-l folosea cât timp era cu el.

– De ce? o cercetă celălalt.

– Am…nu sunt sigură. Pari preocupat de ceva.

– Cât de mult a avansat relația ta cu Zack, de ieri? oftă James.

– Poftim?

– Țin foarte mult la Zack… și evită contactul cu privirea ei.

– Și el la tine.

Afecțiunea era reciprocă, un lucru sigur, iar atitudinea lui Zack avea scopul de a trezi o reacție la James, oricare ar fi fost aceasta. Ea nu înțelegea mecanismul prea bine, însă cei doi păreau a se înțelege între ei.

– Așa e, recunoscu el. Și nu e doar din cauză că suntem frați. Dar îl cunosc pe Zack prea bine ca să te avertizez să nu te implici într-o relație cu el.

– Dar…

– Zack schimbă femeile atât de repde încât, uneori, am impresia că le confundă. E un cuceritor, iar dacă mergi prea departe, o să suferi.

– Dar nici măcar nu mă interesează! reuși ea să-l oprească, în cele din urmă.

– Am văzut cât de apropiați erați mai devreme, și sunt sigur că aseară n-ați pierdut vremea.

– Știai că Maxine a plecat imediat după tine?

– Da. A venit la mine sperând să-și ia revanșa, dar am refuzat-o. Sunt sigur că ți-ai dat seama că mariajul meu se destramă.

– Sunt sigură că dacă ați discuta…

– N-am ajunge nicăieri, termină el sec. Maxine nu mai reprezintă soția pe care mi-o doream, și e conștientă și ea. Despărțirea noastră a devenit acum doar o chestiune de timp.

– Păcat – știa cât de dureros trebuie să fie pentru el.

Dacă te pot ajuta cu ceva…

– Rămâi aici cu mine, și întinse ambele mâini către ea, persuasiv. Rămâi cu mine. Am nevoie de tine.

Nu știa ce-i poate răspunde și nici măcar n-ar fi fost în stare, căci cu coada ochiului îl surprinse pe Zack Benedict plimbându-se prin grădină. Biroul dădea direct în grădină, iar ușile erau deschise. Oare cât auzise Zack din conversația lor? Se poate ca pentru el situația să fi devenit amuzantă, dar avertismentul pe care-l primise din partea lui Zack nu era cu totul nefondat. Holly nu știa cum să reacționeze.

– Voi fi secretara ta atâta timp cât vei dori tu. Știi bine că-mi place să lucrez aici.

– Nu la asta mă refeream, zise James precipitat. Vreau…

– Scuze că te întrerup James, interveni Zack, deși după glas se simțea că n-are remușcări. O conduc pe Maxine până-n oraș pentru o oră. Vrea să-și cumpere ceva. Spre că nu v-am întrerupt…lucrul. Holly își retrase mâinile de pe umerii lui James, conștientă că fratele lui interpretase greșit situația, în mod deliberat. Nu avea niciun drept să o condamne pentru o nimica toată, mai ales că el își depășea cu mult atribuțiile de cumnat față de Maxine! Privirea lui de smarald se întunecă ușor, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dar nu mai conta, doar ea și cu James nu făceau nimic ilegal când el intrase.

– Înseamnă că Maxine s-a trezit, zise James.

– N-am fi putut pleca, altfel…

– De ce nu conduce singură? se interesă celălalt, impacientat. Doar nu ești șofer de taxi.

– M-am oferit să o conduc. E prima zi de la întoarcere, mă gândeam că i-ar prinde bine un însoțitor. Poate că vrei...

– Nu, se grăbi James. Am ceva treabă cu Holly.

Ochii batjocoritori ai celuilalt o fixară, acuzatori, pe fată. Normal, după tot ce văzuse și auzise ! Cum și-ar fi putut ea justifica inocența după o asemenea scenă?

– Atunci, vă las. Nu vă obosiți prea mult.

Lăsă în urmă o tăcere stânjenitoare.

Holly nu știa dacă ar fi trebuit să fie indignată sau recunoscătoare pentru acea întrerupere.

– Unde rămăsesem?

– Urma să ne ocupăm de carte, încercă ea să-i distragă atenția de la subiectul discuției și se ridică. Am notițele pe care le-am luat la mine în birou. Mă duc să le aduc.

– Holly...

– Da? se opri ea în ușă; nu-și dorea să-i repete că are nevoie de ea.

– Du-te, veni răspunsul, după o scurtă ezitare.

Părăsi încăperea, ușurată. Se sprijini de ușă pentru a-și recăpăta suflarea, apoi se grăbi spre camera ei pentru ca James să nu se îngrijoreze de o posibilă întârziere.

În timp ce scotea hârtiile, Zack intră pe nesimțite și închise ușa, așteptând cu mâinile încrucișate la piept.

– Cu ce pot să vă ajut, domnule Benedict ?

– Ai putea să-mi spui ce ai de gând să faci, acum că fratele meu se crede îndrăgostit de tine.

Avea ochii sticloși, precum smaraldul.

Capitolul 3

– Ai ascultat?

– În loc să te arăți așa de indignată, mai bine te-ai considera norocoasă că s-a întâmplat să fiu în grădină, zise el arogant.

– Maxine… ?

– E soția lui…

– Dacă crezi că l-am încurajat pe James să facă așa ceva, te înșeli. N-ai niciun drept să mă acuzi…

– Nu te-am acuzat deloc. Vreau doar să știu cum vei reacționa.

– Nu sunt sigură că situația e de așa natură… roși ea.

– Nu fi ridicolă. Bineînțeles că este, și se uită grăbit la ceas. Însă acum n-am timp de ceartă, trebuie să te întorci la James, iar eu la Maxine. Dar continuăm când mă întorc. Nu te-am acuzat încă, dar am s-o fac dacă nu găsești o cale din care să ieșim cu toții curați.

– Domnule Benedict…

– Mai gândește-te, Holly, o avertiză cu un zâmbet calm. Nu se mai poate așa.

Camera rămase pustie după plecarea lui. Holly recunoștea că nu făcuse nimic special pentru a-i stârni furia, dar gesturile lui erau, totuși, motivate.

Toată situația devenise o farsă, iar ea avea să ajungă o victimă inocentă dacă nu lua atitudine. Din nou i se aduceau acuzații, și nu din vina ei; situația nu se putea repeta!

Din fericire, James părea că trecuse peste conversația incomodă de dinainte; acum că Maxine și Zack lipseau, cei doi se puteau concentra asupra lucrului toată dimineața. Când ceilalți doi se întoarseră pentru prânz, James ceru o pauză.

– Presupun că trebuie să mă alătur lor; nu era prea încântat.

– Mă duc să mă spăl puțin, anunță Holly, la fel de lipsită de entuziasm ca și el.

Nu-i zări pe niciunul dintre ei când urcă scările. Dar știindu-l pe Zack un om de cuvânt, conversația lor avea să continue cu siguranță. Deși Zack nu părea genul de om în care să ai încredere, ar fi trebuit să-i mărturisească faptul că ținea la el ca la un prieten, dar dacă James interpretase greșit, nu vedea altă soluție decât plecarea.

În sufragerie plutea o tensiune generală în momentul în care își făcu apariția; nu-și schimbase costumația de dimineață – aceeași fustă neagră și bluză crem. Rochia lui Maxine era sofisticată, ca de obicei, de culoare purpurie, potrivindu-se cu tenul ei măsliniu. Bărbații sorbeau whisky, spre surpinderea lui Holly; nu-l mai văzuse pe James să bea în timpul zilei.

Acesta din urmă o cercetă înnegurat la intrare, punând jos paharul.

– Putem trece la masă?

– A, eu și cu Holly nu prânzim aici, interveni Zack, alăturându-i-se. Luăm masa în oraș, continuă,lăsând-o cu gura căscată.

Surpriza era la fel de mare și pentru celălalt cuplu. Ar fi zis că ideea lui e de fapt o glumă, deși ei nu i se părea deloc amuzantă situația. Și nu s-ar fi zis că el e neserios.

– Nu mi-ai spus mai devreme, observă Maxine, sugestiv.

– Nu credeam că planurile mele cu Holly te-ar fi interesat.

– Serios? scrâșni ea.

– Pe mine mă interesează, interveni James. Holly e secretara mea și nu consider normal să apari aici și să flirtezi cu angajații mei, Zack.

– Nimeni nu flirta cu domnișoara Preston, se prefăcu Zack, făcând aluzie la predecesoarea lui Holly. N-ar fi tebuit să-i găsești o înlocuitoare atât de drăguță.

Fetei începea să-i displacă situația de a fi prinsă la mijloc între cei doi.

– Cred că dacă James preferă ca eu să nu ies, am putea schimba planurile…Zack, adăugă fata timid.

– Indiferent de ce ți-a spus, să nu-l crezi, Holly, și o cuprinse după umeri.

Căutătura ei incisivă îl determină să-și slăbească strânsoarea, preferând să se prefacă doar că o atinge.

– Fratele meu nu-ți controlează fiecare mișcare.

Și cred că și sclavii pot avea momentele lor de libertate.

– Cum îți permiți…se înfurie James.

– Calmează-te, și o împinse pe Holly spre ușă, mai mult cu forța. Ai avut-o azi-dimineață, acum e rândul meu.

Ea așteptă ca el să închidă ușa, apoi izbucni:

– Nu vreau să iau masa cu tine. Și nu-mi convin aluziile tale la adresa relației mele cu fratele tău. Am petrecut toată dimineața lucrând, și…

– Liniștește-te…Sunt conștient cum ți-ai petrecut dimineața și de faptul că nu vrei să iei masa cu mine. Dar trebuie să discutăm, nu?

Devenise dintr-o dată foarte serios, iar lui Holly îi venea greu să-i accepte bruștele schimbări de atitudine. Avea senzația că superficialitatea și șarmul lui ascundeau o voință de oțel, pe care și-o exercita doar dacă era nevoit. Iar asta era una dintre ocazii.

– Da, murmură ea. Dar nu trebuie să mă scoți la masă. Putem discuta și aici.

– Aș prefera să nu stăm aici. Ai ceva mai…puțin formal de îmbrăcat?

– Mai puțin formal ? clipi ea nedumerită, căci nu considera fusta și bluza ca fiind prea pretențioase.

– Blugi și tricou?

– Unde vrei să mă duci, de fapt?

– Stai să vezi, zâmbi el. Deci, ai sau nu?

– Da.

– Bine! Dumnezeule, ce arțăgoasă ești! Schimbă-te și așteaptă-mă aici cinci minute.

Holly ar fi vrut mai multe detalii, dar aprecierea lui o reduse la tăcere. Blugii, pe care nu-i purtase decât foarte rar, se mulau pe coapsele ei, făcându-i picioarele foarte lungi. Apoi alese un tricou albastru care-i venea până la talie. Imaginea din oglindă era a unei tinere atrăgătoare, așa cum rareori se considerase.

– Mult mai bine! consimți Zack, care o aștepta în capul scărilor.

O conduse afară la mașina lui sport, de culoare verde. Își aranjă și el scaunul, apoi ieși pe șoseaua principală. Capota mașinii era joasă, iar vântul pătrundea prin trapa deschisă, încurcându-se prin părul scurt al lui Holly.

– Ai de gând să-mi spui unde megem? zise ea, dându-și suvițele la o parte din ochi.

– Hm? se auzi vocea lui; avea și el părul răvășit.

– Unde megem?

– Vorbește mai tare, strigă el din cauza zgomotului din trafic și a vâjâitului. Nu te aud.

Poate nici nu voia, mai ales că rânjea încontinuu în timp ce conducea. Se vedea că e mândru de puterea mașinii sale, ambalând-o cu toată forța, cu satisfacție, controlând-o cu măiestrie, din volan.

– Am ajuns, zise el într-un final, cotind pe o cărare murdară. O să-ți placă.

Holly se așteptase la un restaurant la capătul cărării, dar rămase dezamăgită. La capăt se afla o pădurice de stejari cu un luminiș în mijloc. Fata se întoarse către el, întrebător.

– Zack?

El tocmai cobora din mașină, zâmbind triumfător.

– E întocmai cum mi-l aminteam. Obișnuiam să venim aici când eram copii, eu și cu James. E exact la fel.

Nici nu prea avea ce să se schimbe!

– Zack, nu…

– Nu sta acolo. Avem treabă.

– N-ai vrea să-mi spui ce căutăm aici, în mijlocul pustietății?

– Luăm prânzul, ce altceva? Facem un picnic! anunță, și scoase din portbagaj un coș mare. Vezi?

Ea îl săgetă cu privirea, apoi coborî, netezindu-și părul.

– Văd că știi să scoți femeile în locuri selecte, bâlbâi, și-l ajută să întindă pătura la umbra unui copac.

– Nu te plânge până ce n-ai încercat pe pielea ta, o atenționă aproape copilărește. Doamna Ashley e o bucătăreasă excelentă și ne-a preparat tot ce trebuie.

– Asta face diferența, și-ncepu să despacheteze.

Aveau atât de multe, și așa de frumos aranjate, încât ar fi fost imposibil de pregătit în cinci minute, atât cât lipsise Zack. Îl privi suspicioasă.

– Înainte să începi, oftă el, am rugat-o să-l pregătească de azi-dimineață, înainte să plec.

– Fără să mă întrebi?

– Ai un fel ciudat de a trata totul, așa că am vrut să te pun în fața faptului împlinit. Trebuie să recunoști că e mai bine decât într-un restaurant aglomerat.

Ea plecă privirea, amintindu-și motivul pentru care se aflau acolo.

– Vin sau suc ?

– Suc, te rog.

– Eram sigur, și puse două căni pe pătură.

Holly încercă să-i ignore aluziile pe tot parcursul mesei, pentru a se putea bucura de mâncare. În sinea ei, aprecia foarte mult picnicul și împrejurimile atât de liniștite; chiar și Zack încetase s-o mai bată la cap.

– Picnicurile nu mai sunt ca altădată, rupse el tăcerea, în timp ce împachetau la loc.

– Nu? se miră ea, mai ales că atât vremea cât și mâncarea fuseseră excelente.

– Sandvișurile erau mai zemoase, sucul mai cald, și cel puțin o persoană era înțepată de o viespe. Alea da vremuri!

Ea nu se putu abține să nu râdă. Dacă ceva îi plăcea la Zack, era faptul că avea simțul umorului. Părea că preferă acele vremuri bogăției de bucate de care tocmai avusese parte.

– Ai crescut, Zack. Sunt sigură că acele picnicuri aveau farmecul lor, atunci când erai copil.

– Ai dreptate. De obicei, eu sfârșeam înțepat.

– Poate că zgândăreai viespea aia așa de mult încât o enervai! râse ea.

– Poate, și se întinse pe spate. Pe tine nu te înțepau?

– Ambii părinți lucrau pe-atunci, zise ea serioasă, deci n-am prea avut parte de picnicuri.

După moartea tatălui meu, pe când aveam treisprezece ani, s-au rărit de tot.

– Păcat…

– Nu poți simți lipsa unui lucru de care, de fapt, n-ai prea avut parte.

– Nu mă refeream la picnicuri, zise el, ci la faptul că ți-ai pierdut tatăl la o vârstă fragedă.

– Așa e. Dar mama s-a recăsătorit când aveam cincisprezece ani.

– Și mai rău.

Ea întoarse capul, neputând îndura compasiunea lui. Situația fusese greu de acceptat la acea vreme; căutase înțelegere la Alex, dar și acesta o abandonase, în cele din urmă. Nu era de mirare că devenise circumspectă față de bărbați și față de intențiile lor.

– Îți plăcea tatăl vitreg? se interesă Zack.

– Părea de treabă. Nu prea ne vedeam, m-au trimis la școală la scurt timp după căsătoria lor.

Din glasul ei nu răzbătea nimic din ce îndurase la vremea respectivă.

– Era bogat?

– Da.

Începea să retrăiască situația de la cincisprezece ani, când se văzuse nevoită să plece din țară la școala la care învăța și sora ei vitregă; era o metodă de a masca scoaterea treptată din viața lor. Se bucurase la ideea recăsătoririi mamei ei și a faptului că nu mai trebuia să-și facă griji pentru bani. Nu-i fusese ușor să se acomodeze la o școală străină, dar acceptase de dragul mamei, și se dovedise a fi calea de salvare, la urmă.

– Mai sunt împreună?

– Nu. Au divorțat acum câțiva ani.

– De comun acord?

– Nu chiar. Eu… și brusc realiză că o descosea. Nu cred că e treaba ta. E o problemă personală.

– Nu și dacă îți influențează comportamentul din prezent, observă el.

– Adică?

– Nu cred că înțelegi acum. Dar ai negat că l-ai iubi pe James, și după felul în care ai tratat problema azi-dimineață, sunt înclinat să te cred.

– Mulțumesc!

– Nu fi așa…Dar dacă nu-l iubești, vreau să aflu ce simți pentru el, totuși. Și câteva detalii despre trecutul tău m-ar fi ajutat…

– Nu văd în ce fel, se indignă ea.

– Păi,James ar putea trece drept imaginea tatălui…

– La doar treizeci și șase de ani ?

– Puțin probabil, e adevărat…Poate ca un frate mai mare. Nu ai frați?

– Doar un frate și o soră, vitregi, și doar pe o perioadă limitată. Crezi că, de fapt, mi-e milă de James? Că vreau să-l ajut?

– Cu toții vrem asta.

– Iar unii par că se distrează pe seama acestui fapt, observă ea.

– Unii nu vor să pară prea evidenți!

Sunase ca un reproș, ceea ce o determină pe Holly să-și întoarcă privirea.

– Măcar nu mai trebuie să te îngrijoreze sentimentele mele față de el, continuă ea, sec. Vreau să-mi dau demisia.

– Nu…

– Trebuie, și se ridică, pentru a se sprijini de copacul lângă care mâncaseră. Până azi nu mi-am dat seama că James s-ar putea…

– Implica emoțional, termină Zack.

– Da, și-l fulgeră cu privirea. De dimineață, dacă nu-l întrerupeai, mi-ar fi…Aproape că mi-a…

– Știu, și glasul lui sună foarte răgușit. Fie că e serios sau nu, se crede îndrăgostit de tine.

– Cum adică, dacă e sau nu serios?

– Știi ceva despre accidentul lui, despre cât de grave îi sunt rănile?

– Doar că a avut un accident și că nu mai poate umbla.

– Așa e…Hai să ne așezăm. Avem mult de vorbit.

La urma urmei, de asta veniseră. Îl urmă, lăsându-se pe pătură, alături de el.

– Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, și Zack se lăsă într-o rână. De obicei, mi-e foarte greu, iar după scena de noaptea trecută, mi-ar fi fost imposibil.

– Discutam despre James, îi reaminti ea, înroșindu-se la adresa aluziilor. Zack redeveni serios.

– Când a avut accidentul, James susținea că are foarte mari dureri de spate…

– Mi-am dat seama!

– Lasă-mă să-ți spun cum trebuie! Poate că nu mă pricep la fel de bine la vorbe ca el, dar acum trebuie să vorbesc de unul singur.

– Credeam că disprețuiești ce scrie el.

– La vremea respectivă, el credea că e singurul lucru care-i ține mintea trează. Apoi, când a început să-l intereseze cu adevărat, ne-am bucurat foarte mult. Multe săptămâni zăcuse apatic, până să găsească refugiul în scris. Dar niciun membru al familiei n-a crezut că va deveni ceva prea serios.

– Sună de parcă scrisul ar fi o obsesie pentru el. Dar nu e.

– Nu l-ai cunoscut înainte de accident. Crezi că nu iau nimic prea în serios, nu? James era cel glumeț și îndrăzneț.

Lui Holly îi venea greu să și-l imagineze astfel pe bărbatul posomorât cu care lucra, așa că se feri de comentarii. Se dovedea că Zack își cunoștea mai bine fratele decât îl cunoștea ea!

– Viața i se părea doar un joc, continuă el, meditativ. Se bucura de fiecare moment și accepta fiecare provocare. Întotdeauna mi-am dorit să fiu ca el, dar sfârșeam mereu pe locul doi. Știi ce-nseamnă să-și vezi idolul detronat dintr-o singură lovitură? o privi el îndurerat.

Holly simți un nod în gât.

Da, știa foarte bine cum e!

– Am crezut că o să-și revină la un moment dat, că are să fie din nou ca înainte. Că se va lupta cu viața. Dar n-a revenit.

– Cum ar putea…

– Nu trebuie neapărat să stea în scaunul acela! izbucni el. Doctorii i-au spus de mult că poate merge, că rana i s-a vindecat.

– Adică, dacă ar vrea, ar putea merge din nou? zise ea, palidă.

– Nu dintr-o dată. Nu și-a mai folosit mușchii de mult timp; ar fi nevoie de exerciții,de fizioterapie. Și de voință, din păcate, dar el n-o are.

– Nu pot să cred, sări ea. Nimeni n-ar rămâne într-un scaun cu rotile de bunăvoie.

– James a făcut-o.

– De ce?

– Pentru că e mai în siguranță așa, pentru că nimeni nu mai așteaptă nimic de la el. Îi este frică să mai trăiască, să mai eșueze. Când se ascunde după acel scaun, poate da vina pe poziția lui, pe faptul că s-a înstrăinat de toți prietenii lui, de familia lui, de Maxine. Dacă ar reîncepe să umble, ar trebui să-și reia viața de la capăt. Și-i este teamă de faptul că a rămas în urmă.

– În ceea ce-o privește pe Maxine? Sau familia și prietenii?

– Amândouă.

– Și e adevărat?

– Pot spune doar în ce privește familia, răspunse el provocării. Întotdeauna va fi fratele meu, și am să-l iubesc în continuare, iar părinții mei de asemenea.

– Iar Maxine?

– I-a suportat multe în ultimii doi ani, mai ales indiferența la adresa împlinirilor ei.

– Nu cred, interveni Holly. Întotdeauna și-a găsit timp pentru Maxine. Poate că acum o ia cam din scurt, dar a și fost plecată cam mult și…

– Și a observat lipsa ei?

– Bineînțeles…

– Liniștește-te, Holly, oftă Zack. Parcă ne-am înțeles că nu ne certăm azi.

– Da, acceptă ea.

– Și m-ai înțeles greșit când am spus că James a rămas indiferent la adresa fericirii ei; sunt mai multe feluri de a interpreta asta. Adică, sunt mai multe feluri de a rămâne indiferent. Vreau să spun că James nu are niciun motiv pentru a nu-și mai îndeplini datoria de soț. Sper că acum mă înțelegi, zâmbi el.

Prea bine! Holly avea deja bănuiala că James nu-i mai răspundea lui Maxine din punct de vedere fizic, știind că cei doi au dormitoare separate. Zack sugera că ar fi fost decizia lui James.

– Și cred că înțelegi, continuă el, observându-i îmbujorarea. Orice femeie ar accepta cu greu ideea că soțul ei nu mai vrea să facă dragoste cu ea. Din câte știu eu, înainte de accident erau foarte apropiați, în toate privințele. Maxine se simte respinsă, nedorită, chiar în plus.

– Relația fizică nu înseamnă totul.

– Nu, dar poate ajuta. Multe probleme pot fi rezolvate în dormitor.

Acolo unde începuseră problemele ei, dar nu-i dezvălui acest lucru lui Zack.

– Dacă spui tu …

– Da, repetă el, fără a face vreun comentariu față de lapsusul ei. Din păcate, James și Maxine nu-și rezolvă problemele nici în altă parte.

– De aceea, nu văd în ce fel prezența mea ca secretară i-ar ajuta. Deja ai spus că-l vezi îndrăgostit de mine.

– Așa e. Deși eu și cu James suntem frați, și este doar o diferență de doi ani între noi, am fost odată și rivali. La un

moment dat, eu și cu Maxine am crezut că dacă-l facem gelos, o să-l impulsionăm, dar James s-a retras și mai mult în sinea lui. Iar acum, se pare că dorește o iubire sigură, care să nu-l solicite prea mult, din partea cuiva care nu l-a cunoscut înainte de accident. Și dacă ajunge să creadă că eu sunt motivul pentru care o pierde, poate că-și va reveni din nou. De altfel, deja a început să reacționeze. Holly îl fixa tăcută, preocupată de vorbele lui.

– Doar nu ești serios….Sper că nu vrei ca eu să…

– Ba da, insistă el. Are nevoie de un imbold.

– Iar eu n-o să fiu acel imbold, spuse ea și se pregăti să se ridice. Mai bine am pleca, decât să începem acum ceea ce sugerezi tu.

– Și să distrugem tot ceea ce James începuse să achiziționeze în astea două zile?

– Nu…

– Mă disprețuiești chiar așa de mult încât îl vrei în continuare în scaunul acela ?

– Mă șantajezi!

– Cu toate mijloacele mele, încuviință el calm.

– Dar nu vreau să devin prietena ta! zise ea dezgustată.

– Văd. Dar nu ți-am impus-o ca pe ceva real, ci doar ca o premisă de la care să pornim.

– Adică James încă e îndrăgostit de Maxine, că n-a reacționat deloc la o posibilă aventură dintre voi doi, și va reacționa acum? îl ironiză ea.

– Deja a început. Și dacă va crede că are s-o piardă pe draga de Holly, se va trezi și mai mult, sunt sigur.

– E o cruzime!

– E o cruzime să fii amabil?

– Mă îndoiesc că James va fi de aceeași părere.

– Nu mă interesează la ce mijloace trebuie să recurg pentru a-l scoate din scaun, se răsti Zack. Aș putea ucide, dacă e nevoie. Deocamdată, îi nefericește pe toți cei care îi sunt alături. Maxine l-ar fi părăsit de mult timp, să știe că-i face un bine.

Fața fetei se schimonosi.

– Acum se ajunge la adevăratul motiv pentru care-l vrei pe James refăcut; odată ce-l vezi sănătos, o să fii liber să-i furi soția de sub nas.

– Dacă n-aș ști că o spui din naivitate, ți-aș trage o bătaie, o repezi el. Dar cred că, de fapt, tu ești motivul pentru care ei s-ar despărți.

– N-a fost intenția mea să iasă așa.

– Mai contează, dacă rezultatul e același?

Oricât de mult l-ar fi disprețuit, Holly se văzu nevoită să-i accepte logica gândirii. Nu se gândise să se implice. Dar se pomeni implicată, iar comportamentul lui James din acea dimineață confirma acest lucru.

– Cred că nu, bâigui ea.

– Bineînțeles că nu. Dar ce spui, totuși, de ideea mea ?

– Îmi displace.

– În afară de-asta.

– Nu pot să mă decid pe moment, îmi trebuie ceva timp.

– Cât ?

– Atâta cât am nevoie, îi trânti ea.

– O săptămână? O lună? Nu avem chiar așa de mult timp, Holly. Acum e momentul cel mai potrivit, și trebuie să acționăm.

Începea să realizeze că el se preocupa cu adevărat de soarta fratelui său.

– Și ce-o să spună Maxine de…brusca întorsătură pe care o iau preferințele tale? întrebă ea cu glas tremurător.

– Las-o asta în seama mea. Acum mă gândesc doar cum să-l ridic pe fratele meu din scaunul acela.

– Și tot aș avea nevoie de puțin timp…

– Ai un prieten? Dacă da, atunci îți dau voie să-i spui ce facem.

– Mulțumesc!

– Ai? insistă el.

– Nu, răspunse ea scurt.

– Îmi închipuiam, și se ridică în picioare. Maxine mi-a spus că în weekenduri nu pleci de-acasă.

– Nu știam că mă monitorizează, i-o aruncă Holly, nemulțumită.

– A menționat chestia asta doar în treacăt. Nu-ți face probleme, de data asta nu ești tu elementul în plus; Robert este.

– Are de îndeplinit o slujbă, la fel ca și mine, îl apără ea.

– Și Maxine ar fi putut face ce face el.

– Mă îndoiesc că l-ar putea ridica…

– Poate că nu, dar soțul doamnei Ashley ar fi putut-o ajuta.

– Lui James nu-i place să-i deranjeze pe ceilalți din cauza dizabilității lui.

– Nu? o provocă fratele lui. Am o mică rezervă la capitolul acesta.

– Bravo ție!

– De ce nu pleci din casă niciodată? reveni Zack asupra întrebării.

– Poftim?

Bruștile schimbări de subiect o bulversau.

– Mama ta mai trăiește, nu? și se apucă să scuture pătura de iarbă.

– Da, răspunse, încleștându-și pumnii.

– Unde stă?

– La Londra.

– Adică la doar o oră depărtare. De ce n-o vizitezi niciodată?

– Domnule Benedict… se aprinse Holly.

– O, nu, zâmbi el, iarăși începem? Văd că preferi să nu discuți despre mama ta.

– Nu…

– La naiba, ce-i asta? și aruncă pătura din mână, uitându-se la antebrațul stâng. Nu pot să cred, bolborosi. Nu pot să cred!

– Ce s-a întâmplat? se panică și ea.

– M-a înțepat o viespe, făcu el ochii mari. M-a înțepat!

– Să văd… și-i luă mâna pentru a o cerceta.

– Cred că prin pătură, atunci când am scuturat-o.

– Te umfli? Adică, ai alergie?

– Nu, din câte știu. Deși nu e timpul pierdut.

Holly schiță un zâmbet în colțul buzelor, cu toate că-și dădea toată silința pentru a părea serioasă.

– Cred că și tu ai fi foat revoltat dacă te-ai fi pomenit prins într-o pătură și un tip de o sută de kilograme…

– Nouăzeci, o corectă el.

– Oricum, un tip mare, s-ar fi pus pe tine. Eu una m-aș fi înfuriat!

El îi aruncă o privire iritată, apoi trânti pătura în portbagaj, peste coș.

– Acum vorbești din perspectiva viespii. Eu sufăr, nu ea!

– Dar ea a murit!

– Și ce? măcar a meritat, te-a făcut să râzi, iar eu rămân cu mâna umflată câteva săptămâni. Mergem? Mi-a pierit brusc pofta de picnicuri.

Holly se așeză lângă el, considerând că e mai prudent să tacă. Mai ales că nu fusese prea blândă nici până atunci. Poate că dacă nu s-ar fi interesat așa de mult de mama ei, nu s-ar fi ajuns aici, dar nu-i plăcea să fie interogată despre propria familie. Or, el cam întrecuse măsura.

Pe tot parcursul drumului, ea se mulțumi a admira priveliștea. Zack se concentra la cărarea din față, deși, după expresia feței, se vedea că-l deranjează înțepătura, dar nu voia s-o recunoască.

Holly râdea în sinea ei. Bărbații se purtau exact ca niște copii când era vorba de răni; la fel era și Alex…Și brusc, toată ziua i se strică din pricina aceste amintiri, a doua, cu toate că se străduise atât de mult să-l uite. Cât timp lucra cu James, nu avea astfel de necazuri, spre deosebire de ocazii precum acestea…

– La ce te gândești? o întrebă Zack, aproape de casă.

– La ce mi-ai propus.

– Din câte văd, nu ești prea încântată. Nu te grăbi, din partea mea. Din câte am ajuns să te cunosc, nu pot spune că a fost prea

incitant, și se întoarse către ea. M-ai atacat, era să-mi tai gâtul gândindu-mă la tine, iar acum am fost înțepat. Și totul în doar douăzeci și patru de ore! E cea mai periculoasă perioadă prin care am trecut în viața mea!

Într-un fel, Zack reușise să-i readucă buna dispoziție prin furia mimată, și-l urmă în casă surâzătoare.

Capitolul 4

– Te-ai întors!

– Da, răspunse Holly, ușor intimidată de privirea întunecată a celuilalt. James își împinse scaunul către ea.

– Credeam că mergeți doar să mâncați; e trecut de patru.

– Aveai nevoie de mine?

– Nu…. recunoscu el. Dar nu asta era problema, nu? N-ai fost atentă la ce ți-am spus despre Zack, azi-dimineață?

– Ba da; și-ți sunt foarte recunoscătoare că-mi porți de grijă, îl liniști ea.

– Dar m-ai ignorat, totuși. Credeam că ai mai multă minte, Holly!

– Ca să ce? încremeni ea.

– Ca să nu devii una dintre cele care-l găsesc pe fratele meu fascinant. Dacă n-aș avea nevoie de tine așa de mult, te-aș fi concediat! zise el și intră în biroul său.

Holly se îndreptă spre camera ei, tremurând toată. Nu-l mai văzuse pe James atât de nervos și de frustrat, iar Zack avusese dreptate în această privință. Ba chiar unele lucruri pe care fratele lui i le împărtășise în acea după– amiază o luaseră prin surprindere: nu știa că James putea, teoretic, să umble ; credea că rana era permanentă. Astfel, atitudinea lui Maxine era oarecum justificată, spre deosebire de aventura cu Zack, în caz că aceasta exista. Dacă ar fi acceptat planul lui Zack, și dacă acesta ar fi dat roade în mod surprinzător, l-ar fi nefericit și mai mult pe James. Dar, cel puțin, l-ar fi pus din nou pe picioare!

Îi datora asta. Avea conștiința prea încărcată de problemele pe care le cauzase în trecut, nu voia să mai facă încă o victimă. Un mariaj distrus îi era de-ajuns!

Intră la duș pentru a-și alunga grijile, apoi se așeză în fața oglinzii pentru a-și pieptăna părul, acordându-și răgazul de a medita asupra consecințelor pe care planul lui Zack l-ar fi putut avea. Principalul neajuns consta în faptul că nu se mai simțea în stare să redevină iubita cuiva. După Alex, nu mai existase nimeni în viața ei, adică de foarte mult timp. La urma urmei, acesta ar fi fost singurul impediment, dar nici n-ar fi vrut să fie cauza despărțirii lui James de Maxine. Ar fi putut să-i împărtășească aceste gânduri lui Zack; nu-l auzise să plece din camera lui.

Bătu la ușă, însă nu i se răspunse; mai ciocăni o dată, apoi apăsă pe clanță și înaintă, dar se retrase brusc. Scena la care asista o lăsă fără cuvinte: Zack și Maxine stăteau împreună pe pat, el înfășurat doar într-un halat de baie, iar ea ținându-l de mână.

Amândoi se întoarseră spre ea.

– Eu…venisem să te întreb de înțepătură; n-o putea privi în ochi pe cealaltă, conștientă că poziția ei era una ridicolă. Dar nu mai contează, și se grăbi să plece.

– Nu pleca, Holly, o opri femeia. Tocmai ce-i adusesem și eu niște cremă, și-i arătă tubul.

Nu mă lua în seamă. Oricum trebuia să mă duc să mă schimb pentru cină.

– Dar, te rog…

– Ne vedem mai târziu, Zack, adăugă rece. Crema ar trebui să-ți calmeze durerea.

Holly rămase în mijlocul camerei după plecarea ei, continuând să-l privească pe Zack timidă, din cauza costumației lui sumare.

– De ce-ai venit de fapt? zise el, cu mâinile în buzunare.

– Umflătura…

– Nu cred. Mai devreme nu păreai prea îngrijorată, deci mă îndoiesc că te-ai răzgândit într-atâta încât să ajungi valvârtej la mine-n cameră.

– Dar n-am intrat valvârtej, se bâlbâi ea. Ne-am întors de mai bine de două ore.

– Tocmai, triumfă el.

Căzuse în cursă. Dar când o văzuse pe Maxine acolo, și apropierea lor, își schimbase brusc hotărârea cu privire la planuri. Dintr-o dată, implicarea ei nu mai părea la fel de necesară, mai ales că el și cu Maxine puteau la fel de bine să devină un motiv de desfacere al mariajului.

– Deci? rupse el tăcerea.

– Mi-am amintit c-am lăsat în portbagaj coșul de la picnic, se grăbi, deși știa că sună patetic, însă nu găsise o altă replică pe moment. Mâncarea care a rămas o să se strice de căldură.

– Mă ocup de asta îndată ce mă îmbrac.

– Bine. Atunci, mă duc să mă schimb pentru cină…

– Holly.

– Da ?

– Încă mai vreau o explicație pentru prezența ta aici.

– Ți-am spus doar…

– Holly! și glasul lui suna ca o poruncă.

– Mă gândeam…La ce-ai spus mai devreme despre mine și despre James și…Ce faci? se alarmă, văzându-l că închide ușa.

– Ce am discutat mai devreme, era secret. Și n-am de gând să sar pe tine acum că suntem singuri, surâse el, căci ea pălise din senin. Dar nu vreau să fim auziți.

Holly înghiți în sec, cu ciudă față de propria ei lipsă de autocontrol.

Când era singură cu James nu simțea aceeași tulburare interioară, și asta din cauză că nu-l considera un posibil pericol. Zack, în schimb…

– Ia loc. Putem discuta.

– Nu cred că e locul potrivit…

– Când te-ai decis să vii aici, credeai altceva. Și unde altundeva am putea fi singuri? Maxine a venit doar să-mi dea acea alifie, explică el. Nu m-aș fi culcat cu ea tocmai aici!

Ea roși la adresa reproșului indirect, încă neconvinsă de adevăratele intenții ale femeii.

– Venisem să-ți spun că sunt de acord, dar când v-am văzut împreună…

– Uit-o pe Maxine!

– Pot oare?

– Da.

– Bine, acceptă ea cu încredere, vreau să-l ajut pe James.

– Fără să mi te alături, o tachină el.

– Exact…

– Dar nu se poate fără mine, zâmbi el.

– Mi-am dat seama, și-i povesti despre scena cu James, din acea după-amiază. Nu l-am mai văzut așa. Chiar vorbea serios când a zis că m-ar fi concediat.

– Din cauză că te-ai încurcat cu îngrozitorul său frate…

– Nu e amuzant deloc, se încruntă ea. Puteam foarte bine să-mi pierd slujba.

– Dar nu s-a întâmplat. Ceea ce ar trebui să te pună pe gânduri.

– Îmi dau seama doar că încă nu l-am stârnit îndeajuns, oftă ea.

– Nu-ți face probleme, dacă se întâmplă să-ți pierzi locul de muncă, am să te ajut să-ți găsești altul.

– Serios? Ți-am spus deja că nu știu să cânt.

– Și că nu te potrivești cerințelor, adăugă el pe același ton ironic. Dar nu mă refeream la o astfel de slujbă; să știi că angajăm și secretare.

Dar, pentru moment, mă preocupă mai mult ca James să creadă că suntem atrași unul de celălalt.

– Nu mi-a menționat nimic despre sentimentele tale, se repezi Holly. M-a avertizat doar să nu mă implic cu tine.

– Atunci, va trebui să-l conving că și tu m-ai îmbrobodit. Îmbrobodit, repetă ca și cum auzea cuvântul pentru prima oară. Ce cuvânt vechi…Asta te face și pe tine o fată de modă veche, nu, Holly Macey?

– N-aș zice…

– Eu da, surâse el, ceea ce o întărâtă.

– De ce a trebuit s-o spui ca pe o insultă? Ți-ar fi convenit mai mult dacă aș fi avut o groază de amanți, fără a-l iubi pe niciunul?

– N-aș crede…

– Care parte? insistă ea. Cea cu amanții? Sau că nu-mi pasă deei ? Să știi, Zack, că ambele sunt valabile. Am avut un iubit și, chiar dacă la un moment dat mi s-a părut că țin la el, m-am lecuit. Acum te simți mai bine?

– Dar tu?

– Nu înțeleg… clipi ea moale.

– Nu? De cât timp mustește furia în tine, Holly? și se apropie atât de mult încât i se vedeau toate asperitățile feței. De când v-ați despărțit?

– Nu te privește, și se întoarse, uimită de perspicacitatea lui, încă o dovadă a sensibilității de care era capabil.

De altfel, tot ce avea legătură cu Alex o înfuria.

Mâinile lui Zack o prinseră de umeri, și o întoarseră spre el.

– Cred că te-a rănit destul de mult, șopti el. Câți ani aveai ?

– Șaptesprezece. Iar la momentul respectiv, m-am simțit umilită. Dar acum mi-a trecut.

– Oare? Aveai o vârstă fragedă pentru a mai și suferi. Eu nu-mi mai aduc nimic aminte de la acea dată! realiză cu surprindere.

– Sunt sigură că încă de pe-atunci ai început să frângi inimi, zâmbi ea.

– Poate. Dar nu cred că am rănit pe cineva la fel de mult cum ai fost tu rănită.

– Nu-i adevărat. Ți-am spus că am trecut peste tot…

– Holly!

Nici măcar nu-și închipuia că urmează s-o sărute, nu era pregătită. Drept urmare, nu-i rezistă, simțindu-i în schimb buzele moi căutând-o și mâinile abia atingând-o, ca și cum n-ar fi vrut s-o mai sperie încă o dată.

Nici măcar nu-și dorea să-i reziste; se topea lângă el, se simțea în siguranță alături de acel trup masiv care se deschise și mai mult pentru a o adăposti.

Sărutul deveni mai febril, iar ea îl cuprinse cu brațele după gât, ridicându-se pe vârfuri.

Zack o strânse mai tare și din adâncul pieptului răzbătu un geamăt înfundat; gesturile sale dezvăluiau puternica sa dorință.

Chiar și-n ea crescuse dorința, după atâția ani de abstinență. Prin tricoul subțire, pieptul ei aștepta dezmierdările lui.

– Nu mi-am închipuit niciodată că…

– Că aș putea răspunde precum următoarea ta femeie?

Senzațiile puternice începeau să se risipească.

– Nu e vorba de asta. Ai…

– A fost o greșeală, și se smulse din brațele lui, recăpătându-și stăpânirea de sine

După Alex, nimeni nu o mai stârnise, iar faptul că Zack îi putea străpunse sistemul de apărare o făcea și mai vulnerabilă, ceea ce o sperie.

– Nu te înțeleg, Holly.

– Nici nu ți-am cerut; dar era conștientă că acele clipe de abandon sentimental schimbaseră complet relația cu el, iar acum se străduia să restabilească pozițiile adverse !

– Dar asta vreau. Mi-ai apărut ca o altă femeie, vibrantă, senzuală…

– De obicei faci un rezumat al stărilor prin care treci? îl repezi ea.

– Doar când e vorba de o femeie care părea să mă disprețuiască. Poate că ar trebui să mă consider norocos că n-ai încercat încă o dată să te aperi, adăugă ironic.

– Poate…

– Cred că trebuia să vorbim despre James… și reveni la starea normală de superficialitate.

– Așa e, zise ea ușurată.

Știa că mai târziu va avea remușcări, dar măcar îl convinsese că situația nu a dezechilibrat-o. De ce-i răspunsese la sărut? se întreba.

– Țin să-ți spun că deși sunt de acord cu planul tău, n-aș vrea să ne permitem mai multă familiaritate decât e necesar.

El o fixă și mai ironic, mai ales după scena precedentă.

– Ți-am spus că acest sărut a fost o greșeală…, se îmbujoră ea.

– Dacă era vorba doar de sărut, poate că aș fi fost de acord cu tine. Dar știm amândoi că a fost mai mult de-atât.

– Nu…

– N-am de gând să te împing într-un colț unde nu poți decât să te zbați, sau să negi ceea ce e evident. Dar am să te mai sărut…curând. Și o să-ți dorești și tu acest lucru.

De asta se temea cel mai mult. Alături de Alex, își descoperise o senzualitate latentă, și nu voia ca alt bărbat s-o mai cunoască.

– Mă îndoiesc că Maxine va fi de acord, insinuă ea. Poate că a fost de acord cu planul pentru că și ea vrea să-și redreseze căsnicia cât mai curând, dar mă îndoiesc că se așteaptă ca noi să facem dragoste în acest scop.

– Maxine nu s-a pronunțat…pentru că nu i-am spus. Știe doar ceea ce vrem să se știe, și că de aceea ne întâlnim.

– Dar voi doi…

– Suntem prieteni, atât. E ultima oară când îți spun acest lucru, Holly. Nu am o aventură cu ea. Suntem prieteni și nu-mi place să-mi văd prietenii atacați.

– Dar așa– zisele iubite?

– Asemenea, o fulgeră el cu privirea.

– Deci, Maxine nu știe de plan, repetă ea, bulversată.

– Nu. Are mândria ei, Holly. E destul că James se crede îndrăgostit de tine, iar ea nu trebuie să știe că ne folosim de situație. Cum te-ai simți în locul ei?

Ea îl privi jenată.

– Exact ce-ți spuneam. În plus, sunt sigur că James are doar o iluzie în ce te privește, crezând că n-ai să-i ceri nimic în schimb, nici măcar dragoste fizică.

– Deja am discutat toate astea, observă ea.

– Nu în totalitate. Unele aspecte le realizez pe loc. Poate că voi doi v-ați fi potrivit, până la urmă, adăugă incisiv. Nu ți-ar fi pus întrebări incomode și amândoi ați fi trăit fericiți!

– Am aceeptat datorită afecțiunii pe care o am pentru James, se enervă Holly, dar nu trebuie să-ți suport insultele! Apoi ieși, aproape trântind ușa în urma ei.

Tipul știa cum să profite de slăbiciunile altora în favoarea lui!

Împietri în fața camerei ei, unde o aștepta James, cu o figură de gheață. Concluziile la care sărise, acum că o văzuse ieșind din camera fratelui său, erau destul de evidente!

– James, am…

– Cred că e timpul pentru cină, observă el sec, cercetându-i costumația lejeră.

– Dar…

– Scuză-mă, trebuie să mă schimb. Și-mi ia mai mult timp decât îți ia ție, adăugă sugestiv, împingându-și scaunul în direcția opusă.

Îl lăsă, realizând că atitudinea lui arogantă, nemanifestată până atunci, îi tăia orice avânt de a-i mai face pe plac. Iar Zack avusese dreptate când spunea că "e o cruzime să fii amabil".

Cât timp se schimbă, mintea îi fugi doar la momentele petrecute în brațele lui Zack. Sărutul le plăcuse amândurora. Vreme de cinci ani, ea se luptase cu ideea propriei slăbiciuni fizice, rănind și alte persoane, nu doar pe ea însăși, și ar fi putut să-i întoarcă spatele lui Zack. Dar deja acceptase planul, nu putea da înapoi. Deși, cu iluziile pe care și le făcea Zack, s-ar fi răzgândit imediat!

– Te superi dacă Holly îți folosește apartamentul din Londra weekendul viitor? se interesă Zack.

Seara foarte plăcută îi reținuse pe toți patru în grădină.

Holly își pierdu pe loc cumpătul și aproape că se înecă în timp ce sorbea din cafea. Nu-și dorea să meargă la Londra!

– Weekendul viitor? întrebă James, prea puțin încântat de idee.

Întrebarea lui Zack iscase mai multă vâlvă decât în timpul cinei, care trecuse destul de calm; chiar și cei doi soți se feriseră de replici prea dure, poate și datorită faptului că femeia nu părea a fi în apele ei.

– I-am promis lui Holly că-i arăt studioul și weekendul viitor ar fi perfect, adăugă pentru a anula orice posibil refuz.

– Studioul? sări Maxine. Dar n-ai lăsat pe nimeni niciodată acolo, observă ea. Întotdeauna spuneai că e plin de lucruri pentru spectacolele în curs.

– Iar Holly o să-l vadă întocmai, o liniști el, atingând mâna fetei.

Însă ea n-avea de gând să-l vadă, mai ales dacă, în jocul pe care-l făceau, Zack plănuia să ia toate deciziile singur!

– Aș fi preferat să mă anunți mai deverme, încercă fata să se scuze.

– Voiam să fie o surpriză.

Reușise, de altfel!

– E cam târziu ca să-mi schimb planurile…

– Dar weekendurile îți aparțin, nu?

– Da…

– James?

– Holly e liberă să-și facă propriul program în weekend, confirmă el.

– Vezi? Și doar ți-a plăcut ideea așa de mult când ți-am povestit despre studio; aș fi încântat să ți-l arăt.

Scotea minciunile pe gură fără să clipească măcar!

– Nu le pot impune lui James și lui Maxine o asemenea solicitare, protestă ea. N-ar fi corect.

– Din partea mea, poți folosi apartamentul din Londra de câte ori ai chef, zise Maxine înțepată. Dar nu înțeleg de ce e nevoie. De ce nu poți s-o duci pe Holly la tine, Zack ?

– Nu cred că ne cunoaștem îndeajuns, se apără el.

– Nu ?

– Nu.

– Mă surprinzi. James mi-a spus că nu s-a ferit să te viziteze în propriul dormitor, seara asta.

– Venise din cauza umflăturii.

– Și a stat o oră? îl provocă cealaltă. E cam mult pentru o simplă umflătură.

– Nu mi-a părut rău, oricum, răspunse el calm.

– Sunt sigură de asta!

Lui Holly nu-i scăpă amănuntul că niciunul dintre ei nu menționa faptul că și Maxine fusese acolo. James ar fi căzut imediat la bănuieli, și avea tot dreptul. Relația pe care Zack o avea cu cealaltă încă nu era una clară pentru Holly.

– Poți să folosești apartamentul, Holly, îi întrerupse James. Acum, vă rog să mă scuzați, am ceva de lucru.

– Mă duc la mine, se retrase și Maxine. Am avut o zi teribilă.

– Deci, James te-a văzut când ai ieșit din camera mea, medită Zack, când rămaseră singuri. Și ce-a zis?

– Nimic.

Încă mai era revoltată din cauza deciziei de a pleca la Londra.

– Nu se poate, oftă Zack.

– A zis că e târziu și că trebuie să se schimbe.

– Atât ?

– Da. Acum spune-mi, te rog, de ce trebuie să mă duc la Londra săptămâna viitoare ?

– Pentru că și eu o să fiu acolo, răspunse el distrat. Și chiar n-a mai spus altceva ?

– Nu. Dar…

– Era nervos? Sau resemnat? Pe ce ton a zis-o?

– Cam acru. Zack…

– Ah, deci așa…

– Da. Dar…

– Foarte bine. Foarte bine…

– Zack, mă asculți ? îl apostrofă ea. Nu vreau să mă duc la Londra săptămâna viitoare !

– Nu fi ridicolă, Holly. Deja am aranjat totul.

– Fără să mă întrebi și pe mine!

– Puteai să refuzi atunci.

– În timp ce tu și cu Maxine vă rezolvați problemele intime, sau după?

– Nu erau probleme intime, sări el iritat; și tu și James ați fost prezenți.

– Da, dar se pare că Maxine are un cuvânt de spus în tot ceea ce faci, deși tu negi asta.

– Nu m-am referit la atitudinea ei, ci doar la a mea, răspunse Zack, cu mâinile încleștate în buzunarele pantalonilor.

– Adică, e îndrăgostită de tine? se miră ea.

– Maxine e la fel de confuză acum ca și James, nu prea știe ce vrea.

– Dar crede că te dorește.

– Poate, și ochii lui scăpărară.

– Și, desigur, tu n-ai făcut nimic pentru a o încuraja…

– Nu. Suntem prieteni de foarte mult timp și nu pot să-i refuz afecțiunea doar pentru că acum e bulversată de situație.

Holly rămase fără replică.

Din ce spunea Zack, reieșea că el se străduise să înfrâneze efuziunile sentimentale ale lui Maxine.

– Și să știi că tot ceea ce fac acum, este exclusiv pentru fratele meu, eu n-am nimic de câștigat.

– Nu-mi închipuiam altceva.

– Nu?

– Nu, o scurtă ea, știind că mintea ei deja divagase. Dar de ce-ai fi refuzat o femeie atât de atrăgătoare? se interesă.

– Pentru că e soția fratelui meu, se răsti el. Și pentru că nu sunt eu cel de care are nevoie.

– Dar James este?

– Înainte de accident, trăiau mai mult la Londra, în cazul în care nu erau plecați la vreun circuit. Maxine m-ar considera foarte plicticos, te asigur. Îmi place să ies și să mă distrez, dar, în

general, prefer serile liniștite acasă, chiar singur. Maxine a ales o dată, și cred că James a fost cel potrivit.

Holly nu înțelegea cum să existe femeie care l-ar găsi pe Zack plictisitor, dar n-avea de gând să-l stârnească și mai mult.

– James simte că nu-i mai este de folos o astfel de soție, zise ea.

– Așa am auzit și eu. Dar, odată ce scapă de scaunul acela, lucrurile au să se schimbe, ai să vezi.

– Ai atât de multă încredere în ceea ce spui.

– Și sper ca planul să dea roade cât mai curând.

– Știi foarte bine că și eu vreau să-l ajut, dar nu-mi planificasem o plecare la Londra.

Avea prea multe amintiri acolo, prea multe persoane pe care nu dorea să le revadă.

– Nici eu nu mă gândisem la un asemenea început, dar aici nu se prea simte că ești prietena mea, și speram ca James să creadă că ai fi o pradă mai facilă la Londra.

– Te-am avertizat deja că nu vreau să-ți cunosc viața.

– Totuși, e un progres de la indiferență completă!

– Dacă nu-ți convine, știi foarte bine ce poți face, îl înfruntă ea.

– Pentru Dumnezeu, nu vrei deloc să te liniștești? zise el exasperat. Ești mai rea ca o gaiță! Mă întorc la Londra mâine seară, încearcă să mă suporți până atunci.

– Parcă spuneai că vrei să stai mai mult.

– Mi-am schimbat planurile.

Ceva din privirea lui părea a spune că ea era motivul principal.

– Să fii la apartament, te sun vineri seară, îi aminti.

– Sper că nu vrei să continuăm toată scena acolo. E destul că James și Maxine ne cred împreună, oftă ea.

– La ora opt, repetă el, pe punctul de a pleca.

– Zack…

– Să fii acolo, Holly. Altfel, s-ar putea să iasă urât.

– Nu mă intimidezi.

– Nu? Dacă nu ești acolo, vin să te caut și s-ar putea să nu mai fiu la fel de amabil.

– Ești vreodată? mușcă ea.

– Adeseori. S-ar putea să te iau prin surprindere într-o zi.

– Mă îndoiesc. Ești teribil de previzibil.

Pe buzele lui apăru un ușor surâs.

– Întotdeauna trebuie să fii cea care are ultimul cuvânt?

– Când vine vorba de tine, da.

– M-am obișnuit să mă las dominat din când în când…Noapte bună, Holly. Mâine dimineață ai să privești totul într-o lumină mai favorabilă.

Ceea ce nu era adevărat, iar ea o știa foarte bine. La Londra se aflau și Alex și mama ei, și nu-și dorea să-i revadă. Alex o trădase; chiar dacă o rănise și pe mama ei la vremea respectivă, aceasta o abandonase pe Holly când era mai mare nevoie. N-ar fi putut să mai dea ochii cu aceste persoane!

***

Zack plecă a doua zi, așa cum promisese, însă relația cu James continua să fie una încordată, iar telefoanele lui n-o ajutau deloc. Când sunase o dată luni seara, și o ceruse la telefon, Holly sperase într-o schimbare de planuri; însă el sunase doar pentru a o auzi.

La fel se întâmplă pe tot parcursul săptămânii, încât Holly ajunsese să se obișnuiască; însă pentru James și pentru Maxine, efectul fusese exact opus de cel scontat. Cel puțin femeia se comporta mult mai brutal decât James. Astfel, ideea unui weekend departe de ei începuse a-i surâde din ce în ce mai mult.

– Zack e cam insistent, observă Maxine după telefonul de joi seara.

– Așa e, acceptă fata, pentru a nu se întinde la discuții.

– Poate ar fi trebuit să te avertizăm să nu-l iei pe Zack prea în serios, și-l privi cu subînțeles pe soțul ei. Nu-i așa, James?

– Holly preferă să nu țină seama de avertismente, îi reproșă el, cu ochii în paharul de whisky.

– Nu?

– Eu…

– Ar fi păcat, mai ales când vine vorba de Zack, continuă ea pe un ton prietenos din care răzbăteau tonalitățile iritate ale atitudinii ei.

– Cred că…

– Eu și cu James îl cunoaștem mai bine decât tine.

– Sunt sigură de asta…

– Nu e un om de cuvânt, continuă Maxine. Și pentru tine o să fie cam neplăcut aici, atunci când n-o să mai fiți împreună.

– Neplăcut?

– Incomod, se corectă cealaltă. Zack vine adesea, nu-i așa James?

– Da, venea.

– Și încă mai vine. Și mă vizitează cu regularitate când sunt la Londra. O să vină și la tine, dacă…Ce idee mi-a venit! se lumină ea dintr-o dată. James, mâine am putea merge și noi la Londra, cu Holly.

– Poftim?

– Am putea merge cu Holly, mâine.

– Am auzit, se răsti el.

– Și atunci..

– Nu pot să cred…

– Ar fi extraordianar, James, și-i luă mâna într-a ei. Întotdeauna mi-ai spus că nu vrei să vii pentru că te-ai rupe de munca ta; așa măcar o ai pe Holly cu tine. Nu știu cum de nu mi-a dat prin minte mai devreme.

Holly știa – pentru că înainte, Maxine nu fusese la fel de disperată de a ajunge acolo, pentru a-l supraveghea pe Zack. Și era atât de pornită în a-l urmări pe el, încât îi scăpa faptul că proasta dispoziție a lui James se datora geloziei sale față de o altă femeie.

– Holly nu contează prea mult în munca mea, interveni el.

– Nu, dar trebuie să recunoști că te-ar putea ajuta în caz că ți-ar veni brusc vreo idee.

– Holly nu se duce acolo ca să lucreze.

– Dar cred că nu se va supăra, atunci când nu e cu Zack. Nu-i așa? se interesă Maxine.

Situația devenea din ce în ce mai incredibilă pentru Holly, mai ales că James nu reacționase.

– Nu, nu m-aș supăra, bolborosi ea.

– Vezi, James? Ar fi ideal.

– Trebuie să mă gândesc, răspunse el. Și-ți spun mâine concluzia.

– Nu prea târziu, și cei doi plecară împreună spre lift. Am nevoie de timp pentru pregătiri.

– Nu mă grăbi, se plânse el.

Holly rămase singură; sufletul ei era un amalgam de simțiri – pe de-o parte era fericită că, în sfârșit, James acceptase să iasă din casă, pe de alta, știa că motivele lui nu erau tocmai corecte. Situația era atât de încurcată, încât numai timpul va putea s-o lămurească.

Capitolul 5

– Cum ai reușit?

Holly se întoarse către cel de lângă ea. Zack arăta devastator în sacoul alb și pantalonii negri.

– Adică? întrebă ea distrată, concetrându-se la străzile aglomerate din fața lor.

Nu păreau a se fi schimbat prea multe în cei cinci ani de la plecarea ei; același oraș dezordonat pe care-l adorase cândva.

– Să-l aduci pe James, ce altceva?

Maxine, James, Robert și cu ea sosiseră la Londra în acea după– amiază. Holly îl sunase pe Zack, fără a-l găsi. Astfel că prezența tuturor la apartament îl lăsase fără cuvinte.

– N-am fost eu. Maxine a venit cu ideea.

– Aha, se dezumflă el.

– Cred că era cam îngrijorată cu privire la ce faci cât timp nu e cu tine.

– Te sunam, în cea mai mare parte a timpului…

– Nu prea i-a plăcut.

El își încleștă palmele pe volan, deși se străduia să pară foarte relaxat.

– Ceea ce contează, este faptul că James e cu noi.

– Așa e – știa că el va fi încântat. Dar spune că vrea să lucreze de unul singur, cât stă aici.

– Nu contează. Data viitoare…

– Ești cam optimist, având în vedere că ți-a luat mai mult de un an să-l readuci aici.

– Am speranțe. Data viitoare ne preocupăm mai mult de el, să-l scoatem, vedem noi!

Cam pretențios pentru "data viitoare", mai ales că, imediat ce ajunseseră, James se închisese în camera lui și nu mai ieșise. Când intraseră în Londra, părea foarte obosit, și nu era doar din cauza călătoriei, ci și din cauza amintirilor dureroase.

– Unde mergem? schimbă ea subiectul.

– Luăm cina la unul din restaurantele mele preferate.

Nu-i putea reproșa nimic; de altfel, și ei îi era cam foame. Se vedea că Zack e binecunoscut la restaurantul cu pricina, căci un chelner îi conduse la una dintre cele mai bune mese, cu toate că localul era aproape plin. Spre surprinderea lui Holly, restaurantul preferat de Zack era unul mic și intim, potrivit pentru o conversație discretă.

– E foarte drăguț, remarcă ea după ce-și comandară felurile de mâncare.

– Ești surprinsă? se miră el ironic.

– Destul.

– Mă bine dispune sinceritatea ta, râse el.

– Mda…Din păcate, anul acesta n-am fost prea în formă.

– Depinde cu cine te însoțești. Și eu prefer sinceritatea. De exemplu, mi-ai lipsit săptămâna trecută, și sorbi din vinul comandat.

– Chiar și fără alte zgârieturi sau înțepături? se îmbujoră ea.

– Da. Holly…

– Cum ți-e încheietura? îl întrerupse.

– Mai bine, și-și puse palma peste a ei. Vezi?

– Da, se eschivă ea. Chiar foarte bine. Ai uitat că doar ne prefacem ? și-ncepu să se caute în geantă după un șervețel, de care de fapt n-avea nevoie.

– Asta nu înseamnă că trebuie să rămână așa.

– Ba da, îl înfruntă ea direct.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să fie altcumva.

– Nu te interesează bărbații; punct, conchise Zack. Vârsta de șaptesprezece ani o fi cam vulnerabilă, și sunt sigur că ai fost rănită teribil, dar asta s-a întâmplat atunci, iar asta e acum. Te doresc, Holly, te doresc cu disperare. Nu m-am gândit la altceva toată săptămâna.

– Nu... și aproape că i se puse un nod în gât.

– Nu e un capăt de țară, zâmbi el. Iar dacă te deranjează chiar așa de mult, cred că o să putem trece și peste asta, adăugă.

Mâncarea, care tocmai sosea, o salvă de la un reproș pe care se pregătea să-l facă la adresa unei asemenea îndrăzneli. Nu avea

niciun drept să-i spună că o dorește, pentru ca apoi să o părăsească nonșalant!

– Te-ai cam posomorât…

– Am… și-l privi adânc în ochi. Nu chiar. Dar te pricepi să bulversezi oamenii. Spui că mă vrei, iar apoi te răzgândești.

– Nu. Am spus că aș putea trece peste asta, nu că m-aș fi răzgândit. Dar nu sunt sigur de acest lucru. Arăți extraordinar.

– Ca într-un coșmar, nu?

– Ba deloc, și o știi foarte bine. Acum, haide să mâncăm; uită tot ce ți-am spus.

Mai ușor a spune decât a face, mai ales după ce i se abandonase în acel sărut. Cu toate acestea, Zack făcea orice pentru a o vedea în largul ei, discutând ca și cum se cunoșteau de mult timp, lăsând la o parte clipa de intimitate de la începutul cinei. Aproape…

– Mulțumesc pentru seara asta.

– Cred că se așteaptă să mă inviți înăuntru, observă el, când ajunseră în fața apartamentului.

– Să aștepte, nu?

– De ce? și o cuprinse pe după umeri.

– Am avut o zi lungă. Aș vrea să mă odihnesc, se feri ea.

– Ai prefera să mă săruți afară?

Holly îngheță.

– Aș prefera să nu te sărut niciunde!

– Văd că în salon sunt încă aprinse luminile, deci cineva ne așteaptă, continuă el.

Într-adevăr, perdelele se mișcară brusc.

– Maxine?

– Cred că da. Călătoria a fost cam grea pentru James și s-a culcat.

– Deci, crezi că ar fi bine să te invit la o cafea? oftă ea.

– Mda…

– Atunci, haide.

Holly coborî din mașină cu greutate, în vreme ce Zack nici măcar nu se deranjă s-o ajute.

– Mai bine ți-ai lua o mașină ca lumea, îi reproșă fata, în timp ce urcau scările.

– Nu-mi defăima mașina! O am de când mă știu.

– Zici că aparține unui delincvent, motivă ea.

– Dar…pentru tine s-ar putea s-o schimb, pentru ceva mai…respectabil.

După ton, nu se vedea clar dacă e ironic sau dacă vorbește serios. Holly o luă ca pe o aluzie.

– Ideea ta de " respectabil " s-ar putea să nu fie ca a mea, și deschise între timp ușa.

– Posibil, dar ai putea veni cu mine să o aleg.

Intrară în salon.

– Sau nu, răspunse ea distrată și surprinsă în același timp că nu găsește pe nimeni acolo.

Când se uitase la fereastră, văzuse pe cineva, pe Maxine. Poate că se retrăsese și ea.

– Mă îndoiesc că am avea aceleași gusturi, chiar și la mașini.

– S-ar putea să te surprindă câte lucruri avem de fapt în comun, zise Zack, trântindu-se într-un fotoliu. Și cafeaua?

– Chiar trebuie? şi-i arătă camera goală.

– Mă îndoiesc că Maxine a adormit deja…

– Cred că eşti mai obişnuit cu obiceiurile ei decât mine, îi aruncă ea.

Faţa lui se întunecă deodată, iar el sări în picioare.

– Poate c-ar fi mai bine să lăsăm cafeaua deocamdată.

– Ce bine. Mă…

– Dar tot mai vreau un sărut de noapte bună! şi o trase brutal spre el. Nu fugi, domnişoară! şi-i evită genunchiul care încerca, instinctiv, să se ridice, reuşind s-o împingă pe canapea. Numai la asta mi-a stat gândul toată săptămâna.

Holly era deja învinsă dinainte ca sărutul să se consume; era conştientă că şi ea aşteptase momentul. Îi aştepta buzele cu aceeaşi fervoare, îmbrăţişându-l, strângându-l mai aproape de ea pentru a-i simţi trupul puternic.

Rochiţa simplă pe care o purta nu-i puse lui Zack prea mari probleme, astfel că degetele lui defăcură rapid nasturii, dezvelindu-i sânii; prin materialul fin al neglijeului alb se întrevedeau, ca două pete de culoare, sfârcurile maronii.

Dezmierdările lui o făcură să tânjească după mai multe gesturi intime. Amândoi erau atât de înfierbântaţi, încât sutienul începuse a deveni o piedică, iar mâinile îndemânatice ale lui Zack încercau să-l desfacă.

– Holly…Ah!

Zack se opri brusc la apariţia statuară a lui Maxine. Se ridică în picioare, acoperind-o pe Holly care încerca să-şi aranjeze rochia.

– Ai nevoie de ceva? întrebă el calm.

Femeia nu dădea semne să-și fi pierdut controlul; arăta extraordinar de frumoasă în halatul de noapte negru.

– Crezusem că ai plecat, Și n-am auzit-o pe Holly să meargă la culcare. Mă gândeam că s-a întâmplat ceva.

– După cum vezi, totul e în regulă, zâmbi el fals.

– Mda, și-i aruncă o privire rece fetei. Atunci, noapte bună.

– Noapte bună, salută el, urmărind-o suspicios.

– Groaznic! răbufni fata, îngropându-și fața în palme.

– Maxine a regizat totul…

– Nu mă ajută cu nimic! zise ea, încă întinsă pe canapea.

– Nu cred. Am trecut prin situații și mai jenante pe vremea când ea ieșea cu James.

– Dar acum e vorba de mine. Nu fac treburi de-astea!

– Adică?

– Adică…să fac dragoste pe o canapea, cu un străin, murmură ea, fără a-l privi.

– N-am făcut dragoste cu tine, și-i îndepărtă părul din ochi, și nu suntem străini. Te vreau și mă vrei, și suntem amândoi responsabili pe faptele noastre. Ce ar vrea Maxine sau oricine altcineva, e problema lor. Te doresc, Holly.

– Bine, dar…facem asta pentru James, zise ea debusolată.

– Acum, nu. Dacă îi putem ajuta din mers, bine, dar deocamdată te vreau pentru mine, și o fixă insistent. Poate că sună cam egoist, dar asta simt pentru tine și nu mă pot abține!

– M-ai amăgit ! acuză ea.

– M-am amăgit pe mine însumi. Nu știam că va ieși așa, deși ochii tăi violeți m-au pus în încurcătură de prima dată.

Dar nu credeam că voi ajunge aici !

Holly se mai calmă.

– Vrei să spui că te-ai îndrăgostit de mine? întrebă, dispreţuitoare.

– Spun doar că mă simt atras de tine. Asta înseamnă că trebuie să aşteptăm să vedem unde ajungem.

– Maxine spunea că nu mai departe de patul tău, râse ea, simţind că începe să câştige teren.

– Câteodată…

– De cele mai multe ori, îl corectă ea.

– Bine, de cele mai multe ori, mormăi el. Dar cu tine nimic nu s-a întâmplat ca de obicei, încă de când ne-am întâlnit, deci sper ca nici la capitolul acesta să nu mă înşel. Dar sunt sigur că dacă nu vrei să te culci cu mine, ai să fii în stare să-ţi impui părerea.

– Poţi fi sigur.

– Atunci, de ce ţi-e teamă?

– Nu mi-este…

– Ba da. Poate de faptul că n-ai să mă refuzi.

Ştia că aşa are să se întâmple; propria ei slăbiciune îi anula toate cunoştinţele de autoapărare. Era la fel de atrasă de Zack pe cât recunoştea şi el, şi nu găsea nicio cale de scăpare.

El o cerceta atent, înregistrându-i fiecare tresărire.

– Ar trebui să plec; am avut o zi încărcată. E bine pe mâine, la ora zece ?

Decizia lui de a pleca o luă prin surprindere, încât se mulţumi a da din cap. Dacă înainte Zack era un partener dificil, acum că-i cunoştea intenţiile, avea să devină imposibil. Era clar că James

trecuse pe locul doi în favoarea atracției pentru ea, și că nu putea da înapoi sub nicio formă.

***

Studioul era exact așa cum și-l imaginase – ultramodern, cu birouri la etaj și sală de înregistrări la parter.

– Pare complicat, remarcă Holly, atingând butoanele de la panoul de control.

– Așa este.

– Știi să butonezi?

– Nu cer nimănui să facă ceva ce pot face singur. Mă pot integra oricărui post esențial din firmă, de la băiatul cu ceaiul până la asta.

Zack își trecu degetele delicat peste butoane, ca și cum senzația i-ar fi lipsit, acum că era director.

– Băiatul cu ceaiul? se miră Holly.

– Adică Ted. Am fi pe nicăieri fără ceaiul și cafeaua pe care el le aduce în fiecare dimineață.

În mediul său de lucru, se dezvăluia ca alt om, sigur pe el, încrezător, dedicat muncii pe care o făcea. Multiplele apariții ale acestui bărbat o puneau pe Holly în dificultate.

Biroul său purta amprenta succeselor dobândite – discuri de aur și de platină, autografe de la artiștii care deveniseră staruri în urma colaborării cu studioul său.

– Cred că e minunat să fii înconjurat de propriile succese.

– Pentru fiecare câștig, ai o sută de eșecuri; dar, da, îmi place meseria mea.

Se vedea; era foarte mândru de tot ce-l înconjura și, cel puțin de data asta, ea era impresionată.

– Ted nu e aici, azi? zise ea sugestiv, după ce petrecură toată dimineața plimbându-se pe-acolo.

– Ți-am spus că pot să-i țin și eu locul. Dar, dacă vrei, sunt pregătit și pentru un prânz.

– Prânz? Dar…

– E trecut de douăsprezece. Și nici nu ești așteptată.

– De unde știi? se crispă ea.

– I-am comunicat lui Maxine să nu te aștepte, zise el, plin de sine.

– Trebuia să-mi închipui. OK, unde mergem?

– Te-ai înmuiat dintr-o dată? se miră el, suspicios.

– De data asta,da. Mi-e foame.

– Mda…haide, te duc la încă un restaurant preferat de mine.

– Bine, dar nu suntem îmbrăcați adecvat.

Atât el, cât și ea purtau haine comode.

– La MacDonald's? se dezumflă ea puțin mai târziu când, părăsiră localul.

– Dar ți-a plăcut, nu?

– A fost excelent! râse ea.

– Încape mult în tine, dar măcar nu mă costă o avere.

– Ai noroc, că mă simt plină, altfel ți-aș fi răspuns înapoi.

– Dar faptul că n-ai făcut-o îmi spune multe.

– Că-mi place la MacDonald's?

– Că te simți mai în largul tău cu mine. Deseară…

– Deseară? izbucni ea, mai ales că replica lui rapidă nu-i dădea timp de alte remarci. Am stat mai toată ziua cu tine. Nu ne mai vedem și deseară!

– Ba da, o liniști el. Pe cine altcineva să iau cu mine?

– Unde?

– Trebuie să mă duc la o ceremonie de deschidere; de fapt, eu o organizez, și…

– Nu, îl întrerupse ea, așteptând încordată următoarea lui mișcare.

– Nu fi ridicolă, Holly. Or să fie doar câteva persoane.

– Adică vreo sută…

– Bine, oftă el, cam o sută. Nu-mi spune că te temi de mulțimi.

Mai ales de mulțimile din Londra se temea ! Scandalul de acum cinci ani rămăsese în familie, dar se temea de cineva care ar fi putut cunoaște detaliile relației cu Alex.

– Nu-mi plac petrecerile londoneze.

– Când ai fost ultima oară la una?

– Nu e vorba de asta.

– Dar care e diferența de alte petreceri?

– Există una.

– Dacă tu spui…dar eu trebuie să merg.

– Asta nu înseamnă că trebuie să vin și eu.

– Dar eu vreu să vii, oftă el. Nu stăm mult, doar cât să fac act de prezență. Holly roși brusc, la gândul că intențiile lui în ce o privea se schimbaseră.

– Nu vreau să-ți stric seara.

– Mi-o strici dacă nu vii.

Parcă ceruse acel răspuns prin replica ei provocatoare, dar Zack părea sincer.

– Nu stăm mult, repetă.

Și din nou, ea se văzu lipsită de apărare în fața lui, iar el era conștient de acest lucru!

***

Problema cu care Holly se confruntă mai târziu era legată de garderobă. Își adusese câteva rochii de seară, dar niciuna nu se potrivea nici cu evenimentul și nici cu postura ei de parteneră a lui Zack.

Un ciocănit în ușă o deconcentră, dar apariția lui Maxine nu era tocmai cea mai placută prezență. N-o mai văzuse din seara precedentă, pentru că femeia luase micul dejun în pat, iar Holly plecase înainte ca vreunul dintre ei să apară.

– Ieși? se interesă Maxine.

– Da…la o petrecere, cu Zack, zise, deși nu se simțea în largul ei.

– Bineînțeles, și se așeză pe pat. Pe care te gândești s-o porți?

– Nu știu.

– Mda; tonul femeii părea a spune că niciuna dintre rochii nu arăta prea bine, ceea ce Holly știa deja.

– Ce-ai sugera? insistă fata.

– Cea neagră, presupun că pe cea gri ai purtat-o ieri.

– Da.

– Ți-aș da una de-a mea, dar…

Holly era conștientă de diferențele dintre ele, atât de înălțime, cât și ca fizic. De altfel, nu înțelegea atracția lui Zack pentru ea, odată ce trecuse prin etapa Maxine, după cum chiar el recunoscuse.

– E bună, zise Holly, și o puse pe cealaltă în dulap.

– Dacă zici tu…

– Da, răspunse Holly la adresa reproșului. Ai nevoie de ceva? Sau James ? Încă n-o solicitaseră în ziua aceea.

– Din câte știu eu, nu. N-a ieșit din cameră toată ziua. Venisem să văd cum a fost vizita la studio.

– A fost foarte interesant.

– Mă bucur, și se ridică, puțin nemulțumită de răspuns. Te las să te pregătești; n-aș vrea să întârzii din cauza mea.

Brusc, Holly simți un sentiment de remușcare.

– Ce-o să faci în seara asta?

Poate că Zack nu avea să se supere dacă o invita și pe cumnata lui.

– Am și alți prieteni în Londra în afară de Zack, o privi cealaltă, iritată.

– Bineînțeles; scuză-mă. Nu voiam să…

– Știu foarte bine ce vrei să faci, Holly, se răsti femeia. Și te asigur că nu voi petrece noaptea singură. Iar după ce Zack se va plictisi de tine, ai să te întorci la adevărații tăi prieteni!

– Maxine…

– Trebuie să plec. Și eu vreau să ies.

Holly rămase tremurând în urma femeii. Intenția ei fusese una amabilă, dar scena pe care i-o făcuse Maxine îi amintea foarte mult de unele din trecut. Atunci, ea fugise, lăsând în urma ei rezultate dureroase, incertitudine; însă, de data aceasta, avea de gând să ducă totul până la capăt.

Zack arăta divin, ca de obicei; cu sacoul verde, ce se potrivea cu ochii săi de smarald, papionul negru la fel ca pantalonii croiți perfect pentru el. Pe lângă el, fata se simțea cam ștearsă în rochia ei simplă și neagră.

El o complimentă, însă ea se îndoia de sinceritatea lui.

– Cred că e discutabil care dintre noi doi arată mai bine, îi reproșă ea în timp ce se urcau în mașină.

– Mă bucur să aud că nu ți-ai pierdut simțul umorului, râse el.

– Trebuia?

– Ești cam palidă, observă; presupun că ai avut vreo scenă cu Maxine.

Incidentul cu Maxine era doar o mică parte, ceea ce o nemulțumea erau amintirile trecutului.

– Nu chiar o scenă. Voia să știe cum a mers la studio.

– Cred!

– E nehotărâtă, Zack. Din cauza lui James, care se dă bătut foarte ușor, din cauza ta că ai părăsit-o, și mai ales din cauza mea, crezând că te-am furat de lângă ea.

– Dar n-am fost niciodată al ei.

– Niciodată? întrebă ea calm.

– Poate o dată. Dar asta s-a întâmplat de mult, înainte de căsătoria ei cu James.

Informația o liniștea nespus de mult pe Holly. Își închipuise că cei doi frați rivalizaseră pentru Maxine la un moment dat, dar nu știa exact când apăruse Zack. Era important faptul că-și păstrase loialitatea față de fratele său.

– Am să-ți povestesc altă dată, adăugă el.

– Abia aștept. Se îndreptau spre inima Londrei; parcară în spatele unui club despre care chiar și Holly știa că e cel mai în vogă la momentul respectiv. Pe măsură ce se apropiau de intrare, deveni din ce în ce mai emoționată și mai îngrozită de ce avea să găsească înăuntru.

Nimeriră peste o mulțime zgomotoasă și veselă; foarte mulți dintre cei ce-l salutau pe Zack o măsurau curioși, deși mândria lui pentru obiectul privit le tăia orice elan de a face vreun comentariu. Pe parcurs, Holly realiză că sub masca aurită a hainelor de gală se aflau persoane normale, unele chiar foarte amabile.

– N-o văd pe Bobbie încă, se preocupa Zack, căutând-o prin încăpere.

– Bobbie ?

– Invitata de onoare, explică el. Trebuia să-mi dau seama că are să întârzie, îi place să-și facă o intrare spectaculoasă.

Era trecut de ora zece, iar Holly se întreba când are să se petreacă acea intrare. Cu toate că, după standardele londoneze, era încă foarte devreme, măcar ca invitată de onoare puteai să apari la timp!

– Dacă nu apare curând, o să se pomenească singură în local, mormăi Zack ceva mai târziu, deja exasperat.

– Nu mi-aș face prea multe probleme, îl liniști ea. Petrecerea merge bine și fără ea.

– Cam neplăcut, pentru că aveam aici reporteri care n-au s-o aștepte la nesfârșit.

– Reporteri? se impacientă ea.

Nici măcar nu-și imaginase că cei de lângă ea ar putea fi jurnaliști.

– Nu prea poți organiza o petrecere de promovare fără presă.

– Așa e…

– În sfârșit! răsuflă el nervos, uitând de Holly într-o clipă și îndreptându-se către ușă. Scuză-mă un moment. Mă duc doar să-i mulțumesc invitatei că ne-a onorat cu prezența.

Deja fierbea de nervi, încă o dovadă că se dedica în totalitate muncii sale. Felul în care starul întârziat își făcu apariția îi inspira lui Holly compasiune. Tânăra femeie se lăsă întâmpinată încă de la ușă de prieteni, care se dădură imediat în lături pentru a-i face loc lui Zack.

Nimeni nu-i putea sta în cale în situația dată.

La o privire mai atentă, Holly observă costumația femeii – o rochie cu un decolteu foarte generos, deși îi acoperea atât spatele cât și brațele. O rochie demențială, ce dezvăluia destul de mult din trupul ce se ascundea sub materialul fin, special croită pentru a atrage atenția asupra celei ce-o purta. Era o femeie frumoasă, blondă, puțin mai tânără decât Holly probabil, cu un machiaj puternic și buze foarte roșii.

Ceva îi părea foarte cunoscut la aceast fată, la figura ei frapantă. Bobbie… ? Nu se putea; Roberta!

Holly îi vedea pe Zack și pe Bobbie ca într-un vis, venind spre ea. El părea că o iertase pentru întârziere, acordându-i întreaga sa atenție.

În ochii celeilalte apăru o licărire familiară pe măsură ce se apropia, semn al amintirilor de-atâția ani uitate.

– Holly, vreau s-o cunoști pe cea mai nouă achiziție a mea, Bobbie Chance. Bobbie, ea e o bună prietenă, Holly Macey.

– Holly! sări cealaltă.

– Roberta.

– Nu mi s-a mai spus așa de când eram la școală, zâmbi fata.

– Atunci ne-am cunoscut, doar.

– Da. Abia ce te-am recunoscut. Te-ai schimbat.

– Și tu.

– Spre binele meu, sper, zise fata, iar Holly înțelese aluzia.

– Vă cunoașteți? interveni Zack, nedumerit.

– Da, zise Bobbie, chiar foarte bine.

– Cum de… ? Ați fost la școală împreună?

– Printre altele, și o privi pe Holly ironic. Nu ți-a spus buna ta prietenă că a distrus căsnicia tatălui meu? veni replica fetei.

Holly simți că pălește, înfruntând privirile lui Zack cu o figură vinovată. Și chiar se simțea.

Capitolul 6

La întoarcere, în mașină, amândoi rămaseră tăcuți. El o conduse spre apartamentul lui, iar ea nu opuse nicio rezistență. După dezvăluirea șocantă făcută de Bobbie, și după sentimentul de culpabilitate cu care se luptase toată seara, știa că el va dori o lămurire; nici măcar nu-și dădea seama cum de mai rezistase încă o oră după ce fata spărsese gheața, și continuaseră să se poarte foarte natural, în ciuda tuturor întrebărilor nerostite.

Locuința lui Zack arăta exact ca un apartament de burlac, curată și ordonată; salonul purta amprenta prezenței lui, cu o combină mare și mai multe discuri de aur atârnate pe perete.

Însă nu veniseră pentru a admira locul. Se așeză pe un scaun, așteptându-l să-și toarne un coniac.

– Deci? începu el.

– Da?

– Nu te preface, Holly, se enervă el.

E adevărat ce-a spus Bobbie?

– Zack…

– Da sau nu? șuieră el, cu pumnii încleștați.

– Nu-i chiar atât de simplu de explicat…

– Ba da! Da sau ba?

– Bobbie nu știe toate amănuntele…

– Da sau nu? strigă el exasperat.

– Da, răspunse ea, înghițind în sec. Dar..

– Dumnezeule, murmură el neîncrezător.

– Nu e așa cum pare. Nu asta intenționam.

– Dar asta a ieșit, și-și mai turnă coniac. Niciodată n-aș fi crezut dacă nu-mi confirmai cu gura ta.

– Minți. Erai deja convins de vinovăția mea înainte să ajungem aici.

– Dacă aș fi putut să-ți văd chipul atunci când Bobbie a făcut dezvăluirea, poate că ai avea dreptate!

Holly roși, căci era adevărat. După consumarea momentului, ar fi vrut să nege totul, dar nu găsise destulă forță interioară. Niciodată nu rănise pe cineva dinadins, totuși aventura ei cu Alex Chance lăsase mai multe persoane rănite, printre care și Bobbie. Dar nu putea împărtăși tot adevărul cu Zack, chiar de-ar fi fost să se lepede de toată vinovăția, pentru că ea suferise cel mai mult!

– Ai obiceiul să faci așa ceva? izbucni el dintr-o dată.

– Adică?

– Atunci când am apărut acasă la James, tocmai erai pe punctul de a-i distruge și lui căsnicia !

– Nu-i adevărat!

– Chiar așa de mult te-a rănit acel bărbat cu care ai fost la șaptesprezece ani încât a trebuit să distrugi alte relații? întrebă el înfuriat. A tatălui ei și apoi a lui James?

– James deja avea probleme, știi foarte bine. Și am fost de acord să te ajut să-l salvezi.

– Așa e, zâmbi el, dar mă întreb de ce? Poate pentru că ai remușcări după ce ai făcut cu tatăl lui Bobbie și voiai să ieși cu fața curată când ai văzut că s-ar putea să ajungi la același rezultat și cu James.

– Nu înțelegi…

– Nu? Te plăceam foarte mult, Holly. Iar faptul c-am aflat ce poamă ești, e ca și cum i-ai spune unui copil că nu există Moș Crăciun. Nu pot să cred ce ai făcut.

– Atunci, nu crede…

– Dar ai recunoscut că-i adevărat.

– Parțial; nu știi toată povestea.

– Atunci, spune-mi-o ! insistă el. Fă-mă să înțeleg.

– Nu pot…

– De ce naiba nu poți?

– Pentru că n-am fost doar eu implicată…

– Mi-am dat seama, răspunse el dezgustat. Și cred că și tatăl lui Bobbie a fost foarte receptiv. Dar nu e mare diferență între tine și ea, iar el trebuie să fi fost cam de vârsta tatălui tău!

– Da, păli ea, așa e.

– Atunci, de ce te-ai implicat? Și să nu-mi spui că a fost doar un capriciu!

– Nu…

– Nu puteai alege pe cineva necăsătorit, sau fără copii? reproșă el.

– Nu te gândești oare că aș putea fi chiar eu cea nevinovată din toată povestea asta?

– Ai fost?

– Nu, ofertă ea. Dar eram tânără. Nu mi-am dat seama ce se întâmplă.

– Dar cred că ți-ai dat seama că tipul are o soție și copii! O să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu tine ca fiind cealaltă femeie, într-o căsnicie.

– Mai bine plec, se ridică ea, înainte să începi să mă insulți sau să ajungem la o discuție pe care amândoi am regreta-o.

– Da, poate că ai dreptate. Am nevoie de timp, să meditez.

– Ai putea să-mi chemi un taxi? ceru ea sec. Nu cred că ești în stare să mă mai duci acasă.

Băuse atât la petrecere, cât și în timpul conversației. Holly avusese antecedente cu un bărbat beat și nu dorea să repete scena și cu Zack.

– Nu sunt beat…

– Poliția n-ar fi de aceeași părere.

– Recunoaște că nu vrei să fii alături de mine acum, se încordă el.

– Așa e, îl înfruntă ea, nu vreau.

– Atunci, o să chem un taxi.

Cât timp așteptară mașina, nu vorbi niciunul dintre ei. La auzul soneriei, Holly se ridică brusc să plece.

– Îți mulțumesc pentru seara acesta.

– Nu-mi spune că te-ai distrat, îi spuse el, după ce discută puțin cu șoferul. Amândoi am fost în aceeași situație.

– Nu mi s-a părut că-ți merge prea rău cât timp ai stat cu Bobbie, îl provocă ea.

– Nu începe acum cu acuzații stupide. Avem deja destule probleme!

Holly roși.

– Mai bine plec…

– Încă nu.

– Șoferul așteaptă…

– L-am plătit ca să aștepte, la naiba!

– Nu mai avem ce să ne spunem, susținu ea.

– Greșit! Calmează-te! exclamă el, observând-o că se uită spre ușă, gată să fugă la orice mișcare greșită de-a lui. N-am de gând să te plesnesc. O să clarificăm problema înainte să pleci. Bobbie are contract cu mine și o să ajungă o vedetă într-o zi. Nu aveam niciun motiv pentru care să nu mă simt bine cu ea. E doar o fetiță încântătoare căreia îi place lumina reflectoarelor.

– Are aproape vârsta mea, îi aminti Holly.

– Și totuși, e o diferență ca de la cer la pământ între voi.

– O să adaug asta trecutului meu deja pătat.

Furia lui Zack se înteți.

– Altădată aș fi considerat acest acces de gelozie încurajator, dar acum nici nu mai știu ce să cred. Înțelege că ea nu reprezintă nimic pentru mine, și că tu mi-ai acaparat toată atenția. Acum pleacă,dacă trebuie.

– Zack…

– De ce, Holly? și o trase spre el, îngropându-și fața la pieptul ei. De ce-mi faci asta?

O strângea așa de puternic încât nu-i mai lăsă aer să respire; buzele lui începură a-i căuta gura, urcând tot mai sus pe gâtul ei. Ea se abandonă forței lui într-o mișcare mai senzuală decât se așteptase după acele insulte. Acum că știa o parte din adevăr, de ce ar mai fi respectat-o? Și totuși, mișcările lui erau delicate, iar buzele sale gustau din toată ființa ei, cu nesaț.

– Îmi pare rău, Zack, zise ea îndurerată, îmi pare atât de rău.

– Nu mai contează, acum. Te doresc atât de mult! Rămâi cu mine în noaptea asta, Holly. Lasă-mă să te iubesc.

– Nu pot… refuză ea neconvingător.

Nu îndrăznea să-și dorească să facă dragoste cu el, nici măcar să se apropie de el!

– ba da, poți. Nu mă dorești? murmură el.

– Nu e vorba de asta…

– Înseamnă că mă dorești ?

– Nu știu. E totul atât de confuz. Trebuie să plec, Zack, îl imploră.

– Nu acum, când te doresc atât de mult.

– Faptul că mă vrei n-o să schimbe nimic din trecutul meu. Am stricat mariajul tatălui lui Bobbie. Au divorțat din cauza mea.

– Dacă n-ai fi fost tu, ar fi fost altcineva…

– Nu poți trece așa de ușor cu vederea toată situația. Și, oricum, n-ai avea drepate.

– Dacă un bărbat calcă strâmb o dată, o s-o facă și a doua oară.

– Nu înțelegi…

– Pentru că nu mă lași să înțeleg, se răsti el. Pentru că nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat.

– Nu.

– Atunci pleacă, și-i întoarse spatele. Du-te!

În acel moment ar fi vrut să fugă după el, să-i spună totul. Dar nu putea, ar fi fost prea dureros, chiar și pentru a-i mărturisi adevărul. Chiar și ei îi venea adeseori greu să se gândească la cele petrecute, și tocmai de aceea prefera să uite.

– Vin să te văd mâine, îi spuse el înainte ca ea să iasă.

– Nu e nevoie…

– Ba da, la naiba! Eu am nevoie! și ochii lui o fulgerară. Țin prea mult la tine ca să pleci doar așa. Ne vedem mâine după-amiază, înainte să plecați.

– Bine…Deși nimic n-o să se schimbe până atunci.

– Poate mă schimb eu.

Zack devenise o persoană total diferită chiar și față de cel pe care-l cunoscuse la început. Părea sincer rănit de faptul că nu i se confesa, însă Holly nu putea face acest lucru fără un suport afectiv. El îi mărturisise că ține la ea, dar ce însemna acest lucru?

Taxiul parcă în fața apartamentului înainte ca ea să găsească răspunsuri pentru mulțimea de întrebări ce-i răsăriseră în minte. Din fericire, cei doi soți se culcaseră, astfel încât Holly se retrase în intimitatea dormitorului ei pentru a medita asupra situației.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, vremea de a doua zi se arătă ploioasă; acceptase rugămintea lui James de a lucra pentru câteva ore pentru că avea nevoie să-și scoată din cap ideea viitoarei întrevederi cu Zack.

Dormise prost, avea cearcăne adânci, iar Maxine nu scăpă ocazia de a remarca acest lucru, de îndată ce James părăsi salonul. Holly știa că femeia nu coborâse degeaba atât de devreme la masă.

– Nu arăți prea bine, începu aceasta.

– N-am putut să dorm din cauza zgomotului de afară.

– Da? Nu-mi amintesc să fi fost un trafic prea aglomerat, și nici nu cred că am auzit mașina lui Zack, adăugă sugestiv.

– Am venit cu taxiul, răspunse fata, nemulțumită că se lăsase din nou ademenită în plasa celeilalte.

– Da?

– Da. Era târziu și băuse la petrecere, așa că a fost mai bine că n-a condus.

– Ciudat…Nu-l știam pe Zack să întreacă limita.

– Și nici n-a făcut-o, dar n-am vrut să risc.

– Și el ce-a zis? se miră Maxine.

– A fost de acord, se îmbujoră Holly.

– Înțeleg… și cu siguranță înțelgea ce voia. Nu trebuie să te simți prost ; te-am avertizat doar că n-o să te distrezi cu el prea mult timp.

– Dar n-a fost cazul…

– Nu-i nimic, Holly, o întrerupse. Poate ai să mă asculți data viitoare. Tonul autoritar al lui Maxine devenea insuportabil; ar fi vrut să-i smulgă acel rânjet de pe față. Însă relația ei cu Zack se datora lui James, or după cele petrecute în seara precedentă, Holly simțea că interesul lui pentru ea se va diminua. Mai bine o lăsa să-și facă de cap!

James nu părea prea grăbit să reia lucrul, ba chiar părea mai deconcentrat ca niciodată. Aparent, relația ei cu Zack afectase pe toată lumea!

– Te-ai distrat ieri?

– Ieri?

– La studioul lui Zack.

Uitase de acea scenă.

– Foarte interesant, se liniști ea.

– Pe Maxine a enervat-o întotdeauna faptul că el nu voia s-o ducă acolo.

– Ah…

– Înseamnă că te place cu adevărat.

– N-aș crede… se înroși ea.

– Ba da, și-i luă mâinile într-ale sale. Dacă e serios, atunci vă doresc numai bine.

Reacția lui o lăsase chiar fără replică. Binecuvântarea lui James era ultimul lucru la care se aștepta din partea lui. Planul lor eșuase; calculaseră greșit reacția lui James.

– Nu știu cum să spun că ne merge…Vrei să lucrăm?

– Dacă vrei, încuviință el, continuând s-o privească.

De fapt, aștepta niște mărturisiri cu privire la relația lor, dar ea nu știa ce să-i spună. Că începuseră a se întâlni doar pentru a-l face pe el gelos? Adevărul ar fi fost mult prea greu de suportat pentru James!

– Ar fi bine, se trezi ea. Doar de asta am venit aici.

– Holly…

– Am multe de recuperat.

Tu ai lucrat încontinuu, de vineri încoace.

– Nu tot timpul. Londra mă neliniștește. Abia aștept să mă întorc în Hampshire.

Holly îi împărtășea nerăbdarea. Însă, mai întâi, avea de trecut proba întâlnirii cu Zack din acea după-amiază. Știa că avea să fie mai treaz și mai lucid decât în seara precedentă, și că poate avea să scoată de la ea tot adevărul!

Nici el nu părea mai odihnit decât ea; era întunecat la față, atrăgător și foarte periculos!

– Ne ducem la o plimbare, anunță el, fără drept de apel.

– Plecăm în câteva ore! protestă Holly.

– Te aduc înapoi. Asta în caz că nu vrei să discutăm aici.

Era o aluzie directă la faptul că deja fuseseră întrerupți de două ori de Maxine.

– Atunci, mergem la plimbare.

Nu o conduse prea departe, ci doar într-un loc mai liniștit decât orașul zgomotos, undeva la periferie.

– Văd că ai locurile tale preferate. E un alt loc în care veneai în copilărie?

– N-am fost aici niciodată, răspunse el repede. Vrei să facem câțiva pași?

– De ce nu?

Încerca să păstreze un ritm vesel conversației.

Merseră un timp unul lângă celălalt, fără a se atinge, dar nici prea depărtați, deși în mintea lor se petrecea cu totul altceva. Zack plutea într-o altă lume, adâncit în propriile-i gânduri.

– M-am gândit foarte mult, începu el dintr-o dată.

N-am făcut nimic altceva.

– Și?

– Și n-am ajuns la nicio concluzie, îi înfruntă privirea. N-am vrut niciodată să fii o vampă. Dar faptul că ai distrus o familie nu te apropie defel de ceea ce credeam că ești.

– Vorbești de parcă te-aș fi trădat, observă ea.

– Și nu e așa?

– Bineînțeles că nu, și glasul îi tremura. Nu ne iubim, nici măcar nu ne agreem într-atâta încât să…suntem pur și simplu atrași unul de celălalt. Nici nu ți-am cerut vreo explicație despre tine și Maxine. Ceea ce aș fi făcut dacă simțeam ceva mai mult decât o simplă atracție.

– N-ai avut niciodată dispoziția necesară pentru a asculta. Întotdeauna erai mai preocupată să mă acuzi.

– Așa cum faci tu acum?

– Cu o singură diferență. N-am admis că Maxine ar reprezenta pentru mine mai mult decât o cumnată de când s-a căsătorit cu James.

– Nu prea contează asta. Important e că nu ți-am cerut o explicație.

Avusese încredere în el fără a fi nevoie de detalii suplimentare, or el se dovedea incapabil a reacționa la fel, acum că era vorba de ea.

– Dar o să le primești, fie că-ți place sau nu! zise el privind în gol. Astăzi o să clarificăm toate nebuloasele!

– Cu excepția implicării mele în familia lui Bobbie.

– Și asta.

– Nu…

Zack o fulgeră aprig înainte de a începe să povestească.

– Eu am cunoscut-o primul pe Maxine. Era cu mine când l-a întâlnit pe James. Mi-am dat seama că-l place, dar n-am luat-o în serios, deși mă atrăgea foarte mult ca femeie. Și încă mă atrage, dar altfel. La început, James n-avea timp de ea, era prea adâncit în cariera sa, iar Maxine m-a folosit ca să-i atragă atenția. Nu m-a deranjat, ba chiar mi s-a părut amuzant. Iar James era atât de orb! Chiar și atunci când și-a dat seama și a cerut-o, i-au trebuit mai mulți ani până să ajungă la căsătorie. Maxine nu s-a lăudat niciodată cu o fire răbdătoare, și câteodată apela la mine ca s-o scot în oraș, pentru a-l face pe James gelos. Și funcționa.

– De aceea ai crezut că o să meargă și de data asta.

– L-am subestimat, zâmbi el, chiar dacă ea începuse să se creadă îndrăgostită de mine.

– Deci, n-ai iubit-o niciodată cu adevărat?

– Nu!

Era pentru prima oară când Holly se simțea într-adevăr ușurată. Din ceea ce-i mai spusese Zack cu alte ocazii, încercase a reface trecutul, dar aflarea întregii povești o liniștea cu mult mai mult. Deși nu le era de mare folos. N-ar fi reușit niciodată să-și remedieze imaginea în ochii lui!

– Planul de a-l ajuta pe James n-a mers nici de data asta, zise ea. Azi-dimineață a cedat relației noastre.

– O schimbare de tactică.

– Cred că i-am interpretat greșit atitudinea față de mine; încerca să mă protejeze.

– Ba nu, se împotrivi Zack. Încerca mai mult de-atât.

– Iar acum crede că avem o relație serioasă.

– E un romantic incurabil, surâse Zack.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, schimbă ea subiectul. E târziu, și n-aș vrea să-mi fac o reputație proastă.

– Dar n-am terminat!

– Ți-am spus aseară că n-avem nimic de împărțit, se scuză ea calmă. Nici măcar nu e nevoie să ne mai vedem acum că James a acceptat relația, nu mai avem motive.

– Știi foarte bine că nu e așa. Țin la tine, și o prinse de umeri.

– N-are rost…

– Te rog, Holly! și se aplecă pentru a o săruta ușor; un ultim sărut.

Ea se agăță de el, lăsându-se învăluită de întreaga lui atracție masculină. Trupurile lor se atinseră în dorința reaprinsă dintr-o dată.

Încercarea lui de a-i descheia fermoarul rochiei nu întâlni nicio piedică, iar pielea ei fină începu să freamăte sub atingerea degetelor lui. Materialul delicat căzu jos, la fel și sutienul pe care Zack îl desfăcu rapid și sigur. Palmele lui înaintau libere acum spre sânii ei, frământându-i.

Niciuna din experiențele lor anterioare nu o pregătise pentru senzațiile care o inundară la atingerile lui.

– Extraordinar, murmură el, în timp ce-i dezmierda sânii. Ești atât de frumoasă, Holly.

Una dintre mâinile lui porni să-i exploreze coapsele prin materialul rochiei. Însă ea își dorea mai mult. Mișcările ei

deveniră mai intense pe măsură ce el o descoperea. Îl dorea cu disperare, voia să se lase posedată de el, așteptase atât de mult atingerile unui bărbat.

– Dezbracă-te Zack, îl încurajă ea și-ncepu a-i descheia cămașa, sărutându-i pieptul cu ardoare. Zack, sunt pregătită acum, gemu ea. Te rog, te rog…

– Gata, liniștește-te draga mea, și o ocroti cu brațele sale. Stai să aduc pătura din mașină…

– Nu mă părăsi, se agăță de el. Nu vreau pătura, te vreau doar pe tine.

– Și eu te vreau ! și o lăsă ușor pe pământ și o eliberă de restul hainelor, apoi făcu la fel cu ale sale.

Un nud superb. Holly nu mai văzuse un bărbat la fel de atrăgător, cu o piele atât de perfectă, atât prin culoarea ei, cât și prin fermitate. Începu să-l mângâie sălbatic, iar el se prăbuși alături de ea, nămaiputând rezista dorinței. Și nici nu era nevoie, căci ea își dorise clipa aceasta de prea multă vreme.

Contopirea lor se intensifica pe măsură ce clipele de plăcere se consumau; mișcările lui erau atât de delicate și de pasionale încât ea nu-și mai putea înfrâna extazul. Momentul culminant, copleșitor prin intensitate, o lăsă aproape leșinată în brațele lui. Zack căzu și el epuizat, cu fața îngropată la pieptul ei, continuând să-i spună cât e de frumoasă și cât de mult o dorește.

Însă, odată cu eliberarea fizică, apăru și conștiința faptului consumat, a sentimentului că ea îl implorase să facă dragoste. Exact de ce se temuse, de ce se ferise în toți acești ani. Iar acum, lăsase garda jos.

Zack o privea galeș, fără măcar a bănui agitația din sufletul ei.

– Au fost cele mai frumoase clipe din viața mea, șopti.

Ea se eschivă.

– Vrei, te rog, să mă ajuți? Începe să mă doară spatele.

– Da, bineînțeles, și se dezlipi delicat de trupul ei, amândoi încă tremurând sub impulsul atingerilor. Ar fi trebuit să mă lași să aduc pătura, remarcă el, observându-i urmele de iarbă pe piele.

– Da… și-ncepu să se îmbrace în grabă, fără a-l privi.

– Nu te grăbi; suntem singuri aici.

– Mă simt mai bine…cu hainele pe mine, și-i evită mângâierile.

– Holly?

– N-ar trebui și tu să te îmbraci?

– Ce s-a întâmplat? zise el cu glas îngrijorat. Spune-mi, draga mea…Știu că nu ne gândisem că o să facem dragoste, dar a fost cel mai minunat lucru cu putință, deci nu văd unde am greșit.

Holly încă nu îndrăznea să-l înfrunte, de rușine a ceea ce tocmai înfăptuise.

– N-ai vrea să te îmbraci mai întâi?

– Acum un moment n-ai fi spus același lucru!

– Te rog! și-i auzi mișcările.

– Acum chiar vreau să știu ce naiba s-a întâmplat! se răsti el după ce termină. Holly se întoarse către el. Era conștientă că se simțea jignit, ușor enervat chiar, dar nu găsea mijloacele necesare pentru a-l calma, pentru că ea însăși stătea să se dezintegreze.

– Iată…ceea ce s-a întâmplat…și nu s-a schimbat nimic între noi.

– Ba da, și încă foarte mult.

– Ba nu. N-ar fi trebuit să ajungem aici.

– Dar am ajuns. Și-aș putea spune, chiar la insistențele tale.

– Da, recunoscu ea. Dar nu vezi că nu ne ajută? Cândva, am fost în aceeași situație, crezând că-l iubesc pe Alex, dar a fost doar o curiozitate de ordin fizic.

– Vrei să spui că și acum a fost la fel? întrebă el neîncrezător.

– Da…

– Nu te cred!

– Așa e, înghiți ea în sec. Nu doar bărbații pot avea astfel de curiozități. Eu am simțit-o atât cu Alex, cât și cu tine..

– Vrei să spui că…nu simți nimic pentru mine?

– Nu…

– Dar ai făcut dragoste cu mine ca și cum te-ai fi implicat total.

– N-am făcut dragoste, Zack. Am făcut sex. Pur și simplu ne doream unul pe celălalt.

– Nici nu mai știu dacă te cunosc cu adevărat, se lamentă el.

– Așa e..

– Ne întoarcem! Nu mai pot respira aici.

Îl rănise, dar trebuia să-i spună adevărul despre ceea ce trăiseră. Încă de când era cu Alex, ea încercase a-și stăpâni pasiunea, dar Zack o depășise cu modul în care întotdeauna reușea să-i învingă apărarea; deci, într-o zi, tot trebuia să se întâmple.

Capitolul 7

În Hampshire era o vreme superbă și călduroasă. De când se întorseseră, James lucra mai tot timpul în grădină. Săptămâna trecuse cu greu pentru Holly; încercase în zadar să afle niște răspunsuri în sufletul ei, și nici nu dormise prea bine. O dată, Alex o numise depravată, iar comportamentul ei față de Zack nu putea decât să confirme această denumire. Și totuși, îi ducea dorul așa cum nu se întâmplase cu celălalt, ducea lipsa prezenței lui mai mult decât își imaginase, continuând să se întrebe ce făcuse de la momentul despărțirii.

În ziua respectivă, îl rugase să n-o mai caute, iar după cele întâmplate știa că nici nu va mai încerca. Zack avea și el mândria lui! Însă în Hampshire își găsea cu mare greutate locul; se agita continuu, nerăbdătoare, iar munca și orele zilnice de înot n-aveau niciun efect. Era pentru prima oară când trăia într-un asemenea ritm.

La sfârșitul săptămânii ajunse la concluzia că are nevoie de o schimbare, că atmosfera pașnică de odinioară n-o mai mulțumea. Mai ales că trăia în casa fratelui lui Zack, și deci apariția lui acolo era inevitabilă.

James nu se arătă prea mulțumit de dorința ei de a pleca.

– Credeam că ești bine aici.

– Eram…sunt. Dar am nevoie de ceva diferit.

– Poate câteva săptămâni de concediu, sugeră el. Am lucrat mult în ultima perioadă.

– Nu, am nevoie de ceva complet diferit.

– Din cauza lui Zack, nu-i așa ? oftă el. Te-a rănit.

– Nu…

– Ba da. Știam că așa va fi.

Dar asta nu înseamnă că trebuie să pleci. Zack vine pe-aici foarte rar, și atunci ai putea să-ți iei câteva zile libere, dacă te face să te simți mai bine.

– Nu merge, James. Iar faptul că vreau să plec n-are legătură cu el. Poate că e din cauza weekendului la Londra; mi-am dat seama că-mi lipsește agitația orașului.

– Parcă spuneai că n-ai stat acolo de ani de zile.

– Dar am trăit și-n alte orașe.

– Poate, dar dacă spui că ești mai fericită acolo, ne-am putea muta cu toții.

Holly făcu ochii mari. Înainte, James respingea orice idee de a merge la Londra, chiar și-n weekendul ce trecuse încercase a se plânge de disconfortul cauzat. La momentul respectiv, ea nu-l contestase, dar o făcea acum. Degenerase lucrurile, crezând că el

nu mai poate lucra acolo, dar probabil că locul îi amintea mult de viața de dinainte de accident.

– Mi-ai spus odată că nu te-ai putea întoarce în oraș, îi aminti ea.

– Aș putea suporta, dacă asta te face fericită, și-i luă mâna într-a lui.

– Pe mine? Dar…

– Știi bine cât de atașat mă simt de tine, Holly. Asta încercam să-ți spun când a apărut Zack aici, iar apoi el te-a interesat mai mult. Dar acum că s-a terminat între voi…

– Da, dar…

– Am fi fericiți împreună, Holly. Știu că un soț într-un cărucior nu poate…

– Soț? repetă ea, șocată.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, rosti el abia șoptit.

– Dar deja ești căsătorit!

– Pot divorța.

– Ai discutat cu Maxine despre asta?

– Nu e nevoie.

E evident că n-o mai fac fericită, că ea și cu Zack s-au întâlnit la Londra de-atâtea ori.

– Nu-i adevărat, sări Holly. Sau, oricum, nu așa cum crezi tu.

– Știi ceva despre relația lor? se încruntă James.

– Zack mi-a povestit…

– Zack! Normal că el neagă; altfel nici n-ai fi ieșit cu el.

– Și care ar fi motivul pentru care Maxine mi-a dat voie să ies cu Zack, dacă într-adevăr are o relație cu el ?

– Pentru că, în ce-l privește pe el, Maxine i-a acceptat întotdeauna orice. O să-l ierte.

– Cum poți spune așa ceva? Doar weekendul trecut ai fost de acord cu relația noastră!

– Ce altceva puteam să spun? Nu voiam să te îndepărtez de mine, mai ales că avertismentele mele n-au funcționat.

– Dar nici n-au fost prea încurajatoare, oftă ea.

– Nu? Oricum, ați terminat-o.

– Din dorința mea, menționă ea.

– A ta?

– Da...

– Dar Zack are o reputație pentru aventurile de scurtă durată, se repezi James.

– Iar tu ai crezut că am să fiu una din cele multe. Îmi pare rău că te dezamăgesc, zâmbi Holly ironic.

– Nu sunt dezamăgit; nu m-ai putea dezamăgi niciodată, Holly, și-i dădu drumul la mână. Haide să uităm problema asta acum. După cum spuneam, presupun că un soț în scaun nu este tocmai idealul tău, dar dacă nu pot umbla asta nu înseamnă că nu pot face dragoste cu tine.

– Și atunci, de ce nu faci cu Maxine?

– Cine ți-a spus? se întunecă Zack. Ce ți-a mai spus despre mine? și-i întoarse spatele.

– Că n-ai niciun motiv pentru care să nu poți umbla.

– A, nu? tună el. Și atunci, de ce mai stau în scaunul ăsta?

– Mă gândeam că o să-ți răspunzi singur.

– Nu pot umbla, zise el sec, uitându-se pe geam.

– Ai încercat măcar?

– Nici nu pot să mă ridic!

– Ah, James! și se lăsă alături de el, prinzându-i în palme pumnii încleștați. Normal că nu poți pur și simplu să te ridici, ai nevoie de ajutor profesional pentru asta.

– Un psihiatru?

– Nu fi ridicol; mă gândeam la un fizioterapeut.

– Dar dacă se spune că totul pornește din mintea mea…

– Asta nu înseamnă că ești nebun. În mintea ta respingi ideea de a umbla pentru că nu crezi în ea.

– E mai mult de atât…

– Spune-mi, îl încurajă.

– O să mă crezi cam tâmpit, acum că te-am cerut de soție, surâse el.

– A-ți plăcea de cineva nu înseamnă că iubești acea persoană, așa că o să uit ce mi-ai spus, promise ea.

– Atunci, iartă-mă te rog, pentru momentul jenant în care te-am pus. Nu știu de ce mi-am imaginat că ai fi interesată de un mariaj cu cineva care…

– Dacă n-ar fi fost Maxine, poate că m-ai fi interesat. Dar ea e persoana pe care o iubești de fapt.

– O iubeam…

– Și încă o mai iubești, insistă Holly.

– Poate, dar o disprețuiesc, în același timp. M-ai întrebat de ce n-am mai făcut dragoste cu ea, iar răspunsul e unul simplu – mi-e frică să încerc. Nu-ți poți imagina în ce situație mă aflu.

– Sunt sigură că ea n-ar fi de aceeași părere.

– Oare? După accident, când mi s-a spus că o să rămân într-un scaun, am implorat-o să divorțeze. Dar n-a vrut să audă, iar după o vreme, când șocul veștii se mai risipise, m-am bucurat că n-a făcut-o. Dar am ajuns să cred că a rămas, spre nefericirea ei…

– Te înșeli, îl corectă ea.

– Nu. Cum ar mai putea să iubească un infirm? A vrut să rămână cu mine din milă. Când mi-am dat seama de acest lucru, am încercat să-mi construiesc viața fără ea; am cariera mea, îl am pe Robert, nu mai am nevoie de ea. Și totuși, a rămas, din loialitate. Apoi mi-am dat seama că încă o mai iubeam, cu toate călătoriile dese la Londra pe care le face, și că, poate, eu am îndepărtat-o.

De aceea, am acceptat câteva ieșiri la Londra, dar era evident că le face pentru Zack.

– Doar ca prieten, repetă ea. Încearcă să accepți acest aspect.

– Mi-e greu…

– La fel i-a fost și lui Maxine în acești doi ani. Întâi a venit șocul accidentului, apoi atitudinea ta de respingere. Iar faptul că a acceptat să rămână, nu cred că a vindecat rana, mai ales că ai respins-o și pe plan fizic. Faptul că nu mai aveai nevoie de ea o făcea inutilă. Dacă te-a suportat, înseamnă că te iubește foarte mult.

În mod surprinzător, Holly abia acum se convingea de adevărul lucrurilor pe care le rostea, înțelegea ceea ce Zack se străduise atât de mult să-i explice, înțelegea chiar și reacția lui Maxine față de acțiunile soțului ei.

– Nu știu care sunt sentimentele ei actuale, nu vorbim despre asta, zise el posomorât. Îmi doresc să umblu, Holly, dar dacă s-ar întâmpla așa, Maxine nu și-ar mai avea rostul aici, o privi el cu ochi tulburi.

– Te înșeli…Ea vrea să rămână, să-ți dăruiască toată dragostea ei, dar se teme că o vei respinge din nou. Are o personalitate foarte puternică și te-ar ajuta enorm, dacă ai accepta.

– Poate e prea târziu.

– Nu este, răspunse Holly, sigură pe sine. Iar eu n-aș fi fost oricum o soție prea bună, adăugă. Te-aș fi lăsat să zaci, așa cum faci acum.

– Știu.

– Or, tu ai nevoie de altceva, James. Cred că e timpul ca tu și cu Maxine să vă reglați conturile.

– Nici măcar nu știu cum să fac, observă el, preocupat. În ultimele luni a devenit foarte acră, de parcă nu i-ar mai păsa de nimic, nici măcar de mine.

– Îi pasă. Deși, după felul în care ai tratat-o în ultimul timp, s-ar putea să fie puțin mai greu decât te aștepți!

– Tot mai vrei să pleci? se interesă el. Chiar dacă noi nu ne rezolvăm problemele, te asigur că n-o să te mai jignesc pomenind de un posibil mariaj între noi doi.

– Nu-i nimic…dar îmi doresc să plec cât mai curând, dacă se poate.

– O să-mi lipsești.

– Și tu, și se aplecă să-l sărute pe obraz, însă el se trase la o parte, încât buzele lor se întâlniră.

Era doar un sărut prietenesc, ca între amici, fără urmă de pasiune în el.

– Ce naiba se petrece aici? se auzi o voce nervoasă.

Cei doi tresăriră, deși nu aveau nimic pe conștiință. Însă acuzația din ochii lui Maxine era îndeajuns pentru ca Holly să simtă cum îi îngheață sângele în vine.

James părea ca trăsnit.

– Nu e ceea ce pare… începu Holly.

– Nu? o înfruntă cealaltă, înfuriată. Nu ți-a ajuns Zack, acum ți-ai descoperit o pasiune și pentru soțul meu?

– Cu Zack a fost altceva…

– Sau cu James?

– Maxine…

– Mi-ar plăcea, James, să te felicit că au început să-ți placă femeile din nou, îi trânti ea soțului ei. Dar nu aveai niciun drept să faci așa ceva! E incredibil.

Întreaga ei figură părea că începe să se descompună înaintea lor.

– Mă duc la Londra pentru o vreme, James. Nu sunt sigură dacă mă mai întorc. Știi unde să mă găsești dacă ai…ceva de spus.

– Maxine…

Însă ea se întoarse pe călcâie și ieși în grabă.

– Pentru Dumnezeu!

– Vorbesc eu cu ea, se oferi Holly.

– Mă îndoiesc că o să te asculte.

– O s-o forțez!

O găsi foarte ușor, în camera ei, plângând în timp ce împacheta. Femeia încremeni locului când o văzu pe Holly intrând, apoi o fixă, pieziș.

– Ce vrei?

– Să-ți explic…

– Faptul că-mi sărutai soțul? și mișcările ei începură să devină tot mai violente. Îmi este foarte clar.

– Mă îndoiesc.

– Nu e cazul. De cât timp?

– Nu s-a întâmplat nimic…

– Adică, e prima oară când îl săruți? zise femeia ironic. Recunosc că, la un moment dat, și eu credeam la fel, dar am fost foarte naivă. Ați petrecut atât de mult timp împreună, fără ca eu să suspectez nimic!

– Nici nu aveai ce…

– Nu minți, Holly, scrâșni Maxine. V-am văzut cu ochii mei. Altfel, n-aș fi crezut! De doi ani de zile nu mai există relații fizice între noi, dar de câteva luni, de când ai venit tu, totul s-a schimbat. Și nu sunt eu cea pe care și-o dorești!

– Nici eu, oftă Holly. Ceea ce-ai văzut, a fost un sărut de eliberare…

– Așa mi s-a părut și mie!

– Și s-a datorat demisiei mele, termină ea scurt.

– Poftim? se miră Maxine.

– Plec. Cât mai curând.

– De ce? întrebă cealaltă, mai calmată.

– Cred că știi de ce.

– James…

– Nu, nu e el.

– Zack…

– În mare parte. Dar nu asta contează acum, ci faptul că ar trebui să discuți cu James.

– Nu știu ce-am putea discuta, și se trânti pe pat.

– Mai degrabă e o chestiune pe care el vrea să ți-o împărtășească, explică Holly.

– Mie?

– Du-te la el, o încurajă fata. Te așteaptă în birou.

– Da?

– Da!

Maxine se ridică și intră în baie pentru a se uita în oglindă.

– Arăt ca naiba! și-ncercă să se aranjeze puțin.

– Nu cred că James are să observe, se amuză Holly.

Femeia arăta mult mai tânără și mai vunerabilă fără machiajul perfect de fiecare zi.

– Întotdeauna i-a plăcut să mă vadă arătând bine…

– Nici nu arăți altfel, pentru el. Acum du-te până nu apucă să-și facă și alte griji.

– N-o să-mi ceară să plec? ezită Maxine în ușă.

– Nici pe departe. A fost puțin cam dezorientat; de fapt, amândoi ați fost la fel în ultimele luni. Dar acum și-a dat seama pe cine iubește, și cred că e vorba de tine. Iar tu îl iubești, de asemenea.

– Da…

– Atunci, ce mai aștepți?

– Holly, legat de ce ți-am spus mai devreme…

– Am uitat.

– Și felul în care ți-am vorbit despre Zack…

– Și aia, o repezi Holly, dar Maxine stăruia în prag.

– Te-am judecat greșit, Holly. Cred că dacă ne-am acorda reciproc o șansă, am putea redeveni prietene pe viitor.

– Poate…

În ultimele clipe, Holly învățase ceva – faptul că nu reacționa la fel față de fiecare bărbat care o săruta. Buzele lui James nu-i plăcuseră în mod special, și nici nu vibrau de pasiune. Deci acuzația lui Alex, cum că ar trezi senzații tulburătoare în orice bărbat, nu se justifica. Oare îi răspunsese lui Zack așa cum ar fi răspuns oricărui bărbat? Însă nu avu prea mult timp de gândire, căci țipătul strident al lui Maxine răsună instantaneu în toată casa.

Holly se repezi pe scări, și, ajunsă lângă birou, realiză pe loc isteria femeii. James zăcea inconștient pe podea.

Maxine, căzută lângă el, se agita continuu.

– Ce să fac? Ce să fac?

– Chemăm un doctor, se grăbi fata. Îl strig pe Robert să-l ducă sus.

– Ești sigură că poate? James părea atât de înțepenit încât nici ea nu mai știa ce să spună.

– Nu, dar nici nu-l putem lăsa aici.

– Cred că ai dreptate.

– Doctorul, îi aminti Holly.

– Da, da…dar nu înțeleg cum s-a întâmplat, zise cealaltă, încă dezorientată.

– Nici eu. Dar știu sigur că James stătea în scaun, lângă geam, atunci când am plecat.

Amândouă se uitară imediat spre scaunul care era tot lângă fereastră, iar James se afla la câțiva metri mai spre centrul camerei.

– Doar nu crezi… murmură Maxine, văzând lucirea din ochii fetei.

– Să nu trecem direct la concluzii, zise Holly, deși chiar și pe ea o încerca un sentiment de bucurie.

Dacă James încercase într-adevăr să umble, făcuse deja primii pași spre o recuperare completă. Între timp, apăru și Robert.

– Du-l, te rog, pe domnul Benedict în camera lui, îl rugă Holly. Maxine, doctorul, repetă încă o dată.

Până la sosirea medicului, James își recăpătase cunoștința, dar nu vorbi prea mult. Femeile așteptară în salon până când se termină consultația.

În sufletul lui Holly mijea o rază de speranță. Cum altfel să fi ajuns James în mijlocul camerei? Un fapt îmbucurător.

Când coborî, doctorul discută doar cu Maxine; Holly se retrase în birou, nu fără oarecare emoții, căci abia aștepta să afle veștile.

– Doctorul e optimist, îi spuse Maxine la ceva timp după aceea. Nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că James într-adevăr a mers?

– Înseamnă că a încercat, ceea ce e bine.

– Da!

– Nu-l cunoști pe James, se întristă cealaltă. E foarte încăpățânat dacă vrea, și dacă decide că nu vrea să mai continue, n-are s-o mai facă.

– Și el ce zice?

– Cel puțin a fost de acord să urmeze niște ședințe de fizioterapie, aici…

– Dar n-ați discutat încă?

– Am crezut că mai bine îți spun ție ce s-a întâmplat…

– Mă flatezi, dar ar trebui să fii cu el acum.

– Holly?

– Da?

– Sper că nu pleci deja. Vreau să spun că James n-are să lucreze câteva zile, și poate că acum ar fi momentul perfect pentru a pleca, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă ai mai sta.

– Rămân doar câteva zile, încuviință fata. Cel puțin, până sunt sigură că James e bine.

Indiferent ce discutaseră cei doi, Maxine devenise vizibil mai fericită ca niciodată, iar James căpătase mai multă încredere în sine și, mai ales, hotărârea de a merge din nou. Petrecea ore întregi cu fizioterapeutul pe care-l angajase la scurt timp după întâmplare.

– Poate o să-l suni și pe Zack să-i spui vestea, sugeră Holly câteva zile mai târziu.

Știa că prezența ei nu mai este necesară. James și Maxine regăsiseră legătura ce-i unise la început, iar el făcea progrese pe zi ce trecea.

– Am discutat cu el ieri seară, răspunse Maxine, ușor neliniștită.

– Aha… îngheță fata.

– Vine astăzi.

– La ce oră? păli Holly.

– Cândva după-amiază…

– Te superi dacă plec la prânz? veni, brusc, întrebarea fatală. James a fost de acord, mai ales că am stat câteva zile în plus.

– Poți să pleci când vrei, nu te forțez. Dar…

– Atunci, am să plec la prânz.

– Și unde ai să stai ? Nu trebuie să te grăbești chiar așa, Holly. Mai bine nu-ți spuneam că vine; dar îți eram datoare.

– Mă bucur că ai făcut-o. Te asigur că el nu vrea să mă mai vadă.

– A întrebat de tine, spuse Maxine cu calm. Și cred că te înșeli în privința lui.

– Cu toate astea, aș vrea să plec. Deja am luat legătura cu o agenție din Londra, care mi-a oferit ceva de lucru. O să mă descurc.

Se vedea că cele două deveniseră bune prietene, iar dorința lor de a-l ajuta pe James le apropiase foarte mult.

– Și unde o să stai?

– Întotdeauna se găsește loc în Londra.

– Nu e nevoie să pleci, Holly. Sunt sigură că Zack nu intenționează să te pună în situații penibile.

Dar n-ar fi fost în stare să-i îndure politețea excesivă, ca și cum nu s-ar fi cunoscut. Iar în ultimele două săptămâni, realizase faptul că-l dorea pe Zack mai mult decât ca pe o simplă cunoștință.

Dacă n-ar fi avut acele probleme din trecut care necesitau o explicare, ar fi rămas să-l întâlnească.

– Prefer să plec. James nu mai are nevoie deocamdată de o secretară, iar voi doi vă descurcați și fără mine.

– Mi-a părut bine că ai mai stat.

– Și mie, recunoscu Holly. Dar trebuie să plec înainte să ajungă Zack.

– Dacă asta dorești…Și unde să luăm legătura cu tine?

– Vă sun eu de îndată ce mă stabilesc undeva.

– Dar Zack o să vrea să știe mai multe detalii, insistă Maxine.

– Mă îndoiesc, zise Holly, amintindu-și de ultima lor întâlnire.

– Totuși…

– Prefer să nu știe. Ne-am spus tot ce aveam de spus.

Capitolul 8

Holly își găsise un loc de muncă permanent într-un complex de birouri foarte mare, exact ce-și dorise. De-a lungul perioadei de ședere în casa lui James, învățase că o asemenea slujbă însemna o implicare emoțională prea mare în viața celorlalte persoane. Or, ea nu-și dorea să mai experimenteze ceva asemănător.

Noul șef avea cam cincizeci de ani și era căsătorit; un om foarte binevoitor cu care se înțelegea fără ca viețile lor să se intersecteze. Charles McGregor era tipul de șef perfect, în opinia ei.

Camera pe care și-o găsise era foarte asemănătoare cu cele în care locuise înainte de a se muta la James, foarte mică, având exact strictul necesar de mobilier.

Însă se mulțumea și cu atât, din dorința de a sta departe de alte complicații de ordin sentimental. Cu toate acestea, păstra

legătura cu James și cu Maxine, ceea ce nu i se întâmplase cu foștii angajatori.

O mai suna pe Maxine din când în când, pentru a se interesa de progresele soțului ei, și se bucura că terapia dă roade, și că el își dădea tot interesul. Maxine însăși părea a se fi schimbat, iar Holly bănuia că datorită faptului că James trecuse peste inhibițiile inițiale, acceptase să împartă din nou patul cu soția sa. Maxine chiar își permitea să facă glume pe seama unor viitori urmași.

Foarte rar venea vorba de Zack în conversațiile telefonice, iar dacă se întâmpla, Holly se scuza imediat și închidea. Îi era imposibil să-l uite, iar durerea devenea cu atât mai intensă cu cât se străduia mai mult.

Viața ei devenise o rutină, lucra până la ora cinci, după care se întorcea acasă, petrecându-și serile în fața televizorului. Ideea de a continua la fel în următorii treizeci-patruzeci de ani, o îngrozea. De multe ori, visa cu ochii deschiși la clipele petrecute în brațele lui Zack, dorindu-l din nou lângă ea, pentru ca apoi să se convingă de imposibilitatea idealului ei.

La un moment dat, acceptă preopunerea unei colege de a ieși în grup, mai mult din dorința de a scăpa de rutina zilnică. Îi plăceau colegele ei și se înțelegeau bine, cu toate că erau mai în vârstă decât ea.

Intraseră într-un club zgomotos, unde, cu toți oamenii petrecăreți din jurul ei, Holly continua să se simtă singură. Încercă de câteva ori să danseze cu niște bărbați care o invitaseră la dans, apoi se lăsă păgubașă, pentru că toți se precipitau în dorința de a o atinge. Toată lumea își găsise pe cineva, în afară de

Holly. Regreta decizia de a veni și continuă să refuze orice bărbat care se mai apropie de ea.

– Nu-i frumos din partea ta, Holly, se auzi la un moment dat o voce din spate. Altădată nu respingeai bărbații în felul acesta.

Doar la auzul glasului, își dădu imediat seama că cea care-i vorbise era Bobbie Chance.

– Nu mi s-a părut prea convigătoare invitația lui, motivă ea repede.

Bobbie se așeză la masa ei; purta o rochie aurie foarte provocatoare, care i se ridică și mai mult pe coapse când se așeză pe canapea.

– Stai în Londra?

Ultimul lucru la care spera Holly era ca discuția să decurgă amabil, mai ales după ultima scenă pe care o împărtășiseră.

– Deocamdată.

– Zack mi-a spus că ai plecat de la fratele lui.

– Da? îngheță Holly.

– Când ne-am întâlnit ultima oară, nu știam că lucrezi acolo.

– Lucram…

– Și acum?

– Sunt la o firmă din City.

– Zack te-a găsit?

– Adică? se miră Holly. Nici nu știam că mă caută.

– De câteva săptămâni chiar, confirmă Bobbie. M-a întrebat și pe mine dacă știu ceva de tine. De parcă mă interesa!

– Mda…

– Mi se pare ciudat că ne vedem după atâta timp, Holly.

Chiar, cât a trecut?

– Cinci ani, bâigui cealaltă.

– Așa e, aveam cincisprezece ani pe-atunci.

– Îl mai vezi pe…Alex? întrebă ea cu mare greutate. Am auzit că a plecat în America.

– Da; și nu ne mai vedem.

– Îmi pare rău.

Amândouă știau că plecase din cauza lui Holly.

– Oare? zise Bobbie, cu acreală.

– Ba da, Bobbie, nu-mi închipuiam că o să ajungem aici.

– Și totuși….O familie întreagă s-a despărțit din cauza voastră.

– Îmi pare rău, repetă ea cu ochii în pământ.

– Tuturor ne pare rău…că te-am întâlnit! și se ridică brusc.

– Bobbie!

– Da? o privi cealaltă cu răceală.

– Dacă…mai întreabă Zack de mine, spune-i că nu m-ai văzut…

– Te joci din nou cu focul, nu? o ironiză fata.

– Nu…

– Atunci, de ce te caută? Sper că n-ai fugit cu viitorul ginere…

– Nu fi ridicolă!

– N-aș fi prea sigură. Zack părea foarte pornit, atunci când am discutat.

– N-am făcut nimic rău. Pur și simplu nu vreau să-l mai văd.

– Și de ce i-aș distruge viața mințind că nu te-am văzut? Îmi place de el, și nu te merită!

– Mulțumesc! se aprinse Holly.

– Nu e cazul. Nu-ți fac favoruri.

Îi făcea, indirect, dar Holly nu mai comentă. Bobbie avea să-i spună de întâlnirea lor, oricât de mult s-ar fi ferit Holly de acest lucru.

– O vezi vreodată pe…? încercă Holly, înainte ca fata să plece.

– Pe mama? termină Bobbie ironic. Adesea, dar nu aduce vorba de tine.

– Înțeleg…

– Pa. Sper ca întâlnirile noastre întâmplătoare să nu devină o obișnuință.

– Și eu, încuviință Holly tremurând.

Ulterior, Holly se feri pe cât posibil de alte asemenea ieșiri, deși fetele o invitară de mai multe ori. Într-un final, evitau s-o mai invite, convinse că avea pe cineva de care nu dorea să se afle.

– Nu mă mir că n-ai mai ieșit cu noi în ultimul timp! observă o colegă la câteva săptămâni, când plecau de la muncă.

– Potim? zise Holly uimită.

– Nu-ți face griji. Știu să păstrez un secret.

– Ce secret?

– El, și-i arătă spre stânga lor.

Holly o urmări, și încremeni brusc.

– Zack…șopti ea.

Dacă nu l-ar fi văzut și cealaltă, ar fi crezut că are vedenii.

Zack arăta chiar fantomatic, palid, slab, cu cearcăne adânci.

– Weekend plăcut, o auzi pe colega ei. E superb!

Într-adevăr, arăta superb, iar inima lui Holly începu să bată mai repede la revederea lui. Fără îndoială că pe ea o aștepta, iar

ochii lui o fixau insistent. Rămaseră mult timp să se privească, în timp ce oamenii ieșeau din birouri, fără ca vreunul dintre ei să îndrăznească să deschidă gura.

– Ce surpriză, începu ea într-un târziu.

– Da? Nu ți-a spus Bobbie că te căutam?

– Bobbie? se eschivă ea.

– Te-ai întâlnit cu ea la club, nu?

– Da, dar…

– Nu discutăm aici, și o trase de mână spre parcare, deschizându-i portiera mașinii.

– Nu știam că mă căutai, explică ea, în timp ce el întorcea mașina.

– Ți-a spus Bobbie.

– Până atunci, spun…

– Adică acum trei săptămâni, o fulgeră el.

– Mi-a spus că n-o să dezvăluie întâlnirea noastră, motivă Holly.

– Bobbie tinde să spună lucruri nedorite dacă-și pierde cumpătul. Am înregistrat cu ea săptămâna trecută și n-am fost mulțumit de rezultat. Apoi și-a pierdut firea când am criticat-o și mi-a spus că te-a văzut.

După figura lui, se vedea că vestea întârziată nu-i făcuse prea mare plăcere.

– Dar nu știa unde lucrez. Nu i-am spus.

– Știa aproximativ, iar dacă ai fi lucrat pentru cine știe– ce magazinaș, nici nu te-aș fi găsit.

– Dar nu înțeleg de ce!

– A, nu? N-am terminat afacerile, o repezi el.

– Adică?

– Ai plecat de la James fără să spui unde, cel puțin mie.

– Nu credeam că te va interesa.

– Oare? sări el. Știi foarte bine că mă interesa, de ce altceva ai plecat chiar când trebuia să apar eu?

– James știa de o zi că am de gând să plec, explică Holly.

– Dar ai așteptat până ce trebuia să vin eu, doar ca să te văd cum pleci…

– Dar nu veneai pentru mine…

– Ba da, la naiba! și ochii îi scăpărară.

– Maxine te-a sunat să-ți spună despre James…

– Eu am sunat-o, s-o întreb de tine, preciză el nervos.

– Credeam că…

– N-ai așteptat să vezi deznodământul. James îmi spusese de câteva zile că s-ar putea să umble din nou. Apoi am vorbit cu Maxine, ca să-i spun că vin să te văd. Ea trebuia să se asigure că rămâi până ajung eu.

Tonul lui era acuzator la adresa femeii.

– A încercat, motivă Holly.

– Nu îndeajuns. Știi oare prin ce iad am trecut de când ai plecat? o apostrofă.

– Nu.

Știa doar cât suferise ea – cum îl dorea alături în fiecare clipă a vieții, cum îl visa în fiecare noapte.

– Ce trebuie să mai lămurim? întrebă ea după un moment de tăcere.

– Relația noastră.

– Adică?

– Crezi că după ce-am făcut dragoste atât de profund, am de gând să șterg totul cu buretele?

Ea se îmbujoră la încăpățânarea lui de a considera că făcuseră dragoste, și nu sex.

– Ai reușit, aproape două săptămâni, îi aminti ea.

– N-am reușit nimic, în afară de a-mi frământa gândurile în zadar. Am încercat să te uit, Holly, dar nu pot. Același lucru îl simt pentru tine, indiferent ce aș face.

– Ce simți? întrebă ea, neliniștită.

– Nu te uita la mine de parcă aș vrea să te bat. Am sentimente perfect omenești, te asigur. Dar n-am de gând să discut cu tine în mașină.

Intrară într-o parcare subterană. Holly recunoscu parcarea de unde locuia el, și deveni și mai neliniștită. Îi era teamă a fi din nou singură cu el.

– Holly? o așteptă el să iasă din mașină.

Ignoră mână care i se întindea, coborând fără ajutor. Nu voia să-l lase s-o atingă, nici chiar din politețe.

– Ceva de băut? o întrebă când se instalară în salon.

– E puțin cam devreme pentru mine, dar tu poți să te servești, zise ea din prag.

– Și pentru mine e la fel. Atunci, un ceai sau o cafea?

Ea ar fi vrut să termine cât mai repede toată povestea, politețea lui o deranja.

– Nu, mulțumesc.

– Să știi că și eu vreau să scap cât mai repede. Te caut de mult timp, și vreau să fim cât mai conciși.

– Da?

– Hai să nu ne mai jucăm, oftă el. Știi foarte bine la ce mă refer.

– Nu chiar…

– Holly, te-am dorit atât de mult în săptămânile astea, încât nu mai știu ce să fac!

– Poftim? se îngrozi ea.

– E mai mult de atât, Holly, o știi foarte bine.

– Știu doar că am fost o proastă că te-am lăsat să te apropii prea mult; iar acum vrei imposibilul, Zack.

– Nu-ți cer imposibilul. Nu mi-ai dăruit doar trupul tău, Holly.

– Ba da…

– Ba nu! Am avut multe femei, Holly, și știu că n-a fost doar sex. Te îndepărtezi de fiecare dată de mine, și vreau să știu de ce.

– Știi foarte bine, și-i întoarse spatele.

– Pentru că, odată, ai avut o aventură cu un bărbat însurat? Nu ești prima femeie care face asta.

– Acum trei luni nu erai de aceeași părere.

– OK, dar asta numai pentru că nu se potrivea cu ideea pe care mi-o făcusem despre tine. Dar știu că n-ai obiceiul de a fura soțul alteia. James mi-a povestit că te-a cerut și că l-ai refuzat.

– Mai bine n-o făcea!

– De ce ?

– A fost o chestiune intimă, și-i evită privirea. Oricum, nu era ceva serios.

– Îmi dau seama. Dar eu sunt serios.

– Cu ce? tresări ea.

– Holly, vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Nu…

– Te iubesc, Holly, și-i luă mâinile tremurânde într-ale sale. Am și mai mare nevoie de tine.

– Imposibil, și simți că se sufocă. Nu pot…

– Gata, șopti el. Nu mă refuza încă.

– Trebuie…

– Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să vii lângă mine, și o trase delicat spre el, sărutând-o pasional. Mi-ai lipsit… și o așeză pe covor alături de el. Foarte mult.

Sărutul său deveni mai sălbatic.

Și Holly îi simțise lipsa, mai mult ca niciodată; mâinile ei se încolăciră după gâtul lui, strângându-l mai aproape.

– Te-am visat, bâigui el, în timp ce-i explora pielea fină a gâtului, și lobul urechii. Și de fiecare dată eram în pat, împreună!

Nici nu era nevoie să mai menționeze acest lucru. Și ea trăise aceleași fantezii, dar niciuna nu includea o cerere în căsătorie!

– Nu pot, Zack, și-ncercă să se retragă.

– Ba da. Mai avem puțin, Holly. Recunosc că nu suntem chiar în pat, dar cel puțin te am în brațele mele. Aceste brațe sunt atât de inutile fără tine.

– Nu cred…

– Să nu te gândești la vreo altă femeie, o săgetă el cu privirea. Din clipa în care m-ai fixat cu privirea, crezând că sunt James, n-am dorit pe altcineva! Am știut că m-am îndrăgostit din clipa în

care mi te-ai abandonat, la mine în cameră. Până atunci, nu m-aș fi gândit că mă pot îndrăgosti de tine și chiar am fost șocat de reacția mea.

Holly își amintea foarte bine momentul; iar ea îi motivase reacția, crezând că o subestimează din punct de vedere afectiv.

– Nu știam, șopti ea.

– Nici nu era cazul. Până în acea clipă, fusesem pe poziții opuse. Apoi, am devenit din ce în ce mai hotărât să ies cu tine, iar asta nu m-a împiedicat să fiu gelos pe afecțiunea ta față de James.

– Ai dreptate aici. Faptul că e într-un scaun cu rotile îl face diferit de alți bărbați.

– Adică?

– Nu reprezenta o amenințare pentru mine.

Euforia dragostei începea să-i dezlege limba. Încă nu-i venea să creadă că o iubește, deși privirea lui luminoasă și transparentă era grăitoare în acest sens.

– O amenințare? repetă el. Nu înțeleg.

– Nu mai contează; acum, regreta scurta ieșire. Care era treaba cu patul?

– Holly…

– Nu-mi spune că te-ai răzgândit, îl tachină ea, deși încordarea trupului său spunea exact contrariul.

– Știi bine că nu, dar…

– Hai să nu mai vorbim, Zack. Nu ne iese niciodată dacă vorbim.

Îl dorea cu disperare.

– Dar trebuie să vorbim.

– Nu acum, și-și înfipse unghiile în spatele lui, în febra pasiunii pentru el.

– Nu pot gândi când îmi faci asta, Holly…

Buzele lui moi o stăpâniră mai profund ca înainte, deși Zack continua să-și controleze dorința.

– Căsătorește-te cu mine, Holly. N-ai să regreți niciodată.

– Eu nu, dar tu ai putea, răspunse ea înfundat.

– Adică? și-și ridică privirea înflăcărată.

– Nu știi nimic despre mine.

– Știu că te iubesc, și mi-e de-ajuns.

– Nu este. Spune-mi tot ce știi despre mine, Zack.

– Ești sensibilă, iubitoare, caldă…

– Și distrugătoare de căsnicii, adăugă ea încet.

– Nu cred, zise el, iritat.

– Ți-am spus că e adevărat.

Zack se ridică încet în picioare.

– Dar nu intenționai s-o faci.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că totuși am făcut-o, și-și aranjă la loc fusta, ridicându-se și ea. Nu pot să mă căsătoresc cu nimeni, cu un asemenea trecut. Îmi spui cât de acră este Bobbie, dar ea nu e singura pe care am rănit-o.

– Cu toții rănim anumite persoane, fără să vrem.

– Nu așa cum am făcut-o eu.

– Dar n-a fost cu intenție, o apără el. Sunt sigur că nu ai porniri răutăcioase.

– Încearcă s-o convingi pe mama de asta.

– Pe mama ta?

– Încă o victimă în toată afacerea, se răsti ea. Vezi, n-ai nici cea mai mică idee de tot răul pe care l-am pricinuit.

– Mama ta știe?

– O, da!

– Te-a acuzat?

– Toți m-au acuzat!

Părea că mai are puțin și se dezmembrează, atât de înverșunată era. De mult timp nu mai discutase cu cineva despre asta, pentru că nimeni nu-i da atenție, iar Zack doar o asculta, deocamdată.

– Poate că mama ta avea dreptul să se simtă dezamăgită…

– N-a fost dezamăgită. A fost distrusă! Poți, te rog, să-mi torni ceva de băut?

– Bineînțeles, și-i turnă coniac, apoi se așeză alături de ea.

Holly luă câteva înghițituri rapide, după care Zack îi luă din mână paharul și-l puse deoparte.

– Chiar și eu aș fi fost supărat dacă fiica noastră s-ar fi implicat cu un bărbat căsătorit, la o vârstă atât de fragedă.

Îi dădură lacrimile. "Fiica noastră" – suna așa de frumos.

– Nu mă pot căsători cu tine, Zack, îl imploră ea, nedorind să mai deschidă subiectul.

– Ai să te căsătorești, zise el cu hotărâre. N-am de gând să te las să ne distrugi viețile doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat acum cinci ani.

– Nici măcar n-ai habar ce s-a întâmplat. Iar eu nu merit să fiu fericită!

– Faptul că ai recunoscut o posibilă relație cu mine, mă face și mai hotărât să te am. Poate că într-adevăr nu știu ce s-a întâmplat.

Și ai să-mi spui chiar acum, ca să uităm totul. Poate că așa era mai bine, poate că dacă știa adevărul, avea s-o lase în pace.

– Bine, și se ridică, îndepărtându-se cât mai mult de el. În primul rând, ar trebui să știi că Bobbie Chance a fost sora mea vitregă.

– Poftim?

– Ți-am spus că am avut o soră vitregă timp de doi ani de zile, roși ea. Tatăl ei, Giles, a fost căsătorit cu mama mea.

Zack păli, foarte emoționat.

– Ai avut o legătura cu tatăl tău vitreg? întrebă el uimit.

– Nu.

– Dar Bobbie zice că…

– Amândouă ți-am spus că am fost implicată cu tatăl ei, iar tu ai sărit la concluzia că e vorba de Giles.

– Și atunci? Nu ți-a plăcut tipul? Ai pus-o pe mama ta să aleagă între voi doi?

– Nu, nimic din toate acestea. Deși, la final, tot a trebuit să aleagă, adăugă îndurerată. Deși, a fost, cred, o alegere covârșitoare.

– Dacă pe tatăl tău îl chema Giles, atunci cine e Alex?

– A fost…fratele vitreg, fratele lui Bobbie.

– Și pentru el ai avut acea curiozitate sexuală?

– Da.

– Dar nu e ceva ieșit din comun, o asigură el. Toate adolescentele sunt la fel.

– Nu toate adolescentele îi încurajează într-atâta pe bărbați, încât să se ajungă la viol!

Capitolul 9

Urmă o tăcere de mormânt; doar suspinele lui Holly, care încerca să-și stăpânească lacrimile, răzbăteau în încăpere.

– Fratele tău vitreg…te-a violat? izbucni el, mirat.

– Da…Și numai din vina mea…

– Nu poți găsi scuze niciunui bărbat pentru o astfel de comportare.

– Nu înțelegi, Zack.

– Nici nu trebuie. Un bărbat care recurge la forță fizică, nu poate fi numit bărbat!

– Dar eu l-am încurajat; voiam să mă sărute, să mă atingă, până când mi-am dat seama că vrea să facă dragoste cu mine.

– Câți ani avea?

– De ce…

– Câți? se răsti Zack.

– Douăzeci și patru.

– Ar fi trebuit să se controleze văzând că tu nu-l dorești. Doar era deja un bărbat în toată firea, iar tu, doar o copilă…

– Cu o curiozitate femeiască, adăugă ea. Când mama s-a căsătorit, el era plecat la facultate, iar eu la școală; nu ne vedeam prea mult, doar în vacanțe, când se întorcea acasă. Întotdeauna m-a atras cu înfățișarea lui, presupun că asta l-a întărâtat. Și cred că era evidentă reacția mea…

– La vârsta aia, cred că e la fel pentru toate fetele…

– Poate. Abia așteptam vara, când venea acasă. N-am fost niciodată apropiată de Bobbie, dar lui Alex îi plăcea compania mea.

– Sunt sigur. Îi hrănea mândria.

– Poate. Mă ducea peste tot cu el, mă prezenta prietenilor săi, și era chiar gelos dacă vreunul se arăta interesat de mine.

– Nu voia să-și piardă admiratoarea.

– Apoi, într-o seară, ne-am dus la o petrecere împreună. A băut destul de mult, la fel ca ceilalți. Când m-a condus acasă, părea în regulă. Când am intrat în casă, a început să mă sărute. Nu m-a deranjat, mă mai sărutase și altădată; iar părinții noștri și Bobbie erau sus, așa că n-am crezut că va merge prea departe. Apoi a început să…mă mângâie; am vrut să-l refuz, dar mi-era teamă că o să mă creadă o mironosiță. La urma urmei, nu-mi displăcea…

– Curiozitatea sexuală face parte din procesul de maturizare, observă Zack calm.

– Când mi-am dat seama că n-are de gând să se oprească, am început să mă zbat. L-am zgâriat așa de rău, încât începuse să

sângereze. Când mi-a smuls hainele, nu mai părea același Alex iubitor pe care-l știam, mai ales cu lucirile din ochii săi. Îmi doream să mor în clipa în care m-a posedat, aș fi vrut să pot muri.

– Nenorocitul! mormăi Zack.

– A fost vina mea, insistă ea. Mă mai sărutase, dar întotdeauna se limitase la atât. Dacă aș fi știut că se ajunge atât de departe, l-aș fi oprit. Dar nici măcar nu puteam să țip. Îmi apăsa gura!

– Și după? întrebă Zack cu pumnii încleștați.

– M-a implorat să nu spun nimănui.

– Adică părinților…

– Da. Și eu i-am promis. Tot ce voiam era să scap de el, să fiu singură. Deși hainele nu mai puteau fi purtate mi-am tras pe mine bluza, fără s-o închei. Nu mai suportam să-l văd că-mi privește goliciunea! Brusc, am simțit pentru el o ură cum nu mai simțisem pentru nimeni. Și, înainte să pot scăpa, a apărut tatăl meu vitreg.

Amintirea ochilor lui Giles care o scrutau și rușinea trăită în acele momente îi stăruiau încă adânc în memorie.

– Și a tras concluzii greșite, presupun, interveni Zack.

– Nu știu ce-a gândit atunci. Alex a început imediat să-i toarne minciuni. Zicea că eu îl încurajam, că-l rugam să facă dragoste cu mine, că eram o femeie ușoară, și că nu s-a mai putut abține…Și că nu fusese primul, adăugă Holly, cu ochii strânși de durerea retrăirii.

– Și l-a crezut?

– Dar nu erau decât minciuni. Dacă ai ști cât am suferit când Alex m-a posedat…

– Te cred. Gata, draga mea, o liniști el.

– Nu-i nimic gata! Alex le-a spus tuturor că nu sunt mai bună decât o târfă și tu-mi spui să mă liniștesc? Nici măcar n-am putut să mă apăr, și, până să ajungă mama jos, se decretase că era vina mea.

– Și ea ce-a zis?

– A rămas mască….I-a crezut. Nici măcar nu m-a întrebat prin ce trecusem, pur și simplu i-a crezut.

– Parcă spuneai că ai tăi au divorțat din cauza ta.

– Așa este.

Când mi-am revenit într-un final din șoc și le-am povestit ce se întâmplase, mama nu m-a crezut în totalitate, dar fiindcă eram fiica ei, s-a văzut nevoită să-mi țină partea. Tatăl vitreg a refuzat să mă creadă, iar asta i-a despărțit. Nu știu exact toate detaliile, pentru că m-au trimis la școală.

– Ca să înveți să te aperi, realiză Zack dintr-o dată.

– N-aveam de gând să mai las pe altcineva să se apropie de mine!

– Nici pe mine nu m-ai lăsat, îi aminti.

– Faptul că ne-am întâlnit și felul în care am reacționat față de tine, a confirmat spusele lui Alex. Cred că l-am încurajat să facă dragoste cu mine, pentru că dintr-o singură privire, am ajuns să te doresc și pe tine.

– Asta nu te face o femeie ușoară.

– Ba da!

– Ba nu! Holly, curiozitatea pe care ai simțit-o la acea vârstă face parte din procesul de dezvoltare. Și eu obișnuiam să am niște fantezii erotice teribile cu profesoara mea de engleză! Tu doar ai

ales greșit bărbatul cu care să ai aceste fantezii. Iar ceea ce am trăit noi a fost complet diferit.

– În ce fel?

– În primul rând, că suntem amândoi oameni maturi. Apoi, ne iubim… și-i cercetă privirea abătută.

– Ți-am spus deja că nu…

– Holly. Ne iubim, repetă hotărât.

Ea se cufundă în frumusețea chipului din fața ei și înțelese în acel moment că și ea îl iubește. Dar era convinsă că nu vor avea un viitor împreună.

– Nu sunt o persoană iubitoare. Chiar și mama și-a dat seama de acest lucru.

– Povestește-mi.

– M-a trimis la școală imediat ce mi-am revenit din șoc. Și n-am mai văzut-o de atunci.

– De cinci ani de zile?

Holly încuviință din cap.

– Mi-a scris puțin, ca să-mi spună că a divorțat de Giles. Și-atât. Ultimul an de școală n-a fost prea plăcut pentru mine; Bobbie nu știa toată povestea, doar că divorțul a avut o oarecare legătură cu mine, și n-a pregetat să-și arate resentimentele în mii de feluri. M-am bucurat foarte mult când a venit clipa plecării. Îmi găsisem o slujbă și m-am dus direct acolo.

– Mama ta nu te-a vizitat deloc?

– Venea doar la Bobbie, și au rămas apropiate în ciuda divorțului, iar Bobbie găsea o mare plăcere în a-mi spune când venea s-o ducă acasă.

Vacanțele mi le-am petrecut întotdeauna fie la prieteni, fie am rămas la școală.

– Nu pot s-o cred în stare de o asemenea cruzime.

– Doar am fost motivul separării lor, Zack.

– Totuși, erai fiica ei!

– O fiică ce, aparent, îl momise pe fratele ei vitreg.

– Ai fost violată! și o cuprinse în brațele sale, strângând-o la piept. Vreau să am grijă de tine pentru tot restul vieții mele; nimeni să nu-ți mai facă vreun rău. Te iubesc, Holly!

– Și eu te iubesc!

Cuvintele parcă se blocaseră de ani de zile în adâncul ei, iar acum îi era atât de greu să le rostească.

– Te iubesc, Zack! Dar dacă ceea ce a spus Alex e adevărat? Dacă, într-adevăr sunt o femeie ușoară?

– Câți bărbați ți-ai dorit în viața ta, Holly?

– Pe Alex și pe…

– L-ai dorit cu adevărat?

– Nu…

– Atunci, pe el nu-l pui la socoteală. Altcineva ?

– Pe tine. Doar pe tine..

– Așa mă gândeam și eu, zâmbi el.

– Dar asta nu dovedește nimic. N-am să mai las pe altcineva să se apropie de mine.

– James?

Ea ar fi dorit să-i răspundă, apoi își aminti de clipa în care James o sărutase și când nu simțise nimic altceva în afară de o caldă prietenie.

– E timpul să începi să te bucuri de viață, Holly. Și cred că mariajul cu mine ți-ar prinde bine.

Ceea ce spunea el părea atât de nesigur, de imposibil de realizat.

– Mi-ar face plăcere să fiu soția ta, Zack, acceptă ea, acum că-și eliberase conștiința de toate amintirile.

– Știam c-ai să spui asta, oftă el.

– Ce? Că te iubesc?

– Și asta, dar eu, de fapt, vreau să te căsătorești cu mine. O să fim fericiți, îți promit.

Nu dorea promisiunile lui; deși ar fi avut puterea s-o rănească, știa că n-ar fi fost în stare de așa ceva.

– Nu trebuie neapărat să ajungem la căsătorie, Zack. Poate ar trebui doar să trăim împreună.

– O să trăim împreună, până la oficializarea relației, care sper că se va înfăptui cât mai curând, răspunse el cu convingere. Nu te mai scap din vedere până atunci. Poate îți vin cine știe ce alte idei trăsnite, și fugi din nou de mine.

– N-o să se întâmple asta.

– Nici nu-ți dau ocazia. Și acum, oricât de mult mi-aș dori să te duc în pat, ar fi mai bine să-ți aducem aici lucrurile.

– N-am putea să face asta mai târziu – adică mutatul?

– Poate…

– Atunci, ce mai așteptăm? zâmbi ea provocator. Mai am puțin și mor dacă nu te ating.

El o purtă pe brațe până la pat; dragostea strălucea în ochii amândurora.

***

Când se trezi, Holly găsi un trup cald în spatele ei și o mână care o strângea posesiv în brațe. Îi apăru un zâmbet în colțul buzelor la amintirea nopții care tocmai se consumase, care îi extenuase pe amândoi, până când căzuseră într-un somn adânc.

– Sper că mie îmi zâmbeai, îl auzi șoptindu-i în ureche.

– Da…Niciodată nu m-am simțit mai vie și mai iubită.

– Pentru că nici n-ai fost.

Vorbele lui trădau o urmă de resentiment pentru trecutul ei.

– Nu mai contează acum, Zack. Tu ești ca un strop de fericire din clipa când apare curcubeul.

– Nu mi s-a mai spus așa, surâse el. Dar dacă îmi mai spui de bine, s-ar putea să devin un înfumurat. Așa că, timpul vorbelor s-a dus. E vremea pentru acțiune!

– După noaptea trecută? se prefăcu ea. N-ar trebui s-o lași mai moale, la vârsta ta?

– Te anunț eu când am de gând s-o las mai moale…

Holly începu să râdă, abandonându-se din nou pasiunii lui Zack. Însă țârâitul telefonului îi întrerupse înainte de a ajunge mai departe de câteva săruturi.

– La naiba, mormăi el când telefonul insistă. Ar trebui să răspund, și se retrase puțin, privind-o.

– Tot aici am să fiu când vei termina.

El o mai privi o dată cu regret înainte de a răspunde.

– Da? A, tu erai…Nu, nu dormeam…Vezi-ți de treaba ta! se răsti el, întrebat, probabil, ce făcea. Nu s-a întâmplat nimic cu mine, doar că ți-ai găsit un moment prost să suni…Da, am găsit-o pe Holly, continuă el cu satisfacție. Da, Maxine…Nu, astăzi nu. Poate mâine. O să discut cu Holly, și acoperi receptorul cu mâna. Maxine ne-a invitat la prânz mâine; vrei?

– Dacă vrei și tu…Mi-ar plăcea să-i revăd.

– Da, bine, Maxine…Nu poți vorbi cu Holly; e ocupată.

– Dar…

– Ne vedem mâine. O să-i spun, și puse jos receptorul, zâmbind.

– Ce să-mi spui? se interesă ea.

– Maxine te-a felicitat.

– De unde știa… ? îl apostrofă Holly.

– Draga mea, dacă ai ști cât de înverșunat te-am căutat, nici măcar nu te-ai mai îndoi că te iubesc.

– Nu mă îndoiam, oricum. De ce nu vrei să mergem azi pe la ei?

– Pentru că am planuri pentru ziua de azi, care nu prevăd ca noi doi să ieșim din patul ăsta!...Sau poate doar ca să te las să gătești ceva.

– Nu putem găti împreună?

– Aș prefera s-o faci tu.

– Discriminare!

– Mai degrabă necesitate. Și mi se pare că dacă mă apuc să fierb un ou, mă obosesc prea tare.

Ea îl privi o clipă, apoi izbucni în râs.

– Deci, scot untul din tine, la urma urmei!

– Cred că studioul o s-o ducă foarte bine și fără mine un timp, după ce ne căsătorim!

***

Târziu, a doua zi, porniră către Hampshire. Din nou petrecuseră toată noaptea făcând dragoste, și se treziseră târziu; niciunul nu se grăbea să se despartă de căldura celuilalt.

– Cum sunt James și Maxine? Am vorbit cu ea de câteva ori, și părea foarte fericită.

– Așa e.

– Adică, i-au trecut impresiile despre tine?

– În totaliate, zâmbi el. E mai apropiată de James ca niciodată. Apropo, el umblă în cârje.

– Mi-a spus ultima oară când am discutat. E minunat!

Cuplul celălalt trecuse printr-o schimbare incredibilă. Holly asista la săruturile pe furiș, la atingerile pe care și le împărtășeau; păreau complet diferiți de cei pe care-i cunoscuse cu doar câteva luni în urmă.

– Începusem să mă simt de parcă noi eram cuplul căsătorit de mult timp, zise Zack pe drumul de întoarcere.

– A fost frumos din partea ei că s-a oferit să te ajute cu aranjamentele pentru nuntă, nu?

– Atâta timp cât e destul de lucidă ca să-și dea seama că e sâmbăta viitoare și nu la anul!

– Poți sta liniștit. Marți vine în oraș, să mă ajute să aleg o rochie.

– Sper că nu te-ai supărat că le-am spus de sâmbăta asta? La urma urmei, nu stabiliserăm o dată fixă…

– E foarte bine. Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât scade riscul să te pierd pentru vreuna din vrăbiuțele tale!

– Nu mai e nimeni pentru mine acum, Holly. Ce-a fost, a trecut.

– Știu.

Holly avu parte de cea mai fulgerătoare săptămână din viața ei. Aveau atât de multe de aranjat, într-un timp atât de scurt. Maxine se dovedi a fi de mare ajutor; venise la Londra împreună cu James și aveau de gând să rămână până la nuntă.

Zack insistă ca Holly să-și dea demisia; cum ea nu avea planuri prea mari pentru o carieră și cum dorea să petreacă mai tot timpul alături de el, nu se împotrivi, mai ales că se mutase în apartamentul lui.

Își petrecea ziua cu organizarea nunții, iar serile și nopțile îi erau dedicate în totalitate lui Zack.

Sâmbătă dimineață, Zack și James plecară încă de la primele ore spre oficiul de stare civilă, lăsându-le pe Maxine și pe Holly să se gătească.

Rochia de culoarea fildeșului îi venea extraordinar, și pălărioara asortată, asemenea; era o femeie tânără și atrăgătoare care abia aștepta să devină soția lui Zack.

Oricum, cei doi erau aproape căsătoriți, mai puțin din punct de vedere legal; fiecare moment al zilei îl petreceau împreună cât de mult posibil, împărtășind idealuri și iluzii deopotrivă. Dragostea lui Zack reprezenta un fel de scut de apărare; de aceea acceptase căsătoria cu brațele deschise.

Bărbații le așteptau în fața oficiului; păreau gemeni, nu doar frați, în costumele acelea formale.

– Pot să discut puțin cu Holly? le ceru Zack celor doi soți.

– Nu poți aștepta până după ceremonie? îl tachină Maxine. O s-o ai atunci numai pentru tine o lună întreagă.

– Nu, nu pot.

– Hai să-i așteptăm înăuntru, sugeră James.

Holly se panică pentru o clipă. Spera doar ca Zack să nu fi așteptat atâta doar ca s-o refuze.

– N-aș face așa ceva, îi citi el gândurile. Voiam doar să-ți spun cât de mult te iubesc.

– Și trebuia să faci o scenă romantică din asta? M-ai speriat!

– Nu intenționam, și o luă în brațe. Deși, uneori mă tem, pentru că te-am grăbit cu nunta și nici n-am avut timp de gândire. Vreau să fiu sigur că e ceea ce-ți dorești și tu.

– Este.

– Sigur?

– Foarte sigur. Te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine. În plus, după săptămâna care tocmai a trecut, s-ar putea să nu ne mai gândim doar la noi doi.

– Hm? se miră el.

– Am impresia că mai e ceva…

– Un copil? întrebă cu satisfacție în ochi. Chiar crezi că ar fi posibil ?

– Tu nu?

– Ba da! Ar fi extraordinar!

– Zack! apăru Maxine în prag. Suntem așteptați.

– Dar n-am terminat ce aveam de spus, se încruntă el.

– Îmi spuii după, zâmbi Holly.

Ceremonia trecu destul de plăcut. Totuși, Holly îl simțea pe Zack cam tensionat spre sfârșit, mai ales atunci când o luă de braț pentru a se îndepta spre localul în care avea să continue petrecerea.

La un moment dat, când se întoarse, Holly păli văzând o femeie în spatele încăperii. Arăta mai îmbătrânită, cu părul încărunțit. Deși trecuseră cinci ani, Holly o recunoscu pe mama ei! Oare ce căuta acolo tocmai în acea zi?

Capitolul 10

– Eu și cu Maxine vă așteptăm la apartament, anunță James.

Holly se uita bulversată când la Zack, când la mama ei.

– Nu…Știai că o să fie aici?

– Eu am invitat-o, recunoscu el.

– De ce ?

– Holly…

– E cununia noastră, Zack. Mi-ai promis că o să-mi dai doar fericire.

– Așa este.

– Invitând-o pe mama? începu ea să plângă. De ce, Zack?

– Draga mea...

Între timp, femeia se apropiase mai mult.

– Holly…Zack m-a invitat pentru că l-am rugat eu.

Fata își privi mama pentru a descoperi în spatele ochilor violeți o tristețe înăbușită.

Își dădu seama că era de datoria ei s-o alunge și să redea frumusețea chipului de odinioară.

– Haideți să mergem într-un loc mai intim, spuse Zack.

– Aș prefera să rămânem aici, se împotrivi Holly.

– Tocmai ai promis să mă asculți, Holly.

Deja ne certăm?

– Știi foarte bine că nu e așa.

Dar…

– Atunci, încrede-te în mine, de data asta.

Mama ei aștepta, răbdătoare.

Se lăsă condusă spre mașină, într-o stare de amorțeală. Simțea că mai are puțin și se dezintegrează pe măsură ce se apropiau de apartament; gândurile se îmbulzeau incoerente în mintea ei.

Zack le turnă câte un pahar de coniac, în loc de șampania care-i aștepta pe masă. Holly refuză, însă mama ei bău câteva înghițituri.

Nu considera că femeia ar avea motive de nervozitate, doar dacă nu cumva Zack o forțase să vină.

– Și acum, începu Zack, o să-ți spun de ce am invitat-o, apoi o să vă las să povestiți.

– Nu…

– Te rog, Holly, zise femeia, trebuie să vorbim.

– Despre ce?

– Despre lucruri nespuse și neînțelese de noi atâta timp.

– Holly, interveni Zack ferm, mama ta nu te-a respins acum cinci ani.

– Atunci s-a prefăcut foarte bine că o face!

– Poți măcar să încerci să asculți un minut?

– Nu-i nimic, Zack, zise femeia. Ne lași, te rog, puțin singure?

El ezită un moment, apoi plecă, sărutând ușor buzele înghețate ale lui Holly.

– Dă-i o șansă să-ți explice, șopti el.

Holly rămase cu privirea ațintită la cea din fața ei; încă mai păstra din frumusețea de odinioară, deși cei cinci ani trecuți își lăsaseră urmele asupra chipului ei îndurerat.

– Dacă vrei să-mi distrugi căsnicia, așa cum am făcut eu, să știi că ai reușit.

N-am să-l iert niciodată pe Zack pentru ce mi-a făcut.

– Holly…Chiar noi te-am adus în starea asta?

– Nu voi, ci tu, mamă.

– Dar nu mi-am dat niciodată seama, nu înțelegi?

– Mai întâi m-ai respins din viața ta, și acum vii și-mi spui că nu ți-ai dat seama. E prea de tot!

– Nu te-am respins deloc!

– De când nu ne-am văzut, mamă? întrebă Holly.

– Din a cui decizie? răspunse cealaltă.

– Sper că nu mă învinuiești pe mine.

– Pe cine altcineva? Ți-am scris neîncetat, Holly, până când scrisorile pe care nu le primeai au început să-mi vină înapoi.

– Nu aveam nimic să ne spunem atunci, nu avem nici acum, și-i întoarse spatele.

Nu știu de ce a luat Zack legătura cu tine, dar știu de ce ai venit azi.

Nu te credeam așa de răzbunătoare.

– Zack a venit la mine deoarece era îngrijorat din cauza ta, pentru că te iubește.

– Ciudat mod de a-ți arăta iubirea!

– Întotdeauna ești așa de acră?

– Doar de când mama mea a acceptat să fiu numită "târfă"!

– N-am crezut niciodată așa ceva despre tine, păli femeia. Știu că Alex te-a violat.

– Știai? izbucni fata.

– Trebuia să mă aștept la asta. Erați mai tot timpul împreună, iar el întotdeauna fusese cam sălbatic…

– Adică? zise Holly, uimită. Mie nu mi s-a părut așa.

– Giles a avut o mulțime de probleme cu el după moartea mamei lui, deși la facultate Alex părea să se fi liniștit. Iar eu am considerat că prietenia cu tine este un semn de bun augur.

– Dar noaptea aceea…Ai tăcut pur și simplu, crezând ce spunea Alex despre mine.

– N-am zis nimic pentru că știam adevărul, și pentru că erai și așa destul de speriată.

După ce te-ai retras în camera ta, i-am spus lui Giles să-l îndepărteze pe Alex din viața noastră sau divorțez. Nu mi-am închipuit că mă consideri o acuzatoare; mai degrabă consideram că sunt responsabilă pentru că n-am avut grijă de tine și că de accea mi se returnează scrisorile.

– De ce te-aș fi acuzat tocmai eu? întrebă Holly, din ce în ce mai uimită.

– Nu știu; întotdeauna m-am simțit responsabilă. Până să vină Zack, am crezut tot timpul în vinovăția mea.

– Ai fi putut să mă vizitezi la școală, mamă. Puteam discuta.

– Domnișoara Oakridge m-a sfătuit să nu te forțez până când nu te simți pregătită; zicea că dacă ne vedem, lucrurile se vor înrăutăți.

– Domnișoara Oakridge știa?

– Da. A trebuit să-i spun, ca să te supravegheze. Dac-ai ști cât de mult m-a durut faptul că te-am expediat în halul în care erai! și-ncepu să plângă.

Aveam nevoie de tine la fel cum și tu aveai nevoie de mine, dar doctorul a considerat că e mai bine să te îndepărtez pentru o vreme de noi. Giles a devenit insuportabil și toată situația s-a transformat într-un coșmar.

– Dar ai rămas apropiată de Bobbie – Roberta.

– Ea nu știa toată povestea…Și eu am fost singura ei legătură timp de doi ani. Am stabilit cu Giles să n-o implicăm și pe ea.

– De aceea veneai s-o iei de la școală, iar pe mine nu?

– Veneam, de fapt, pentru amândouă ; și ai fi aflat acest lucru dacă mi-ai fi citit scrisorile. Nici nu știi cât de mult mă rănea faptul că alegi prietenii în loc să vii acasă.

Holly era atât de confuză încât nu mai știa ce să creadă. Timp de cinci ani, se considerase responsabilă pentru divorțul părinților ei.

– Și…acum, ce crezi despre mine? se interesă fata.

– Te iubesc și ești fata mea.

– Zack… știe toate acestea?

– Da. Doar nu crezi că m-ar fi lăsat să mă apropii de tine altfel. Te iubește și-ți vrea binele…Poate că m-am înșelat, până la urmă;

n-are rost să mai dezgropăm acum trecutul… și se întoarse să plece.

– Stai, nu pleca! Zack are dreptate, m-am lăsat foarte mult influențată de cele întâmplate.

N-am de gând să te mai îndepărtez din nou, mamă, o imploră fata.

În clipa următoare, cele două femei se regăsiră, cu brațele deschise, într-un zâmbet de împăcare.

– Holly? se auzi vocea lui Zack. Credeam că vă găsesc la cuțite.

– Vino aici, dragul meu. Să te prezint mamei, zise Holly, plină de mândrie.

Și-n acel moment, dragostea lui Zack pentru Holly spori. Poate și din cauză că ea însăși crescuse în ochii lui.

– Ți-am mulțumit îndeajuns?

Holly se afla împreună cu Zack în luna de miere, la Paris, într-o casă pe care el o închiriase de la un prieten.

– Pentru?

– Pentru că mi-ai redat-o pe mama.

După acea scenă, mirii se alăturaseră celuilalt cuplu la masa festivă, iar Holly îi promisese mamei sale că o va căuta de îndată ce aveau să se întoarcă acasă.

– Ai de gând să mă faci fericită "până la adânci bătrâneți"?

– Am să încerc, promise el.

– De unde ai știut, Zack? Ce te-a făcut să crezi că mă înșelasem în privința ei?

– Nimic. Mă gândeam că poate o interesează faptul că ne căsătorim. Și am avut dreptate.

Mi-a spus versiunea ei, după care mi-a venit ideea s-o invit. Am vrut să-ți spun înainte de ceremonie, deși m-am gândit, apoi, că s-ar putea să te pierd. Și nu puteam risca.

– Te iubesc mai mult ca oricând pentru ceea ce ai făcut.

– Doar atât?

– Poate și pentru altceva, și degetele ei începură să-l mângâie provocator.

– Așa mă gândeam și eu.

– N-ar fi mai bine să mă faci din nou fericită?

– Credeam că nu mai întrebi niciodată, zâmbi el.

Sfârșit